



# HARLEQUIN®

## Страсм®

84

ПРЕДЧУВСТВИЕ ЗА ОБИЧ

ДЖОАН ХОЛ



**ДЖОАН ХОЛ**  
**ПРЕДЧУВСТВИЕ ЗА ОБИЧ**

Превод: Екатерина Георгиева

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Младият полицаи Джейк Улф трябва да положи доста усилия, за да очарова преподавателката по история Сара Къмингс. Привлекателната Сара обаче се страхува от нещо и не се чувства в безопасност дори в обятията му... Макар че е влюбена в него, за нея е немислимо да отвърне на чувствата му — ако разкрие истината пред Джейк, животът и на двамата им ще бъде в опасност!

## ПЪРВА ГЛАВА

Тя щеше да е много красива, ако не бяха огромните кръгли очила с рамки от черупка на костенурка, които ѝ придаваха вид на сова.

Джейк Улф се беше разположил на бара в бистрото недалеч от колежа. Докато отпиваше от кафето пред себе си, крадешком оглеждаше младата жена, седнала в дъното. Имаше хубаво лице, великолепна фигура и буйна кестенява коса, спускаща се на непокорни вълни по раменете ѝ. Финото ѝ малко носле беше забодено в книгата, поставена на масата пред нея.

— Още кафе? — попита барманът Дейв, като спря пред Джейк.

— Може — промърмори той и неохотно отмести погледа си към него. — Коя е онази хубавица?

— Казва се Къмингс — отвърна Дейв, без да откъсва очи от тъмната, вдигаща пара течност, струяща в чашата. — Сара Къмингс. Хубавка е.

Този човек никак не е от приказливите, помисли Джейк, като разсеяно му благодари. Трябваше да му вади думите с ченгел от устата.

— Вероятно е от новите студентки.

— Не — поклати глава Дейв. — Не е студентка, а асистентка в историческия факултет.

— Значи учителка по история, а? — Джейк направи гримаса. — В училище часовете по история винаги ме отегчаваха. Ако имах обаче такава учителка... — хвърли многозначителен поглед към непознатото момиче в отсрещния край на бистрото. По устните му заигра дяволита усмивка.

— Разбирам те напълно — засмя се Дейв. — По мое време училището беше пълно със стари вещици, които носеха овехтели черни рокли и обувки с връзки и дебели подметки. При това не се разделяха с линийките си, които честичко използваша.

Развеселен, Джейк му отправи блестящата си белозъба усмивка. Внезапно обаче вниманието му беше привлечено от леко раздвижване

в дъното на бистрото. Обектът на техния разговор бе затворил книгата си и се беше изправил.

— Хм... Дейв... Защо не ме представиш на младата асистентка?

— Ами, не зная... — барманът изгледа униформата на Джейк. — Всъщност, ти не си ли на работа?

— Е, и какво от това? — прошепна в отговор младият мъж. Асистентката по история събра нещата си и свали големите очила. Наистина беше красива. — Все едно, рано или късно ще се запозная с нея. Не забравяй, че патрулирам в района около колежа.

Тя се отправи към тях. Джейк затаи дъх и хвърли предупредителен поглед към Дейв, който незабавно схвана заплашителния намек.

— О, госпожице Къмингс, запознахте ли се вече с местния представител на закона?

Сара спря и се намръщи.

— Представител на закона ли?

Джейк едва сдържа внезапното си желание да се пресегне и да изглади бръчката, прорязала гладкото ѝ чело. Въздъхна с досада. Защо все попадеше на разни типове, които не пропускаха случай да изявят посредствения си комедиен талант за негова сметка?

Дейв сякаш отгатна мислите му, защото незабавно стана сериозен.

— Хм, исках да кажа, това е Джейк Улф. Работи в полицията в Спрусуд — после се усмихна невероятно любезно. — Джейк, това е госпожица Къмингс.

Без да му обръща внимание, Джейк на свой ред отправи към Сара най-очарователната си усмивка и ѝ протегна ръка.

— Приятно ми е, госпожице Къмингс!

Тя обаче не изглеждаше ни най-малко очарована. Изгледа го неспокойно, почти изплашено. Все пак отвърна на ръкостискането му.

— Офицер Улф? — гласът ѝ беше толкова тих, че Джейк едва я чу. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще побегне към вратата. Защо ли се държеше толкова странно?

— Дейв ми каза, че отскоро сте асистентка в историческия факултет — поде той, като слезе от високото столче и застана пред нея.

— Ах, да. Аз... Да, да.

Какво, по дяволите, ставаше с тази жена? Джейк просто не знаеше какво да мисли. Изглеждаше невероятно изнервена, също като млад полицаи, поел първия си сериозен случай!

— Знаете ли, странно е, че не сме се срещнали преди — любезно продължи той, като внимаваше да не издаде обзелото го подозрение. — Сигурно сте в града съвсем отскоро.

— Да — кимна тя и хвърли бърз поглед към вратата. — Аз... Пристигнах преди две седмици.

— Точно така — потвърди Дейв. — Спомням си, че веднага след като пристигнахте в Спрусуд, се отбихте да обядвате в моето бистро.

— Това обяснява всичко. През последния половин месец бях само втора и нощна смяна — замислено промърмори Джейк, като хвърли красноречив поглед към Дейв.

— Да, точно така — побърза да се съгласи той. — А сега трябва да се залавям за работа — и като грабна един парцал, се зае да бърше най-отдалечения край на барплота.

Джейк зачака мълчаливо. Ала Сара Къмингс просто продължаваше да стои пред него с такъв вид, сякаш би предпочела да се озове навсякъде другаде, само не и тук.

— От този край ли сте? — попита той, опитвайки се да намери обща тема.

— Не — поклати глава тя. — От щата Мериленд съм... — и след кратко колебание, сякаш не беше сигурна дали е нужно да дава по-подробни обяснения, добави: — От Балтимор.

— Хубав град — отвърна Джейк и отново се усмихна. Усилията му да я предразположи обаче претърпяха пълен провал. — Бил съм там.

— О, наистина ли? — Сара отново погледна към вратата. — Хм, аз... Това е много хубаво.

Страхотно! Нямаше никакъв смисъл да продължава този невероятно безсъдържателен разговор. Очевидно тя гореше от желание да се избави от присъствието му. Но защо? Макар и твърде ласкателно, предположението, че просто е зашеметена от мъжествеността му чар, не беше особено убедително. А може би беше свенлива и необщителна по природа?

Или пък имаше неприятности със закона? Джейк веднага отхвърли последното предположение. Госпожица Сова изглеждаше

твърде млада и невинна, за да бъде замесена в криминални деяния.

Да не би дезодорантът да му беше изиграл номер? Като потръпна при тази мисъл, Джейк направи последен опит да поведе разговор с младата асистентка.

— Да ви поръчам ли чаша кафе? — той посочи високото столче край себе си. — Ако не бързате, разбира се?

— Не... Благодаря... Може би някой друг път. Имам лекция — Сара Къмингс изразително изгледа почти двуметровата му фигура, препречваща пътя ѝ. — Може ли да мина, ако обичате?

Какво друго му оставаше? Като изруга мислено, Джейк отстъпи встрани.

— Моля — внезапно обаче, докато тя се стрелна покрай него, го осени вдъхновение. — Кога?

— Какво „кога“? — Сара се спря и го изгледа ужасена.

— Казахте „Някой друг път“ — хвърли бърз поглед към часовника си. — Всеки ден по това време се отбивам тук за чаша кафе. Какво ще кажете за утре?

— О... Вижте, аз... — очите ѝ се насочиха към изхода, после отново към него. — Аз...

— Само едно кафе. Моля ви!

Сара нервно облиза устни. По тялото на Джейк премина гореща тръпка. Леко задъхан, той зачака отговора ѝ.

— Добре — отвърна накрая тя с очевидна неохота. — Утре в десет.

— Чудесно — усмихна се Джейк. — Ще ви чакам.

Противно на очакванията му, вместо да се втурне припряно навън, Сара Къмингс грациозно се упъти към вратата, като леко полюшваше стройните си бедра.

Това бе походка на богиня! Джейк изтри внезапно овлажнелите си длани в панталоните и се отърси от обзелото го замайване.

„О-хо! Внимавай, млади момко! Тази жена е истински огън!“, помисли той.

— Ох... Какви очи само! — въздъхна и се ухили на Дейв.

— Най-обикновени кафяви очи — отвърна барманът, който очевидно не споделяше ентузиазма на събеседника си.

— Кафяви?! Сляп ли си, човече! Очите на Сара Къмингс не са само кафяви. Те имат кадифения цвят на кестени!

— О, я стига! — Дейв направи гримаса.

— Ти нямаш душа! — обвиняващо произнесе Джейк, като полагаше усилия да не се разсмее. — Не притежаваш усет към нюансите.

— Възможно е. Само че, когато видя хубава жена, веднага мога да я оценя. А госпожица Къмингс наистина си я бива.

— Хмм... — Джейк замислено кимна. И все пак, от какво се боеше тя? Може би от униформата му? И от всичко, което тя олицетворяваше?

Изгарящ от любопитство, той отпиваше от изстиналото кафе, докато обмисляше какво да предприеме по-нататък.

По дяволите този мъж!

Като хапеше нервно долната си устна, Сара крачеше по алеята, водеща към сградата, в която се помещаваха хуманитарните факултети. Погълната от мислите си, отвърщаше разсеяно на поздравите на студентите.

Защо изобщо прие неговата покана, питаше се тя, докато благодареше на хубавата млада жена, която ѝ отвори вратата на аудиторията.

Навярно защото се беше изплашила от него. Споменът за Джейк Улф накара ръцете ѝ да се разтреперят. Сара намръщено намести очилата си и постави на катедрата хронометъра и бележките по лекцията. Не беше забелязала по тялото му и грам излишна плът. Неговата висока, изпъната като струна фигура действително излъчваше заплашителна мъжественост.

При това беше красив... Тя отново си припомни чертите на волевото му, сякаш изваяно от камък лице.

— Добро утро, колеги. Да започваме ли?

Косата му беше с цвета на узряла пшеница...

— Макар Западът да не е подозирал за съществуването на Китайската империя, тя е била велика сила още по времето, когато римляните едва започвали походите за завоюване на Средиземноморието...

Очите му бяха тъмносини като нощно небе...



— Това беше чудесен въпрос, господин Клузевиц. Китай не отстъпвал по мощ и богатство на Римската империя от дните на нейния най-голям разцвет...

Кожата му имаше бронзов загар...

— Да, разбира се, съгласна съм, че Китай е оставил за поколенията безценно наследство в областта на литературата и изобразителното изкуство.

Беше толкова висок, толкова впечатляващ... Мъже като него представляваха опасност за женските чувства.

Полицейски служител...

— ... Известен още като период на воюващите държави — почти двеста години на безредици, последвали падането на династията Зоу.

Сара продължаваше машинално лекцията за Китайската империя. Когато накрая студентите неспокойно се размърдаха, погледът ѝ се насочи към хронометъра. Времето беше изтекло. Като се питаше дали поне част от онова, което беше казала, е имало някакъв смисъл, тя благодари на студентите за участието и ги освободи.

Полицейски служител!

Въздъхна и събра нещата си.

Как можа така глупаво да склони да се срещнат утре? Нима беше необходимо да се забърква в още по-големи неприятности... Или пък инстинктивно търсеше закрила от Джейк?

Тези мисли не я напускаха. В края на занятията се запъти към квартирата си, намираща се на петнадесет минути път от колежа, на втория етаж на наскоро ремонтирана частна къща.

Дори слънчевата есен на Пенсилвания и свежият хладен въздух, в който се носеше тръпчивият мирис на изгаряните листа, не успяха да я откъснат от обърканите размисли.

Нима Джейк Улф можеше да разреши проблемите ѝ?

Не! Решително отхвърли проблесналия лъч на надежда. Не можеше да се довери нито на него, нито на който и да било представител на закона. Беше твърде опасно да се разприказва. Съществуваше голяма вероятност да постави в опасност нечий човешки живот, дори своя собствен.

„Мълчанието е злато, госпожице Къмингс!“ Предупредителният глас на студента отекна в съзнанието ѝ. По гърба ѝ полазиха хладни тръпки, които нямаха нищо общо с мразовития октомврийски ветреца.

Не, със сигурност не можеше да се довери на никого, особено на Джейк Улф!

Тревожна и объркана, тя влезе в апартамента, хвърли нещата си на едно кресло, изрита обувките и отиде в малката кухня.

От сутринта не беше хапвала нищо и въпреки притесненията започваше да изпитва силен глад. Набързо постави в тенджерата продуктите, необходими за приготвянето на макарони със сирене и брюкселско зеле. След това я пъхна в печката, включи таймера, сложи в хладилника бутилка бяло вино и се запъти към банята.

Когато най-сетне, поруменяла и ободрена, излезе от ваната, таймерът пронизително звънеше. А също и звънецът на входната врата. Кой, за Бога, можеше да бъде? Като мърмореше по адрес на нахалниците, които безпокояха хората тъкмо по време на вечеря, Сара грабна халата, окачен зад вратата на банята.

Докато прекосяваше гостната, загърна лилавата копринена материя около още мокрото си тяло и здраво стегна колана около талията си.

Отново се позвъни.

— Кой е? — попита тя, като посегна към бравата.

— Джейк Улф.

Ръката ѝ застина на няколко сантиметра от вратата. Сърцето ѝ сякаш спря за миг, сетне заби лудо.

— Госпожице Къмингс?

Сара преглътна, отвори уста и с усилие успя да проговори:

— Да?

— Ще ми отворите ли?

Наистина, щеше ли да го направи? Намръщено изгледа тънката материя, едва прикриваща голотата ѝ.

— Не съм облечена! — извика в отговор.

— Добре, тогава ще почакам да се облечете.

Всичките ѝ планове отиваха по дяволите. Като се колебаеше дали да отвори или просто да му каже да се маха, Сара прокара пръсти през влажните си разбъркани коси.

В кухнята таймерът продължаваше да звъни настойчиво, ала тя не го чуваше.

— Хм... Сара, още ли си тук?

— Да.

— Този шум у вас от противопожарната аларма ли е?

Въпросът му я накара да се стресне. Печката! Отчаяна, хвърли поглед към кухнята, после отново към вратата. Очевидно Джейк нямаше никакво намерение да си тръгва. Значи все пак щеше да се наложи да му отвори.

Освен това беше гладна.

— Струва ми се, че усещам миризма на загоряло.

Загоряло?! Хубавата ѝ тенджерата! Думите на Джейк ѝ подействаха като електрически шок. Тя превъртя ключа, отвори вратата и се втурна към кухнята.

— Влизай! — извика през рамо, докато прекосяваше гостната. — Ще дойда след няколко минути.

Отвори вратичката на фурната и се наведе, за да извади ястието. Изведнъж по гърба ѝ полази тръпка.

Не беше чула Джейк да влиза в кухнята, ала инстинктивно усети, че е застанал зад нея... При това твърде близо.

— Да ти помогна ли?

Макар да знаеше, че е тук, Сара трепна при звука на приятния му дружелюбен глас.

— Не! Ах... — намръщи се, ядосана от нерешителността си. — Благодаря, няма нужда — без да се обръща към него, постави тенджерата върху печката и изключи таймера.

Внезапно настъпилата тишина ѝ подейства още по-изнервящо, отколкото пронизителният звън. А и Джейк беше застанал толкова близо, че чуваше дишането му.

— Не е изгоряло — промърмори той. — Мирише вкусно — и след кратко колебание продължи: — Макарони със сирене и брюкселско зеле, нали?

— Да — отвърна Сара с шумна въздишка. Понечи да се обърне и едва не се удари в печката. — А сега ще ме извините ли? — в гласа ѝ прозвучаха нотки на раздражение. — Бих искала да се облека.

Всъщност не беше напълно сигурна каква реакция бе очаквала от негова страна при тези думи. Вероятно бавен преценяващ поглед, последван от многозначителна дръзка усмивка. Излъга се. Джейк Улф не откъсваше поглед от очите ѝ и се усмихваше мило и приятелски.

— Разбира се — той незабавно се отдръпна и заднишком влезе в гостната. — Ще те почакам тук.

Сара профуча край него, забързана към спалнята.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Въпросът му я накара да застине на място. А-ха! Навярно се канеше да предложи да закопчае сутиена ѝ!

— Какво... имаш предвид? — процеди през зъби.

— Ами, например да сложа масата. Надявам се, че няма да бъдеш твърде жестока към мен и само да ме измъчваш с разни вкусни миризми, без да ми предложиш да споделя вечерята ти?

— Така ли? — тя бавно се обърна и го изгледа хладно. — А защо да не мога?

Джейк Улф успя да си придаде отчаян вид.

— Това би било изключително сурово наказание за един умиращ от глад човек!

В този миг Сара за пръв път съзря неговия истински образ. В нея се надигна буря от чувства. Джейк беше без униформа. Това обаче не намаляваше ни най-малко очарованието му. Напротив — промяната в облеклото сякаш беше усилила неговото чувствено излъчване. Джинсите прилепваха към всяка извивка на тънкия му кръст, тесните бедра и дългите мускулисти крака. Погледът ѝ се плъзна нагоре към широките гърди и рамене, очертани от прилепващата фланелка с къси ръкави. Леко окосмените му ръце с тънки китки и дълги пръсти бяха положени на бедрата, точно под кожения колан.

От цялото му същество лъхаше неподправена мъжественост. Макар стойката му да изглеждаше привидно отпусната, за Сара нямаше съмнение, че всъщност той е изпълнен с напрегнато очакване, безмълвно предизвиквайки я да откаже на молбата му.

Искаше ѝ се да приеме предизвикателството и да му се противопостави. По някаква непонятна причина обаче не успя да го стори.

— Чиниите са в шкафа над мивката — рязко каза тя, като отново се обърна с гръб към него. — Приборите са в чекмеджето, а салфетките — на масата. Ще се върна след минута.

— Не се притеснявай — гласът му беше тих, нежен и изпълнен с обещания. — Ще те почакам.

Точно от това се притеснявам, каза си Сара, като затвори вратата след себе си. Само ако го беше срещнала по-рано, преди една

седмица... Всъщност, не — това не би променило с нищо сегашното положение.

Какво да прави?

Неспособна да помръдне, дълго остана неподвижна, като се бореше с обзелото я чувство на развълнувано очакване. Усецаше се едновременно странно възбудена и изтощена. И все пак трябваше да бъде честна поне пред себе си.

Джейк Улф я привличаше, и то твърде силно. Това самопризнание я подтикна към действие. Със съзнанието, че прави грешка, за която по-късно сигурно ще съжалява, Сара бързо се облече. После прокара четката през разбърканите си коси и сложи малко руж на бузите, спирала на миглите и червило на устните си. Накрая с разтуптяно сърце излезе от спалнята.

Ала едва направила две крачки, се спря поразена от гледката, разкрила се пред очите ѝ. Бе се забавила само петнадесет минути. Ала през това време Джейк явно не си беше губил времето.

Той стоеше и я очакваше в единия край на малката маса, наредена за двама. Върху най-хубавите ѝ дантелени покривчици бяха поставени чиниите и запотените чаши. Вдигащата пара тенджера заемаше почетно място в средата. Бутилката вино, която бе поставила в хладилника, беше отворена и сложена от едната ѝ страна, а от другата се мъдреше голяма дървена купа със салата.

Гладът я накара да се опомни от изненадата. И все пак, макар Джейк да беше успял да направи всичко за по-малко от половин час, не устоя на изкушението да го подразни.

— Всичко изглежда чудесно, обаче... Няма ли хляб? — попита тя със закачлива нотка в гласа си.

— Но, разбира се! — отвърна той по същия начин. — В панера за хляб намерих няколко пшенични кифли. Фурната беше още гореща, затова ги сложих вътре да се притоплят.

Победоносната усмивка, която ѝ отправи, накара всички други мисли от главата на Сара да се изпарят. През нея сякаш премина електрически ток. Внезапно тя изпита трескаво желание да се заеме с нещо.

— Ах... Тогава ще отида да ги донеса — предложи смутено и побърза да изчезне в кухнята.

— А аз ще наляя виното — в гласа на Джейк се долавяше едва сдържан смях.

С треперещи пръсти Сара извади кифлите от фурната и ги сложи в малко панерче. Беше безкрайно удивена от физическата си реакция на този мъж, с когото при това се беше запознала съвсем скоро. По всичко личеше, че вечерята с него съвсем няма да ѝ подейства ободряващо и разтоварващо.

Оказа се обаче, че опасенията ѝ са неоснователни. След няколко минути, седнала на масата срещу него, тя вече се смееше от сърце на анекдотите и забавните случки, които ѝ разказваше.

— Онази дама направо не беше на себе си! Представяш ли си, искаше да арестувам едно куче! — казваше той между две хапки.

— Да арестуваш куче?! — през смях възкликна Сара. Джейк се държеше толкова естествено и приятелски! — Когато бях в гимназията, имах котка — продължи, като отпи глътка вино — тя обаче беше така ужасно независима... Погледът ѝ сякаш казваше: „Не ме закачай, твърде съм ленива, за да си играя с теб“.

— Да, всички котки са такива — засмя се Джейк и си сипа допълнителна порция.

— А с много ли животни си имаш работа? — попита тя, като разсеяно трошеше една кифла.

— Не. Всъщност единственото нещо, с което ежедневно имам проблеми, е подсилващият коктейл на господин Бенет.

— Не те разбрах — прекъсна го тя, като намаза един залък с масло и го сложи в устата си.

— Господин Бенет живее извън града, в района на патрулните ми обиколки. Вече е над осемдесетте, ала е в отлична форма. Преди година жена му починала и оттогава е сам. Знае разписанието ми и всяка сутрин ме причаква пред къщата си с някаква напитка, която нарича „подсилващ коктейл“ — той направи гримаса. Сара се закикоти. — На вкус е невероятно отвратителна, обаче наистина има ефект.

— Така ли? И в какво отношение?

— Напоследък се чувствам по-енергичен и издръжлив.

— Невероятно! — промълви тя.

— Така е — посочи макароните с вилицата си. — Ти си страхотна готвачка. Много е вкусно.

Сара се почувства необикновено поласкана от неговия комплимент.

— Благодаря ти. Всъщност не беше никак трудно за приготвяне. Предпочитам простите ястия.

— Да, в нашия свят, който става все по-сложен, простотата определено има своите предимства — забеляза той.

„Простота!“ Тази единствена дума мигновено разпръсна еуфоричното опиянение, което обгръщаше Сара. От миналата седмица собственият ѝ живот съвсем ненадейно беше станал ужасно сложен, объркан и изпълнен с дебнеци заплахи. На всичко отгоре последният човек, с когото трябваше да бърби така свойски, беше местният представител на полицията. Ами ако в разговора неволно беше изтървала нещо? Тя потръпна и вдигна очи към стенния часовник.

— Божичко, виж колко е часът! — изненадата в гласа ѝ беше съвсем неподправена. — Никак не ми се иска да те карам да побързаш с вечерята, обаче...

— Да не би да имаш среща? — разочаровано попита Джейк.

— Не е твоя работа. Всъщност трябва да подготвя лекциите си за утре.

— О! Добре, тогава ще ти помогна да разтребиш, преди да си тръгна.

— Не е необходимо — настоя тя, като стана от масата. — Ще ми отнеме само минута да почистя чиниите и да ги пъхна в машината за миене.

Той се поколеба, но накрая се предаде с шумна въздишка.

Сара на свой ред въздъхна с облекчение и се запъти към вратата.

— Сигурно съм твърде нахален — подхвърли Джейк с кисела усмивка, като я последва. Тя отвори уста, за да възрази, но размисли. Вместо това разтвори вратата и на свой ред мило се усмихна.

— Недей да си тръгваш сърдит...

— ... Само си тръгни — унило допълни той мисълта ѝ. — Нали това искаше да кажеш?

— Страхувам се, че отгатна — отвърна Сара и високо се разсмя на съкрушения му вид.

— Уговорката за утрешната ни среща обаче остава, нали?

Съвсем беше забравила за това. На всяка цена трябваше да му откаже. По никакъв начин не биваше да допусне да ги видят заедно!

— Да — ето колко струваше здравият ѝ разум!

— Добре — махна ѝ с ръка. — Ще се видим утре. Благодаря за вечерята.

Сара дълго гледа след него, докато той се спускаше по стълбите. След това затвори вратата и се облегна на нея, внезапно почувствала се съвсем изтощена.

За няколко часа проблемите ѝ се бяха удвоили. И то само защото Джейк беше толкова мил, приятен и ѝ бе доставил удоволствие, каквото от дълго време не бе изпитвала! Ала силното влечение към него можеше да се окаже опасно за живота ѝ.

„Мълчанието е злато!“

При спомена за тези думи цялата потръпна и бавно прекоси гостната. Застана пред неразтребената маса. Прониза я остра болка на съжаление. Ако се бяха срещнали в друго време, между двама им може би щеше да се случи нещо прекрасно?

Не е честно, отчаяно си повтаряше Сара. Защо Джейк Улф трябваше да бъде толкова привлекателен?



## ВТОРА ГЛАВА

Джейк преглътна последната капка от подсилващия коктейл, като едва сдържа гримасата на отвращение. После подаде през прозореца на колата чашата на възрастния човек в анцуг.

— Благодаря, господин Бенет — демонстративно погледна часовника си. — Трябва да тръгвам. Ще се видим утре сутринта.

— И още как! — надвика старецът рева на мотора на черно-белия полицейски автомобил. — И си гледай добре работата, момче!

— Да, господине! — Джейк хвърли поглед в страничното огледало, преди да излезе на шосето. Чувстваше се великолепно. Беше прекрасна есенна утрин — топла и слънчева.

С известна изненада беше осъзнал, че нежеланието му да остане на постоянна служба тук, в малкото градче, сякаш се е изпарило. Нещо го караше да се върне към отпъкания път на семейните традиции. Ала не това беше истинската причина за отличното му настроение. Основната заслуга принадлежеше на Сара Къмингс.

Само при мисълта за нея устните му се извиха в нежна усмивка. Божичко, каква жена беше тя! Докато погледът му внимателно следеше пътя, в съзнанието плуваше образът на Сара, застанала на вратата на своя апартамент. Окръжено от буйни лъскави тъмни коси, хубавото ѝ лице беше порозовяло от банята. Меките кафяви очи блестяха, а влажните ѝ устни неудържимо го привличаха.

Джейк несъзнателно прокара език по внезапно пресъхналите си устни. Снощи, застанал на вратата, трябваше да води сурова борба със себе си, за да не се поддаде на порива да помилва нейните влажни коси, поруменелите бузи и да вкуси сочната уста. После, когато беше свел поглед към тялото ѝ, едва прикрито от копринения халат, бе изпитал неудържимо желание да я вземе в обятията си.

Усети, че го облива гореща вълна, и свали прозореца на колата. Засмя се на еротичните си видения. Божичко, това момиче наистина го беше омагьосало!

Спря колата близо до училището. Най-странното от всичко беше, че дори след като се бе облякла, Сара изглеждаше не по-малко привлекателна.

— Добро утро, офицер Улф!

Хоровият поздрав, издекламиран от група второкласнички, го изтръгна от мечтателния унес.

— Добро утро, госпожички — отвърна той, като предизвика вълна от кикот сред момчетата. — Сложихте ли си шапките за мислене?

— Да, господине! — весело пропяха те в отговор.

— Здравсти, Джейк! — поздравиха двама осмокласници, които си въобразяваха, че са страшно интересни.

— Здравейте, хлапета. Готови ли сте да шашнете учителката си с невероятни знания?

— Направо ще умре от изненада! — пошегуваха се момчетата и със смях се отдалечиха към училището. Джейк, също така усмихнат, отново потегли. Време беше да се отбие при гимназистите от горния курс, а след това... Изведнъж усети прилив на нетърпеливо вълнение и насочи колата към колежа.

Макар да знаеше, че вероятността да зърне Сара е нищожна, не успя да сдържи тръпката на очакване, която наелектризира тялото му.

Какво всъщност го привличаше към нея, питаше се Джейк, докато с надежда оглеждаше алеите наоколо. Наистина тя изглеждаше твърде добре. Ала той познаваше много хубави жени, при това някои от тях — интимно. Не, влечението му към Сара не бе чисто физическо.

Тя беше интелигентна, притежаваше чувство за хумор, а можеше и да готви. Преди всичко обаче беше изключително мила. Джейк изпитваше удоволствие да бъде с нея, да разговарят... Освен това инстинктивно предусещаше, че любовта с нея ще бъде невероятно преживяване.

Надигналият се в него трепет го накара да хвърли поглед към часовника. По устните му се плъзна усмивка. Плавно обърна автомобила и се отправи към бистрото.

Оставаха пет минути до уговорената среща. Джейк просто не можеше да чака повече. Възбуден и развълнуван, паркира пред заведението, носещо претенциозното име „Златната шпатула“, тъкмо в момента, в който Сара пресичаше улицата.

— Би трябвало да те подведа под отговорност — забеляза той, като слезе от колата и престорено се намръщи.

— Какво? — кафявите ѝ очи изненадано се разшириха. — За... За какво? — гласът ѝ потрепери. Тя залитна и се спъна в бордюра. Единствено благодарение на бързите рефлексии на Джейк не се просна по лице на тротоара. Ала в мига, в който възстанови равновесието си, бързо се отдръпна от него.

Той я изгледа изумен. Какво ѝ ставаше? Снощи беше разговаряла и се бе смяла с него така непринудено! А сега изведнъж стана нервна и неспокойна, също като вчера сутринта.

— Аз... Попитах те нещо — промълви Сара. Гласът ѝ беше развълнуван и напрегнат.

— Аз само... — поде Джейк, но тя припряно го прекъсна:

— За какво би трябвало да ме подведеш под отговорност?

— Само се пошегувах, Сара. Не си ли спомняш, че пресече по средата на улицата? Това е нарушение на правилата за движение.

— О! — напрежението и страхът изведнъж я напуснаха.

— Имам нужда от кафе — заяви той, като прекоси тротоара и отвори вратата на бистрото. — А ти?

— Аз също — Сара бавно го последва.

Какво правеше тук с този мъж?

Седна на една от масичките и се зае да подрежда книгите си в единия ѝ край, като избягваше изпитателния поглед на Джейк. Той вероятно я беше сметнал за глупачка, която не знае какво иска. А тя наистина се държеше странно — ту спокойно и приятелски, ту хладно и нервно.

Ала единствено тя знаеше каква е разликата между снощната вечер и сегашната им среща. Тази сутрин Джейк беше в униформа.

— О, Джейк, госпожице Къмингс, здравейте! — извика Дейв, който надникна откъм кухнята. — Не ви чух да влизате.

— Трябва да си сложиш звънче над вратата — посъветва го Джейк.

— Ами! — поклати глава барманът. — Опитвах, обаче проклетото дрънчене ме подлудяваше. Какво ще поръчате? Кафе ли?

— Да, ако обичате — промълви Сара.

— За мен също — каза Джейк. — И два броя от твоите страхотни хотдози „Кони Айлънд“ — после хвърли поглед към Сара. — Да

поръчам ли и за теб?

— В десет сутринта? — намръщи се тя. — Не, благодаря.

— Аз обаче съм станал още в пет часа и съм изпил само чаша кафе плюс подсилващия коктейл на господин Бенет. Ужасно съм гладен. Освен това много обичам хотдог.

— И сандвичи с кашкавал — напомни му Дейв, като приближи към масата с димяща кана кафе.

— Да — той театрално въздъхна. — Май ще променя поръчката.

— Твърде късно е. Вече сложих двата хотдога в микровълновата печка.

Джейк хвърли поглед към Сара.

— Ама че проклето ко... негодник, а?

Макар и против волята си, тя просто не можеше да се държи хладно с този мъж. Прекрасно съзнаваше, че не бива да има нищо общо с полицаи, ала не можеше да устои на изкушението. Чувстваше се ужасно объркана. Защо Джейк Улф трябваше да бъде толкова привлекателен, отново се запита тя.

— Къде витаеш? — прекъсна размислите ѝ Джейк.

— Какво? — премигна и се опомни от унеса. — Само... Мислех за нещо.

— Може би за мен? — с надежда попита той.

— Съвсем не — излъга Сара, като вдигна чашата си и отпи от горещото ароматично кафе.

— О! — в гласа му прозвуча разочарование. — Тогава може би за проблеми със студентите?

Тя едва не се задави. Нима Джейк подозираше нещо? На всяка цена трябваше да разбере!

— Какво искаш да кажеш? — попита разтревожено, когато най-сетне успя да си поеме дъх.

— Нямах предвид нищо конкретно — той изгледа удивено развълнуваното ѝ лице. — Смятах, че всички ученици създават проблеми на учителите си. Или съм бил подведен... От академичната рутина, така да се каже — добави със закачлив тон.

Сара изпита такова огромно облекчение, че просто изгуби дар слово. За щастие тъкмо в този момент Дейв отново се появи с двата хотдога, от които се носеше възхитителен аромат.

— Два пъти „Кони Айлънд“ — тържествено заяви той, като ги постави пред Джейк. — Надявам се, че ще задоволят вълчия ти апетит, господин Улф. Нали фамилията ти означава „вълк“? — и като се подсмихна доволно на шегата си, се отдалечи към бара.

— Голяма капия е този приятел — забеляза Джейк, като впи здравите си бели зъби в първия хотдог. — Мм, наистина е много вкусно! Сигурна ли си, че не искаш другия?

— Не — Сара се усмихна и поклати глава. — Благодаря, но кафето ми е напълно достатъчно.

— Много е лесно да ти угоди човек! — погледът му проблесна закачливо. — Ще го имам предвид, когато резервирам маса за нашата вечеря.

— Нашата...? — тя премигна. — Каква вечеря?

— Забрави ли, че съм ти длъжник? — зае се с втория хотдог.

— Няма такова нещо! — всъщност по никакъв начин не биваше да се виждат отново!

— Дългът си е дълг, госпожице Къмингс. Ти ме приюти и нахрани, когато бях самотен и гладен — сериозно произнесе той, макар че в очите му танцуваха весели пламъчета.

Този мъж е полицейски служител, остро си напомни Сара. Не можеше да си позволи да се среща с него. Но той беше прекалено привлекателен, мил и чаровен!

— Какво ще кажеш за тази вечер?

— Добре — шокирана от собственото си съгласие, тя мислено се укори. Къде ѝ беше умът? Нима инстинктът за самосъхранение съвсем я беше напуснал?

— Добре — сякаш насън долетя до нея гласът на Джейк. — Коя е любимата ти кухня — италианска, китайска, мексиканска? Или предпочиташ пържола с картофи?

Сара усещаше, че в момента не е в състояние да вземе каквото и да било решение. Това бе съвсем необичайно за нея. Обикновено беше решителна и уверена в себе си, готова да отвърне на всички предизвикателства. Освен онова, отправено ѝ от тримата студенти... И от Джейк.

— Оставям на теб да избереш ресторанта и кухнята.

— Значи ми даваш пълна свобода? — гласът му прозвуча подозрително невинно.

— Да.

— Добре, значи у дома!

Само не това! Сара отвори уста, за да възрази, ала той бързо я прекъсна:

— Така ще имам възможност да ти се отплатя напълно, като приготвя вечерята за теб лично.

Тя бавно поклати глава. Едно беше да се появи с него на обществено място, а съвсем друго — да прекарат вечерта сами в неговия дом. Отново понечи да откаже. Джейк обаче реагира по-бързо.

— Аз съм много добър готвач. Обещавам ти, че няма да останеш разочарована!

Именно от това се боеше Сара. И все пак, макар да знаеше, че не бива да се оставя чувствата ѝ към него да я подведат, устните ѝ сякаш неволно промълвиха:

— В колко часа?

Усмивката му бе в състояние да разтопи и най-големия айсберг.

— Смяната ми свършва в шест. Каква е твоята програма?

— Обикновено приключвам към три часа — все още не можеше да повярва, че доброволно се е съгласила на тази авантюра! — Днес обаче е петък, а в края на всяка седмица деканът на историческия факултет свиква преподавателите на съвещание. Едва ли ще се прибера преди четири и половина.

— В такъв случай съгласна ли си да те взема в шест и половина?

— Да, чудесно — вече беше късно да се отчетне. — Но не е необходимо да ме взимаш. Дай ми адреса си. Ще дойда сама.

— Не! — заяви Джейк с нетърпящ възражение тон. — Ще те взема и ще те откарам у дома. Това градче е доста спокойно, ала не ми се иска да рискувам и да те оставям на произвола на съдбата.

Макар загрижеността му за нея да ѝ се стори прекалена, дори малко смешна, Сара остана поласкана от неговото внимание. Присъствието му я караше да се чувства спокойна и сигурна както никога досега. Трогната, просто не знаеше какво да отвърне.

— Е, добре — промълви накрая със съзнанието, че отново се е поддала на неговия чар. — Щом настояваш...

— Искаш ли още кафе? — гласът му прозвуча необичайно нежно.

— Не, благодаря. Все още не съм допила... — внезапно тя млъкна, забелязала колко показва часовникът на китката му. — Божичко, виж колко е часът! След двадесет минути имам лекция! — и припряно се зае да събира нещата си от масата, след което забърза към вратата.

— Хей, почакай! — той хвърли на масата няколко банкноти и я последва. — Ще те закарам до колежа.

— Не! — доловила истеричните нотки в гласа си, Сара пое дълбоко дъх. — Аз... Искам да кажа... Ще стигна по-бързо, ако мина напъряко през парка.

— Сигурна ли си? — намръщи се и я изгледа така, сякаш изведнъж се е побъркала.

Всъщност не можеше да го вини за това, ала също нямаше и как да му обясни причината за странното си поведение. Просто в никакъв случай не биваше да я видят в патрулна кола, особено в района на колежа!

— Да! — извика в отговор, докато отваряше вратата на бистрото.

— Дейв, парите за сметката са на масата! — Джейк се втурна след нея. — Ще се видим утре.

— Аз съм си тук — промърмори Дейв в отговор.

Ами ако тази вечер той дойдеше да я вземе със служебната кола?! Сара се ужаси при тази мисъл. Не, разбира се, че нямаше да го направи, помъчи се да убеди себе си, като изгледа неприязнено чернобелия полицейски автомобил, паркиран до тротоара.

— Нещо не е наред ли?

— Моля? — тя се обърна и едва не изпусна купчината книги, които носеше.

— Попитах дали нещо не е наред. Втренчила си се в колата ми, сякаш очакваш да те ухапе!

— О! Просто съм малко нервна, а и наистина много бързам — закрочи по тротоара.

— Сара! — викът му я накара да спре и да се обърне.

— Да?

— Внимавай да не се спънеш — той се усмихна. — Може би ще е по-добре да си сложиш очилата.

Макар че се чувстваше твърде напрегната и притеснена, тя също не успя да сдържи усмивката си.

— Виждам много добре. Очилата са ми необходими само при четене.

— Хмм...

— Наистина трябва да вървя — отново понечи да тръгне.

— В шест и половина — тихо напомни Джейк. — Просто не зная как ще изтърпя дотогава!

Искреността на признанието му я остави без дъх. Очите му, излъчващи пламенно вълнение, стопиха и последните останки от колебанието ѝ.

— Ще те чакам — прошепна тя, без да може да помръдне, сякаш хипнотизирана от неговия поглед.

— Хайде, бягай, защото ще закъснееш.

Думите му я накараха да се опомни. Тя се затича по тротоара, все още леко замаяна от чувствения плам, който той бе пробудил в нея.

Задъхана от тичане, Сара премина покрай библиотеката, намираща се през две сгради от историческия факултет. Погълната от мислите си, отначало не забеляза тримата млади мъже, застанали на ъгъла. Нещо в тях обаче привлече вниманието ѝ. Дори без очила успя да различи потайния им напрегнат вид.

„Мълчанието е злато, госпожице Къмингс!“, ѝ бе казал най-високият от тримата, който в момента даваше нареждания на двамата си другари с тих глас и неспокоен израз.

— ... И си дръжете устата затворена! — дочу го да казва Сара.

Усети как по гърба ѝ полазва тръпка на ужас, бързо извърна лице на другата страна и мина тичешком покрай тях. В какво, за Бога, се бяха забъркали тези трима студенти, запита се за стотен път. Явно бяха извършили престъпление. Съдейки по част от техния разговор, която за нещастие неволно бе дочула миналата седмица, ставаше дума за обир.

Но защо? Въпросът за техните мотиви я измъчваше вече цяла седмица. И тримата младежи бяха в горните курсове. Произхождаха от твърде заможни семейства и бяха получили добро възпитание. Бяха посещавали елитни училища и през първите три курса на колежа имаха високи оценки.

Тя се втурна в лекционната зала, без да отвърща на поздравите на студентите. Мислите ѝ кръжаха около загадката на младежите, престъпили закона.



— Добро утро, дами и господа. Да започваме ли?

Докато развеждаше аудиторията из лабиринтите на историята на древен Китай, Сара успя да изтласка тревожните мисли в дълбините на съзнанието си. Ала по време на обедната почивка, докато предъвкваше храната, без да усеща нейния вкус, умът ѝ отново се зае с непостижимата мистерия.

Беше дочула само откъслечни фрази от техния приглушен разговор. Всеки опит обаче да ги свърже в логична цялост водеше до едно-единствено заключение — тримата бяха извършили нещо противозаконно. Споменът за онзи момент отпреди седмица оставаше все така ужасяващо ясен в съзнанието ѝ. Повечето реплики бяха изречени от двете по-ниски момчета, които изглеждаха едновременно неспокойни и доволни от себе си.

— Чудесно го изпипахме!

— Ами ако са ни видели?

— Как мислиш, добра цена ли взехме?

— Направо не вярвах, че ще успеем!

— Полицията...

След това изведнъж беше прозвучал резкият язвителен глас на Ендрю Холингс, заличил у Сара всяко съмнение за тяхната вина:

— Ако се държите естествено и си затваряте устата, полицията няма да надуши нищо.

В този момент я бе забелязал, скрита в сянката край вратата на лекционната зала. Бе я пронизал с тъмния си заплашителен поглед и беше прошепнал зловещото предупреждение, което все още отекваше в съзнанието ѝ.

„Мълчанието е злато, госпожице Къмингс!“

## ТРЕТА ГЛАВА

На Джейк му се струваше, че от сутринта е изминала цяла вечност. Краят на смяната сякаш никога нямаше да дойде. А и проклетата червена светлина на кръстовището, на което беше спрял, нямаше никакво намерение да се сменя. Той въздъхна нетърпеливо, забарабани с пръсти по кормилото и погледна часовника си. Оставаха още два часа!

Точно когато най-сетне светна зелената вълна, радиостанцията в полицейския автомобил изписука.

Джейк получи заповед да разследва извършена кражба. Като следваше получените указания, на следващата пресечка зави наляво и се отправи извън града.

Мястото на престъплението се оказа луксозна къща, разположена на границата на неговия участък, встрани от асфалтираното междуградско шосе. Беше на два етажа, изградена от дърво и естествен камък, скрита сред дърветата. Мъжът, който отвори вратата, беше на около четиридесет, добре поддържан, пращящ от здраве и невероятно ядосан.

— Направо не мога да повярвам! — изрева той, като фиксираше Джейк така гневно, сякаш именно той беше извършил кражбата. — Божичко, имате ли представа колко ще ми струва това?!

— Не, господине — отвърна Джейк с професионалния си сдържан и успокояващ тон. — Дори нямам представа какво е откраднато.

— Колата ми, по дяволите! — възкликна мъжът, като зарови пръсти в разрошената си коса. — Впрочем, елате да видите сам.

Джейк го последва и едва не се блъсна в него, когато нещастният собственик рязко спря пред отворената врата на гаража.

— Само погледнете това! — в гласа му прозвучаха едновременно гняв и отчаяние. — Струваше над четиридесет хиляди долара! Обрали са я до шушка!

Който и да го беше направил, си бе свършил работата добре, мълчаливо се съгласи Джейк. После пристъпи в гаража, за да огледа останките от онова, което някога очевидно беше представлявало впечатляваща луксозна кола.

Това беше дело на аматьори, заключи той. Професионалните крадци на коли не биха си губили времето да разглобяват отделните части, тъй като печалбата от тях беше много по-малка. Просто биха задигнали цялата кола, най-вероятно като я натоварят на камион.

— Направо е кошунство — съчувствено промълви Джейк, който едва сега разбра напълно гнева и мъката на собственика. — Да съсипят такава кола! Най-жалкото обаче е, че крадците вероятно ще получат не повече от шест-седем хиляди долара за частите.

— Господи! — изръмжа човекът. — Направо ще повърна!

— По-добре недейте. Прилошава ми от подобни гледки.

— Наистина ли? Но вие сте полицаи!

— Какво от това? — Джейк пристъпи в полутъмния гараж, за да огледа онова, което бе останало от колата.

— Ами... Хората като вас — полицаи, пожарникари, лекари, трябва да са свикнали с всякакви ужасии: жертви на убийства, пострадали при катастрофи и разни подобни неща. Аз самият никога не бих могъл да бъда полицаи — собственикът направи гримаса. — Искам да кажа, не съм от този тип хора.

А може би имаше предвид, че не е толкова глупав, та да рискува кожата си, мислено отбеляза Джейк.

— Как смятате, какви са шансовете ми отново да видя частите на колата си?

— А вие какво бихте желали да чуете? Обнадеждаващ отговор или истината, господин...

— Хоукинс — отвърна човекът. — Робърт Хоукинс. Както виждате, достатъчно възрастен съм, за да мога да понеса истината.

— Добре, господин Хоукинс. Като имам предвид други подобни случаи, шансовете ви са почти нищожни.

— Така си и знаех! — злополучният собственик на колата тежко въздъхна. — В застрахователната компания със сигурност няма да ми се зарадват!

Всъщност, това не беше грижа на Джейк. Пък и трябваше да се залавя за работа, защото времето напредваше.

„Сара!“, проблесна в съзнанието му.

В него се надигна радостно вълнение, което изтласка всички други мисли на заден план. Като извади бележник от задния си джоб, той механично се зае да отбелязва фактите по случая.

— Кога открихте кражбата?

— Точно преди да позвъня в участъка. Мисля, че беше около три и половина, малко след като се събудих.

— Нощна смяна ли сте били?

— Не, по дяволите! — Хоукинс изглеждаше засегнат, сякаш трудът на смени беше твърде унижителен за него. — Аз съм завеждащ „Личен състав“ във „Франклин Контейнър Къмпани“ в Нористаун.

— Ясно — Джейк записа информацията в бележника. — Днес в отпуск по болест ли бяхте?

— Не! — гневно отвърна мъжът. — Между другото, какво общо има това с обира на колата ми?

— Не ви разпитвам от любопитство, господине. Само се опитвам да установя приблизителното време, в което е била извършена кражбата.

— О, извинявам се — Хоукинс се изчерви. — Днес имах почивен ден. Вчера следобед заминах заедно с приятелката си за Атлантик Сити. Върнахме се към пет часа тази сутрин.

— Значи ви е провървяло?

— Не особено — сви рамене мъжът. — Е, спечелих малко пари, но всъщност не заради това останахме до толкова късно.

— Хм-м... — неопределено промърмори Джейк. И това не бе негова работа. Пък и той никога не играеше хазарт, поне откакто бяха отминали хлапашките му бунтарски години.

— Имахме билети за вечерно шоу — продължи Хоукинс. — След това поиграхме малко, после хапнахме в един от луксозните хотелски ресторанти. След вечерята отново си опитахме късмета и накрая купихме билети за късно вечерно представление.

— Значи сте се прибрали в пет сутринта? Но оттогава до позвъняването ви в полицията са изминали единадесет часа...

— Освен това забравих да заключа вратата — добави мъжът, като направи кисела физиономия.

— Забравили сте да заключите вратата?! — Джейк вдигна вежди.

— Вратата на гаража. Бях гроги и бързах час по-скоро да прегърна възглавницата. Просто ми изскочи от ума.

— Но нали става дума за вашето имущество!

— Да, по дяволите! — мъжът отново кипна. — Това, че не съм заключил обаче не дава право на някакви апаши да нахълтат в дома ми и да ме ограбват, нали?

— Не, господине — опита се да го успокои Джейк. — Ще трябва обаче да дойдете в участъка и...

— Зная, зная — нетърпеливо го прекъсна Хоукинс. — Трябва да изтърпя цял куп формалности. Мога обаче да се обзаложа с вас, на каквото искате, че никога вече няма да видя колата си в предишния ѝ вид!

— Не, господине. Съжалявам. Във всеки случай, предполагам, че крадците са действали преди зазоряване. Имотът ви е доста изолиран, ала все пак имате съседи, които биха могли да забележат нещо.

— Сигурно сте прав — човекът тъжно се взря в останките от колата и въздъхна. — Това ще ви помогне ли?

— Не много — призна Джейк. — Въпреки всичко ще предприемем разследване.

— Благодаря.

Когато пристигна в участъка, минаваше пет. Макар работното му време да беше свършило, се налагаше да попълни полицейски формуляр. Когато най-после се прибра къщи, приближаваше шест часа. А трябваше да вземе душ, да се облече и... Джейк с въздишка огледа гостната, която се нуждаеше от разтребване.

И какво, по дяволите, да приготви за вечеря? При тази мисъл изведнъж застина вцепенен, както оправяше възглавничките на дивана. После се втурна към кухнята и надникна във фризера. Щастиято му се усмихна — вътре имаше две големи пържоли, пакет замразени печени картофи и ябълков пай.

В барчето с напитките откри бутилка „Каберне Совиньон“, която незабавно постави в хладилника. Добре, че поне умивалникът не беше пълен с мръсни съдове!

Той хвърли поглед към часовника, изруга и се затича към банята. Едва не се изгори с топлата вода, а докато се бръснеше, на три пъти се поряза. След това бързо се облече в риза на бели и сини райета, тъмносини панталони и чорапи и черни кожени обувки, като

междувременно успя криво-ляво да изпълне завивките на неоправеното легло.

Сара! Чувствена тръпка разтърси тялото му. В края на краищата, никой не можеше да му забрани поне да мечтае!

Джейк се засмя на себе си, нахлузи морскосиния шлифер и хвърли последен изпълнен с копнеж поглед към леглото, след което излетя от апартамента.

Беше шест и двадесет.

Дали не бе откачила напълно?! Сара прокара четката през косите си и се намръщи. Нима наистина се беше съгласила да вечеря с непознат мъж, и то в неговия апартамент? Не, положително не беше с всичкия си!

Сега, няколко часа по-късно, още не можеше да повярва, че е капитулирала толкова лесно. Всъщност проблемът не бе в това, че не познава Джейк твърде добре... За Бога, та той беше полицай!

При това изключително привлекателен полицай, припомни си тя. Високото му мускулесто тяло изглеждаше фантастично в униформата. Извърна се от огледалото и отиде до гардероба. Докато се взираше в дрехите, окачени на закачалките, неговият образ непрекъснато я преследваше.

Нямаше нищо впечатляващо, което да облече. Тази неволна мисъл я накара да се опомни от обзелия я унес. Нима ѝ се искаше да направи впечатление на Джейк Улф? Припряно измъкна от гардероба рокля от пясъчна коприна в горскозелени и ръждиво златисти тонове. Защо ли се заблуждаваше? Стигаше само Джейк да я погледне с дълбоките си тъмносини очи, и тя се разтапяше, а в ума ѝ започваха да кръжат романтични мисли.

Въздъхна отчаяно. Не биваше да се обвързва с този мъж! Все още ясно помнеше заплахата, стаена в студения поглед на Ендрю Холингс. Ако я видеха заедно с Джейк, Ендрю със сигурност щеше да научи. Тя потръпна. По принцип никое от трите момчета не изглеждаше способно на насилие. Всички бяха толкова умни, добре възпитани и приятни! Защо изведнъж се бяха променили до неузнаваемост? В какво се бяха забъркали?

Някакво шесто чувство обаче ѝ подсказваше, че тримата няма да се поколебаят да я накарат да млъкне, ако се опита да разкрие подозренията си пред някого. Намираше се в безизходица. А срещата с Джейк бе най-хубавото нещо, което се беше случвало в живота ѝ! Защо го беше срещнала точно сега? Само ако можеше да се пренесе в друго време, на друго място...

Като направи усилие да събере мислите си, обу чифт ръждивочервени обувки с висок ток и излезе от спалнята. В този момент звънецът разтърси тишината.

Джейк беше тук!

За момент я обзе паника, ала бързо успя да се овладее. Решително прекоси гостната и отвори вратата. Дъхът ѝ просто секна. Той изглеждаше невероятно в морскосиньо!

— Здравей! — ослепителната му усмивка я накара да потръпне.

— Здравей — успя да произнесе едва чуто тя.

— Изглеждаш прекрасно — пламтящите му очи бавно я огледаха от главата до петите.

— Благодаря — божичко, нима това беше нейният глас?! — Ти... Ти също изглеждаш страхотно.

— Готова ли си?

*За всичко, което би ми предложил,* помисли тя. Ала, доловила копнежа в неизреченото си възклицание, рязко се опомни. С положителност полудяваше!

— Да — отвърна, като неохотно отмести поглед от него. — Само да си взема чантата и палтото.

Той ѝ помогна да се облече. При докосването на дългите му силни пръсти до раменете и тила по цялото ѝ тяло се разляха горещи чувствени вълни, достигайки сърцевината на нейната женственост. Замаяна, Сара отстъпи назад, за да избегне изкушението.

— Какво има за вечеря? — попита с престорено безгрижна усмивка. — Направо умирам от глад!

— Ами... Хм... — Джейк излезе навън и я изчака да заключи вратата. — Искан да приготвя за теб някой от специалитетите си, обаче закъснях и... — отпрати и виновна, и в същото време невероятно очарователна усмивка. — Какво ще кажеш за пържола и печени картофи?

— Обожавам ги — погледна го закачливо. — Защо? Нима се притесняваш, че няма да оценя кулинарните ти умения?

— Знаеш ли — замислено отвърна той, като задържа входната врата и помогна на Сара да слезе по трите ниски стъпала пред къщата, — понякога се питам дали всички тези спестяващи времето домакински уреди са чак толкова голямо благо за човечеството.

— Нима искаш да кажеш, че невежеството е по-ценно? — шеговито попита Сара, която с облекчение забеляза, че черно-белият полицейски автомобил не се вижда наоколо.

— В известен смисъл — усмихна ѝ се и се отправи към елегантната сребристосива кола, паркирана край отсрещния тротоар. — Казват, че понякога е опасно да знаеш твърде много.

„Опасно е да знаеш твърде много!“ Сякаш я обляха с ледена вода. Спомни си заплахата на Ендрю Холингс. Неволното знание за тяхната престъпна дейност завинаги я бе лишило от блаженото спокойствие на невежеството.

Тя се настани в колата и се загледа през прозореца, замислена над несигурното си положение. Джейк затвори нейната врата, заобиколи от другата страна и се настани на шофьорската седалка.

— Сложи си колана.

Звукът на неговия глас разсея паниката ѝ като с вълшебна пръчка. Сара осъзна, че самото му присъствие до нея ѝ дава чувство на сигурност и безопасност. Дали бе породено от мъжа, или от полицаия? Като се подчини на нареждането му, закопча предпазния колан и го изгледа крадешком с колеблива усмивка.

— Какво има? — той се обърна към нея и на свой ред се усмихна закачливо с красивите си устни.

Дали да не му разкрие всичко? Сякаш хипнотизирана от озадачения му поглед, за миг беше обзета от изкушение да стовари тревогите и страховете си върху широките му силни плещи.

— Сара?

Погълната от размислите си, тя продължаваше да се взира в него и да преценява всички „за“ и „против“ на своята идея. От една страна, Джейк беше силен и излъчваше увереност. От друга страна обаче, нямаше никакво доказателство, което да му предостави. Подозренията ѝ се опираха единствено на откъслеците от неволно дочутия разговор и собствената ѝ интуиция.



„Мълчанието е злато, госпожице Къмингс!“, отново прозвуча в съзнанието ѝ.

— Сара, скъпа, какво има? — загриженият му глас най-сетне я откъсна от обърканите размишления.

— Нищо... Аз... — опита се да измисли някакво оправдание за своята разсеяност. Подсъзнателно вече беше взела решение. По-добре да се подчини на заповедта на Ендрю и да мълчи, отколкото да излага и Джейк на опасност.

— Не, има нещо. Изглеждаш толкова... напрегната, почти изплашена — изгледа я с присвити очи. — Нали не се боиш да останеш сама с мен в апартамента ми?

— О, не! — бързо отвърна тя. — Само си мисля — изведнъж думите му, изречени преди малко, достигнаха до нейното съзнание. Зениците ѝ се разшириха. — Ти ме нарече „скъпа“!

— Да — на устните му заигра закачлива усмивка.

— Но защо?

— Защото е точно така — искрено отговори той. — За мен е истинско удоволствие да бъда с теб.

— О! — Сара не знаеше какво да каже. Винаги беше считала себе си за жена, която не се поддава на изтърканите комплименти. Ала сега се чувстваше необичайно поласкана.

Джейк се наведе към нея.

— Имаш ли нещо против? — топлият му дъх докосна шията ѝ и предизвика сладостни тръпки по цялото ѝ тяло. Усещането беше прекрасно.

— Н... Не... — дъхът ѝ секна. Устните му се намираха само на сантиметър от нейните.

— Може ли да усетя вкуса ти? — гласът му бе нисък и дрезгав.

Зави ѝ се свят. Беше ѝ необходимо известно време, за да проумее смисъла на думите му.

— Тук ли?

— Позволи ми това удоволствие — промълви гой.

Всички нейни мисли сякаш се бяха изпарили. Бяха останали само сетивата, които я заливаха с водопад от неповторими усещания. Устните ѝ горяха, съпротивителните ѝ сили бяха сломени.

Лицата им почти се докосваха. Тя разтвори устни. Приемайки безмълвната покана, той впи устни в нейните. Между тях сякаш

премина електрически ток. Сара усети чувственото напрежение с всяка фибра на тялото си. Джейк не задълбочи целувката — нямаше смисъл да подхранва пламъка, който се разгаряше все по-силно. Още бе твърде рано.

Като проклинаше мислено, той се отдръпна и се облегна на седалката. Заше метена от неповторимото изживяване, все още тръпнеща, Сара мълчаливо се взря в него и вдигна треперещи пръсти към устните си.

— Трябва да тръгваме — гласът му беше напрегнат. — Божичко, ако преди малко Къл беше минал покрай нас, щеше да ни глоби за непристойно поведение на обществено място!

— Къл ли? — неразбиращо премигна тя. Ръката ѝ се отпусна в скута.

— Къл Паркър, полицаят от нощния патрул — с несигурни пръсти той затърси ключа на таблото.

— А-ха — тя преглътна с усилие.

— Добре ли си, скъпа?

Моторът най-последно забръмча.

— Да.

— Ще можеш ли да преглътнеш една безвкусна стара пържола с картофи?

— Вкусът на вечерята няма значение — усмихна се тя. — Предястието, което ми сервира, беше наистина невероятно.

Доволният смях на Джейк изпълни колата и отекна в най-съкровените кътчета на сърцето ѝ.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бяха споделили само една целувка, при това кратка и сдържана. В нея липсваха основните елементи, разпалващи страстта — пламенната агресия, чувствената настойчивост, еротичният танц на езиците.

Само една целувка!

Ала тя беше напълно достатъчна, за да разтърси Сара със сила девет цяло и пет десети по скалата на Рихтер.

Божичко, оттогава бяха изминали два часа, а още продължаваше да усеща онзи горещ пламък върху устните си! Хвърли бърз поглед към мъжа, седнал срещу нея до покритата със стъкло маса. За нейна изненада часовете бяха отлетели като миг въпреки скритото вълнение, което я изпълваше.

Сара и Джейк бяха приготвили вечерята заедно. През цялото време, докато се занимаваха с ястията и подреждаха масата в малката уютна трапезария, се смееха и бърбеха оживено. Под външната им веселост обаче се таеше някакво напрегнато очакване. В моментите, когато ръцете им случайно се докосваха или очите им се срещаха, тлеещият в тях пламък заплашваше да избухне с опустошаваща сила.

Сара усещаше как в нея постепенно се надига нова чувствена вълна, още по-разтърсваща от предишната. Ала все пак успявам добре да прикрия емоциите си, опита да убеди себе си тя, като въздъхна копнеж, докато поставяше салфетката край чинията.

— Е, за импровизирано и набързо приготвено ястие — поде тя, като отпрати усмивка към Джейк, — беше много вкусно.

— Десертът обаче не беше особено сполучлив — той се усмихна в отговор, вдигна бутилката и допълни високите кристални чаши с шампанско. — Нямахте нищо общо с ябълковия пай, който приготвя майка ми.

— Напротив, според мен беше чудесен — възрази Сара. — А моята майка изобщо не умее да готви. Баща ми се шегува, че тя е единствената жена, която е способна да изкипи дори тенджерата с вода!

Джейк се засмя заедно с нея. После бутна стола си назад и се изправи.

— Хайде да отидем в гостната? — предложи ѝ и взе чашите.

— След като разтребя масата — отвърна тя, като също стана и понечи да вдигне празните чинии. Ала той леко хвана китката ѝ.

— Съдовете ще почакаат. След теб — отдръпна се от нея и посочи към кухненската врата. — Искам да науча нещо повече за живота ти.

— За целия ми живот? — Сара несъзнателно потърка пламтящата си китка на мястото, където неговите пръсти я бяха докоснали. — Още от раждането ли? — със смях се отпусна на края на дивана.

— Да, при това с най-големи подробности — Джейк ѝ подаде чашата, след което се настани до нея. — От първия ти ден до вчерашната сутрин...

„... Когато се срещнахме“, добави тя наум. Нямаше нужда да изрича гласно тези думи. Инстинктивно усети, че за него тяхната първа среща е от особено значение.

— Изморен ли си? — попита го, като се постара гласът ѝ да прозвучи безгрижно.

— Изморен ли? — намръщи се той. — Не, защо?

— Моята история е доста отегчителна. Твърде скоро ще те приспи.

— Дори и романтичните любовни епизоди? — престорено нехайно подхвърли Джейк. Без да се усети, тя налапа въдицата.

— Няма нищо такова!

На устните му се появи доволна усмивка.

— Колко жалко! — вдигна чашата и отпи глътка шампанско. — А не искаш ли да прибавиш някое ново преживяване? С удоволствие бих ти помогнал.

Той просто се занася, каза си тя, като също надигна своята чаша, за да накваси внезапно пресъхналото си гърло. Е, добре, щеше да се постарее да влезе в неговия тон.

— Какво си намислил? — попита го Сара. Надяваше се гласът ѝ да прозвучи игриво и шеговито.

— Можеш например да легнеш разсъблечена във вана, пълна с шампанско — изкусително промълви Джейк.

— О, не, твърде скъпо е — тя едва успя да запази привидно хладнокръвие и да спре напирания в гърлото ѝ смях. — Или може би имаш под ръка цял склад с бутилки?

— Не — изглеждаше съкрушен.

— Е, в такъв случай ще трябва да се примиря с досегашната си история, колкото и скучна да е тя.

— Ако искаш, можем да заместим шампанското със сапунена пяна, а? — с надежда предложи той. — Мисля, че мога да ти осигуря поне това.

— О, не — поклати глава Сара. — Или шампанско, или нищо друго.

— Ти си непоклатима като скала, Сара — той дълбоко въздъхна. — Искам да кажа, не физически. Кожата ти е гладка и мека, а...

— Искаш ли все пак да чуеш разказа за живота ми, или не? — безмилостно го прекъсна тя.

— Добре де, разказвай.

Като се бореше с обзелото я чувствено замайване, Сара се впусна в описание на краткия си жизнен път.

— Както вече ти казах, аз съм от Балтимор. Родена съм там преди двадесет и седем години. Баща ми беше и все още е строителен инженер, заемащ ръководна длъжност, а майка ми — консултант по въпросите на професионалната ориентация. Винаги съм била влюбена в книгите. Като малка живеех с историческото минало и бях, общо взето, доста саможива — тя млъкна за момент и отпи глътка шампанско.

— Единствено дете ли си в семейството? — използва паузата Джейк.

— Да. Макар че много бих искала да имам сестра или по-голям брат. Обаче...

— Колко жалко! — съчувствено промълви той. — Аз пък имам трима братя. Понякога вкъщи наставаше страшна олелия, затова пък никога не скучаехме.

— Завиждам ти. В нашия дом винаги беше тихо. Понякога се чувствах самотна.

— Нямах ли приятелки?

— Имах, разбира се — засмя се Сара. — Всички те обаче бяха свити и затворени като мен.

— А приятели? — попита той.

— О, твърде малко. Ала не съм имала сериозна връзка, докато...  
— гласът ѝ секна.

— Докато? — заинтересувано я подкани Джейк. Тя се поколеба. Не ѝ се искаше да разказва за най-неловкото и унизително преживяване в иначе твърде прозаичния си и спокоен живот. — Нима е толкова ужасно? — Той имаше вид на ловджийско куче, надушило следа. Явно нямаше да се откаже толкова лесно.

Като се опитваше да спечели време, тя отново отпи от шампанското. Всъщност през разстоянието на времето, изминало оттогава, този епизод от живота ѝ не изглеждаше чак толкова значителен. Вярно, държа се като глупачка, ала от друга страна, това беше част от съзряването на личността ѝ.

— Вероятно си се влюбила? — опита се да отгатне Джейк.

— Да. Влюбих се до уши, при това твърде несполучливо.

— Сигурно е бил твой състудент от университета?

— О, не — тя направи гримаса. — Беше преподавател, по-точно — декан на историческия факултет.

— Трябваше да се досетя. И той навярно ти е дал да разбереш, че съвсем не се интересува от теб?

— Напротив, интересуваше се, и то твърде много! За съжаление, беше женен. Успя обаче да ме подведе много хитро със загатванията си колко нещастен и самотен се чувства, като при това намекваше за предстоящ развод. А аз поглъщах жадно всяка негова дума!

— Значи... Хм, си налапала въдицата?

— И още как! — Сара горчиво се изсмя. — Буквално го обожавах! А той беше готов да приеме всичко, което можех да му предложа. И аз, разбира се, в наивността и глупостта си, не закъснях да го направя!

Джейк слушаше, без да трепва. Единствено твърдо стиснатите устни издаваха емоциите, породени от нейния откровен разказ. Слушаше я внимателно, макар да се правеше на не особено заинтригуван.

— И когато си осъзнала, че той просто те използва, си избягала надалеч, за да лекуваш наранената си душа — замислено промърмори той накрая.

— О, не! — тя прехапа устни, за да се овладее и се усмихна с престорено равнодушие. — Напротив! Аз, учената госпожица без капка здрав разум, се вкопчих в него като удавник в сламка! — премигна и отмести поглед встрани, след това решително го погледна право в очите. — Накрая трябваше да ме посети неговата законна съпруга, за да проумея как стоят нещата.

— Обичаше ли го?

— Да, и то с цялата патетична страст, на която са способни единствено тийнейджърите!

В продължение на няколко мига Джейк я гледа замислено.

— Изглежда споменът все още ти причинява болка — каза накрая. — И все още си влюбена в него. Не е ли така?

Думите му я изненадаха. Действително — болката, унижението и самообвиненията, които смяташе, че е оставила зад себе си, все още тлееха в нея, макар и погребани надълбоко. Съзнанието за това я накара да се почувства неловко.

— Няма нужда да ми отговаряш — промълви Джейк, като остави чашата си на пода. След това вдигна ръка и сплете дългите си пръсти с нейните. — Нямах право да те разпитвам за това.

Тя се почувства странно успокоена от допира на силната му длан, обвита около нейната. Леко се усмихна и поклати глава.

— Всичко е наред. Въпросът ти беше съвсем логичен. Заключение то обаче е погрешно. Макар да трябва да призная, че все още изпитвам болка при мисълта за преживяното, вече не го обичам — опита да свие безгрижно рамене. — Всъщност сега, след като оттогава са изминали няколко години, осъзнавам, че никога не съм го обичала истински.

— Нито пък някого друго — заключи Джейк.

— Точно така.

— А може би сега мразиш всички мъже? — гласът му беше тих, изпълнен с напрежение и едва доловимо безпокойство.

— Да мразя мъжете? — изненадана повтори Сара. — Разбира се, че не! Не съм дотолкова наивна, та да обвинявам всички представители на мъжкия пол за онова, което се случи с мен. А и омразата е ужасно глупаво и безсмислено чувство, не смяташ ли?

— Така е — съгласи се той и прокара пръстите си нагоре по ръката ѝ. — Сигурен съм обаче, че има много хора, които с

удоволствие биха избягали от унижителните самообвинения, като намразят целия свят. — Дланта му се плъзна към рамото ѝ. Сара леко потръпна и едва успя да потисне сподавения си стон.

— Ти... — млъкна за миг да поеме дъх — разсъжда ваш много мъдро — успя да довърши с треперещ глас.

Джейк се усмихна. Ръката му достигна извивката на шията ѝ.

— Имал съм възможност да науча някои неща. Показалецът му погали нежната кожа над яката на роклята.

— Навярно... докато си бил на служба в полицията, нали? — гласът ѝ премина в дрезгав шепот.

— М-мм — кимна той, като се премести по-близо и се приведе към нея така, че тя усети горещината, излъчваща се от стегнатото му мускулесто тяло. — Полицейската служба — топлият му дъх погъделичка ухото ѝ, — а също и опитът ми от безгрижните години, прекарани в пътуване из страната, ми дадоха много.

В Сара се надигаше буря от усещания, предизвикани от лекото докосване на устните му върху чувствителната кожа зад ухото ѝ. Когато езикът му се плъзна към бузата ѝ, а след това към устните, разумът ѝ сякаш бе пометен от развихрилите се емоции. Като се опитваше със сетни сили да спаси последните му остатъци, тя отдръпна глава.

— Джейк — промълви задъхана, като откъсна поглед от омагьосващия пламък на сините му очи, — страхувам се, че ще разлея шампанското!

— Сега ще предотвратим това — като се отпусна върху нея, той се пресегна, взе чашата от ръката ѝ и я остави на близката масичка. Ала след това, вместо да се отдръпне, се изтегна край нея и миг след това я притисна под себе си.

Джейк лежеше отгоре ѝ! Сара усещаше тежестта на широките му гърди, мускулестите крака, покрили бедрата ѝ, и твърдата изпъкналост на...

Тя потръпна, усетила горещата влага, извираща от самата сърцевина на нейната женственост. Устата му отново докосна нейната. Надигналият се в нея пламък се разля във вените ѝ като разтопена нива.

— Е, докъде бяхме стигнали? — промълви Джейк.



Може би до предела на безумието? Сара нямаше или да произнесе на глас отговора, проблеснал в смаяното ѝ съзнание. Ала това беше без значение. Джейк и без това прекрасно знаеше накъде бяха поели, както и най-прекия път, по който да стигнат до своята цел.

Устните му се раздвижиха в опит да разделят нейните. Врѣхчето на неговия език леко се плъзна по тях, а след това решително навлезе във влажната топла кухня. В същия момент ръцете му покриха нейните гърди.

Съзнанието ѝ сякаш се разтвори в небитието. Бе напълно подвластна на поглъщащите я чувства. Тялото ѝ се разтърси от страстна тръпка, достигаща до дълбините на нейното желание. Твърдите устни и неспокойният език на Джейк настоятелно търсеха от нея отговор, който тя не можеше да се сдържи да не даде. Докато езиците им бяха сплетени в еротична игра, Сара обви ръце около мощната му шия, като се изви нагоре и се притисна още по-близо към него. В гърлото му се надигна тихо страстно рѣмжене. Рѣката му обхвана гърдата ѝ и нежно притисна врѣхчето, докато то се втвърди.

Стомахът на Сара се сви в болезнен копнеж. Нима моментът беше настъпил?

Тази разтърсваща мисъл едва си проправи път през чувствената мъгла, обгърнала разума ѝ. Твърде рано е, нашепваше някакъв едва доловим вътрешен глас.

Трябваше да го спре, осъзна тя със смразяваща яснота и с усилие на волята накара отмалелите си крайници да се подчинят. Останала почти без сили плъзна ръце надолу по раменете на Джейк и го отблъсна.

— Джейк... Моля те... — прошепна задъхана. — Струва ми се, че нещата се развиват прекалено бързо.

За нейно учудване той не настоя и незабавно се отдръпна от нея. Явно това не бе никак лесно за него. Гърдите му тежко се повдигаха, в потъмнелите очи светеше блясъкът на страстта, а под тесните панталони ясно личеше силната му възбуда.

Сякаш привлечени от мощно магнитно поле, очите на Сара се насочиха към тялото му, проснато на дивана. Стомахът ѝ потръпна при вида на огненото желание, пламтящо в неговия поглед, на силно стиснатата челюст, напрегнатите черти на лицето му, потрепването на стегнатите мускули на краката...

Сара откъсна поглед от изкушението и с усилие на волята се изправи.

— Аз... Ще почистя масата — предложи, като припряно се втурна към кухнята, където най-сетне се почувства в безопасност.

Джейк не направи опит да я последва. В този момент той силно се съмняваше, че изобщо е в състояние да помръдне. В най-деликатната част от тялото му се надигаше пронизваща болка.

Като поемаше дълбоко дъх, за да се успокои, плъзна поглед надолу по тялото си, проснато на дивана, докато достигна онова място, което само преди минута беше накарало очите на Сара да се разширят. Устните му се изкривиха в кисела усмивка при вида на изпъкналостта, твърда като ковано желязо.

Джейк мрачно се засмя на сравнението. Как копнееше да изкове желязото, докато е още горещо, заедно със Сара! Ала тя избяга панически, като го изостави в твърде неприятно положение.

Не можеше обаче да я обвинява за това. Сара имаше право — беше действал твърде прибързано. Странно — с всяка друга жена би могъл да обуздае страстта си. Единственото оправдание за поведението му през тази вечер бе, че Сара представлява твърде силно изкушение. Припомни си гъвкавото ѝ тяло, така вълнуващо прикрито и същевременно подчертано от прилепналата копринена рокля, сочната влага на меките пълни устни, отзивчивостта ѝ... Съзнаваше обаче, че това не е достатъчно извинение. Тя изобщо нямаше намерение да го съблазнява.

И все пак бързината и необичайната мощ, с която неговото тяло беше реагирало на нейния сексапил, бяха изумителни. Никога досега не му се беше случвало подобно нещо — дори през буйните хлапашки години, когато с готовност откликваше при всяка появила се възможност.

Разбира се, напомни си Джейк, бяха изминали няколко месеца, откакто за последен път беше с жена — всъщност, откакто се бе върнал в Спрусуд. Ала друг път беше преживявал дълги периоди на въздържание и все пак тялото му никога не беше реагирало така светкавично на женственото привличане.

Джейк се намръщи на обзелото го болезнено разочарование. В края на краищата, той беше полицаи, а не някакъв вятърничав мечтател! Въздъхна с облекчение, усетил, че най-сетне започва да се

отпуска. Значи, трябваше да се държи като полицай — да обмисли внимателно фактите и да направи заключение от случая.

Изведнъж до ушите му достигна тракане на чинии и домакински прибори. Докато се беше излежавал в очакване възбудата му да премине, Сара се бе заела да разтреби масата.

Той въздъхна, изправи се и вдигна чашите с шампанско. Изведнъж осъзна с поразяваща яснота, че реакцията му беше предизвикана именно от онази неповторима жена на име Сара, а не просто от необходимостта да задоволи желанието си.

Масата беше почистена, а трапезарията — празна. Дочул шума от течаща вода, Джейк тръгна към кухнята. Сара стоеше край мивката с гръб към него и с ръце, потопени до лактите в сапунена вода.

— Не трябваше да правиш това — проговори той, като застана нерешително до вратата. — Тази вечер беше мой ред да разтребя.

— Няма значение — леко сви рамене. — Свикнала съм. А с теб всичко наред ли е? — гласът ѝ беше толкова тих, че Джейк едва я чу.

— Мисля, че ще го преживея.

Тя му хвърли бърз поглед през рамо.

— Джейк, съжалявам, обаче...

— Зная. Но вината не беше твоя — призна той. — Прибързах и ти заслужено ме отблъсна — след кратко колебание прекоси кухнята и застана край нея. — Донесох ти шампанското — добави и постави чашата на тезгяха до Сара.

Тя колебливо се усмихна.

— Смятам, че пих достатъчно... Дори повече, отколкото трябваше.

— Не беше от алкохола, Сара — решително я погледна в очите. — И ти го знаеш толкова добре, колкото и аз.

— Да — прошепна тя, като сведе очи, за да избегне изгарящия му взор.

— Погледни ме! — макар че гласът му бе тих, в него прозвучаха заповеднически нотки. Главата ѝ се повдигна, сякаш дръпната нагоре от магическа сила. — Двамата изпитваме силно влечение един към друг — както физическо, така и емоционално. И ти го съзнаваш — бе я приковал с поглед. — Нали?

— Да — въздъхна тя.

— Харесва ми да бъдем заедно и вярвам, че на теб също ти харесва моята компания. Прав ли съм?

— Да.

— Добре — Джейк пое дълбоко дъх, след което реши да рискува. — Ще бъда откровен. Желая те — после решително поклати глава. — Не, не само да спя с теб, а целия да се разтвори в твоето съществуване! Искам те толкова силно, че направо ще полудея! — отново пое дъх. — Заклевам се обаче, че никога вече няма да прибързвам. Ще чакам, докато ми кажеш, че също ме желаеш. Няма да е никак лесно — устните му се изкривиха в подобие на усмивка. — Ала ще издържа.

— Джейк... Аз... — в красивите ѝ очи блеснаха сълзи.

— По дяволите, Сара, недей да плачеш, защото отново ще трябва да те взема в обятията си, да те прегърна, да усетя сексапилното ти тяло под копринената рокля и тогава... — гласът му се прекърши. Той отстъпи назад, отвори едно от чекмеджетата и извади оттам кухненска кърпа. — Хм... Ти измий съдовете, а аз ще ги избърша.

— Добре — тя се засмя и леко подсмръкна. — А докато правиш това, можеш на свой ред да ми разкажеш историята на живота си...

## ПЕТА ГЛАВА

— Появил съм се на този свят точно в момента, в който часовникът ударил полунощ. Това се случило в полусрутена колиба край забравена от Бога линия на компанията „Рийдинг Рейлроуд“...

— В полунощ ли? И то в колиба?! — Сара подозрително го изгледа, стиснала гъбата в ръка, съвсем забранила за чашата, която миеше.

Изражението на Джейк бе съвършено невинно. В очите му обаче проблясваха лукави пламъчета.

— Продължавай — подкани го тя със скептична усмивка.

— Била непрогледна и бурна нощ...

Сара завъртя очи към тавана.

— Наистина е била такава — нацупи се той. — При това — ужасно студена!

— А-ха — тя едва сдържа кикота си. — Давай нататък.

— Навън вятърът виел... Затрупвал всичко със сняг — продължи Джейк, цитирайки откъс от „Опасния Дан Макгру“ съвсем не на място и, по всяка вероятност — погрешно.

Тук вече Сара не издържа. За да потисне напирания смях, закри устата си с ръката, в която държеше гъбата. Ала изведнъж избухна в задушаваша кашлица, тъй като част от сапунената пяна попадна на езика ѝ.

— Това да ти е за урок — доволно отбеляза Джейк, като я потупа по гърба и ѝ подаде чаша вода, за да изплакне устата си. — Това е наказанието ти за дето не ми вярваш.

— Покорно моля за извинение — отвърна тя, като все още се мръщеше на отвратителния вкус на препарата за миене.

— По-добре ли си?

— Да. Би ли ми дал обаче нещо, с което да оправя вкуса в устата си?

— Ето шампанското ти — той понечи да се обърне към тезгяха, където бе оставил чашата ѝ. Сара обаче го спря, като хвана ръката му.

— Не, не искам повече. Пих достатъчно.

— Тогава може би ще пиеш нещо безалкохолно — сок, чай, кафе?

— Имаш ли кафе без кофеин?

— Да — запъти се към кафе машината. — Ей сега ще приготвя.

— А докато кафето стане, аз ще привърша със съдовете — тя отново натопа ръцете си в мивката.

След петнадесет минути двамата отново бяха в гостната. Този път обаче седнаха в отделни кресла край прозореца.

— Добре, след като се позабавлява до насита — поде Сара, — ще ми разкажеш ли най-сетне нещичко за себе си? — и като духаше изпускащата пара течност в чашата си, вдигна вежди подканващо.

— Наистина ли искаш да знаеш нещо повече за живота ми? — успя да си придаде едновременно скептичен и обнадежден израз.

— Да, много, много искам — поде тя с такъв комичен ентузиазъм, че този път Джейк не издържа и избухна в смях.

— Както вече споменах, наистина ми харесва да съм с теб, Сара Къмингс — проговори накрая, след като се успокои. — А и, както виждам, ти притежаваш също толкова нестандартно чувство за хумор, колкото и аз.

— Хайде, разказвай — строго го подкани Сара, като прикри изненадата си от неговото твърде точно наблюдение. Макар по природа да бе скромна и кротка, ценеше хумора. Това вероятно се дължеше на многобройните човешки слабости, с примери, за които бе изпъстрена нейната специалност — историята.

— Тъкмо това правя — забеляза Джейк, като прекъсна размишленията ѝ.

— Какво по-точно? — попита го, изгубила нишката на разговора.

— Ами... Разказвам!

Тя въздъхна с демонстративна досада.

— Защо имам чувството, че се въртим в омагьосан кръг? — въпросът беше чисто риторичен, затова продължи, без да чака отговор: — Ще започваш ли най-сетне?

— Ти си... Няма значение — поклати глава той. — Добре, ще бъда кратък.

— Прекрасно — Сара погледна часовника си.

— И така, докъде бях стигнал?

— До колибата край железопътната линия.

— Е, добре. Всъщност съм роден тук, в Спрусуд, през едно лято преди тридесет години. Бях най-малкият от четирима синове... При това невероятно разглезен.

— Сигурно си бил същински ужас?

— Да. Не желяех да слушам никого. Бях най-малък, а всичките ми братя бяха гордост за семейството, особено най-големият. Аз обаче инстинктивно изпитвах потребност да бъда по-различен.

— В какво отношение? — намръщи се тя. — Различен от кого... Или от какво?

— От останалата част от семейството. Виждаш ли, произхождам от фамилия на потомствени служители на закона, при това с вековни традиции — той се засмя. — Убеден съм, че влечението към тази професия е закодирано в гените на рода Улф. По дяволите, сред прадедите ми има шерифи, депутати, дори маршали!

— Невероятно! — Сара наистина беше поразена от този факт, както като жена, така и като историк. — Значи, семейната традиция се е запазила повече от сто години?

— Да. Баща ми беше служител на закона във Филадельфия.

— Обаче е живял тук, в Спрусуд?

— А-ха... — устните на Джейк се извиха в тъжна усмивка. — Той е бил роден във Филадельфия, а майка ми е от този град. Тук се срещнали, влюбили и оженили. Живели са в апартамент в големия град, докато майка ми забременяла. След това решили да се установят тук.

— А братята ти? — попита тя. — Те също ли са служители на закона?

— Да, но не тук. Ерик, третият син в семейството, е на тридесет и три. Той последва стъпките на баща ни и стана полицаи във Филадельфия. В момента провежда нелегална операция в отдела за борба с наркотиците.

— Това сигурно е доста опасно!

— Така е — Джейк се намръщи. — От друга страна обаче, в наши дни е опасно дори да живееш.

Сара напълно се съгласи с него, като си припомни ситуацията, в която неволно беше попаднала.

— Прав си. И все пак — добави, като се позоваваше на професионалните си познания, — нашият твърде несъвършен свят винаги е бил опасен, повече или по-малко.

— Предполагам — той сви рамене, сякаш искаше да каже: „Такъв е животът“. — Ето защо нашата древна земя се нуждае от мъже като тези от рода Улф.

— Да. А другите ти братя? — подкани го Сара.

— Следващият е Ройс. На тридесет и шест е и работи като сержант на север, край граничната линия между щатите Пенсилвания, Ню Йорк и Ню Джърси. И накрая най-големият ми брат — Кемърън — за момент Джейк млъкна. Лицето му излъчваше непресторено възхищение. — Той е светлият пример, на който всички от семейството се стремят да подражават. Когато бях малък, го обожавах. А през лудешките бунтарски години на пубертета го ненавиждах, защото ме заставяше да го боготворя против волята си. По дяволите, просто не зная как да обясня онова, което изпитвах тогава!

— Не е толкова трудно — отбеляза Сара. — Напротив, смятам, че е съвсем логично. Естествено е да ненавиждаш някого, от когото дълбоко се възхищаваш, ала усещаш, че никога не ще можеш да достигнеш — усмивката ѝ бе изпълнена с разбиране.

— Радвам се да го чуя — засмя се Джейк.

— А как по-точно служи на закона неограниченият Кемърън? — опита се тя да го върне към първоначалната тема.

— Агент е за специални поръчения на федералното правителство. Предполагам, че го използват по особено отговорни случаи. Той самият обаче не обелва и дума за естеството на задачите си. Носят се слухове, че и приятели, и врагове го наричат Самотния Вълк.

— Ах, да, вашето фамилно име всъщност означава именно „вълк“! Значи в известен смисъл е герой.

— И още какъв! — отвърна Джейк напълно сериозно. — Той е от хората, към които от пръв поглед изпитваш пълно доверие. Щом Кемърън каже, че ще направи нещо — каквото и да е то — можеш да бъдеш напълно спокоен, че ще изпълни обещанието си, и то изцяло.

— О, това е впечатляващо!

— Да — засмя се той. — Но също така и обезсърчаващо.



— Съществуването на такива хора обаче е необходимо в исторически аспект — произнесе Сара с назидателния тон, с който обикновено говореше пред студентите.

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се Джейк.

— Цялата история на човечеството е осеяна с героични личности — поясни тя. — Те са обект на множество легенди и митове. Какво би била цивилизацията без тях? Героите са олицетворение на нашия идеал, светъл пример за останалите, както ти преди малко се изрази.

— Идеал — замислено повтори той. — Да, Кемърън е точно това. А също Ерик и Ройс, макар и в по-малка степен.

— Но не и ти?

— Аз? Аз да съм светъл пример? — Джейк се засмя гръмогласно. — Едва ли, скъпа. Не съм замесен от тестото на героите. Никой не би ме сбъркан със Самотния вълк.

— Значи най-големият ти брат е различен от другите хора?

— Точно така. Той води напълно самостоятелен живот, изцяло погълнат от работата си, и все пак намира време да направлява нашите съдби от разстояние. Или, по-точно, опитва се. Нашето семейство му създава доста грижи. Поне за себе си съм сигурен, че е така.

— А как реагираха родителите ви, когато той узурпира ръководната роля, която им се пада по право?

— Да я е узурпирал! Шегуваш ли се? Те сами с най-голяма готовност предадоха властта на Кемърън. Понякога дори се питам дали майка ми не вярна, че той може да ходи по водата като свети Франсиск! А баща ми до самата си смърт започваше всяко изречение с думите: „Кемърън каза“.

— Нима баща ти е починал?

— Да — въздъхна Джейк. — Изминаха почти две години, откакто беше убит при изпълнение на служебния си дълг.

— Съжалявам — виновно промълви Сара.

— И аз — в гласа му прозвуча горчивина. — Именно неговата смърт стана причина да се завърна у дома и да преосмисля живота и целите си.

— И да сложиш край на бунтарските си години? — меко попита тя.

— Да. Внезапно осъзнах, че е дошло времето да захвърля овехтелите играчки и да възмъжея. Завърших Полицейската академия,

след което постъпих на служба — той се усмихна дяволито. — И ето ме тук, пред теб — образец на добропорядъчност и конформизъм!

— А-ха — кимна тя и, потръпвайки при вида на палавите пламъчета в очите му, добави наум: „Тези ги разправяй на друга!“ За да не се поддаде отново на изкушението, отмести поглед встрани и изведнъж забеляза колко показват стрелките на часовник ѝ. — Божичко! — възкликна изплашена. — Наближава дванадесет!

— Полунощ настъпва всяка вечер по това време — Джейк отпи от чашата си и направи гримаса. — По-важното обаче е, че кафето е изстинало. Какво ще кажеш да ти наляя още?

— Не, благодаря — поклати глава Сара. — Трябва да тръгвам. Пък и ти не започваш ли работа рано сутрин?

— Не — в гласа му прозвуча искрено задоволство. — Утре е събота и имам почивен ден. Искаш ли да излезем някъде? На вечеря или кино? А може би ще имаме време и за двете?

Обзе я силно изкушение да се съгласи. Ала споменът за Ендрю Холингс и другите двама студенти отново изплува в съзнанието ѝ с ужасяваща яснота. През последните няколко часа отслаби бдителността си и съвсем забрави за тях! Беше погълната от удоволствието да бъде с Джейк... Дори в онзи опасен момент в гостната... Всъщност, ако трябваше да бъде откровена, онези мигове, изпълнени с пламенна страст, бяха най-приятните от цялата вечер! Само че, напомни си тя, в момента се намираха в апартамента на Джейк, далеч от хорските погледи и опасността, която дебнеше по улиците. Ако обаче се появеше с Джейк на публично място...

— Аз... Хм, в момента не мога да си спомня дали нямам ангажимент за утре вечерта — реши да излъже. — Най-добре ще е да ми позвъниш.

— Добре — Джейк стана, вдигна ръце над главата си и се протегна. При вида на силните мускули на гърдния му кош, които ясно се очертаха под ризата, дъхът на Сара просто секна. Божичко, наистина беше много красив мъж!

— Когато имаш възможност — добави тя, като с усилие запази спокойствие. После се отправи към масичката, на която беше оставила чантичката си. — Чувствам се малко изморена.

Едва по-късно, когато вече лежеше сгушена в леглото, през ума ѝ мина мисълта, че през цялата вечер, прекарана заедно с Джейк, не

беше помислила за грозящата я опасност. Нещо повече, в негово присъствие се чувстваше по-защитена и сигурна от всякога.

А той твърдеше, че не е роден за герой!

Сънена усмивка смекчи изопнатите ѝ от тревога черти. Тя също имаше право на мнение по този въпрос!

Джейк тихо си подсвиркуваше, докато крачеше по настланата с плочи пътека към двуетажната къща с добре поддържана градинка, разположена на тиха уличка. Чувстваше се много добре, дори прекрасно, напълно в хармония с чудесната утрин. Ясният есенен ден сякаш беше оживял от рекламна снимка на щата Пенсилвания. Слънцето, хвърлящо меднозлатисти отблясъци, плуваше високо в тъмносиньо небе. Въздухът беше свеж и ободряващ.

Той отключи вратата и пристъпи в смълчана къща.

— Хей, мамо, тук ли си?

— Говоря по телефона — Мади Улф подаде глава иззад чупката на коридора, водещ към кухнята, се усмихна. — Ела да кажеш две думи на брат ти.

— На кой от всички? — провлечено попита Джейк, като прекоси гостната и влезе през свързващата врата в просторната, блестяща от чистота кухня.

— Кемърън — шепнешком отвърна Мади, като му подаде слушалката.

— Здравей, батко — произнесе Джейк. — Откъде се обаждаш?

— Не е твоя работа — разнесе се в слушалката добре познатият му спокоен и прекрасно овладян глас.

— А-ха, значи ще си играем на тайни агенти? — Той се захили към майка им, застанала встрани, която неодобрително се намръщи.

— Милото ми малко братче — на свой ред го подразни Кемърън. — Кога най-сетне ще пораснеш?

Джейк обаче ни най-малко не се засегна. Размяната на подобни остроти между братята беше твърде обичайна. Всъщност щеше да бъде сериозно обезпокоен, ако Кемърън престанеше да се шегува с него. Това щеше да означава, че вече не го е грижа за най-малкия брат.

— Всичко с времето си. Нали знаеш, че още съм млад и зелен? Не аз, а ти, старче, вече гониш четиридесетте!

— Какъв умник! — промърмори Кемърън, като предизвика изблик от смях на отсамния край на жицата. — Как е мама?

— Нали току-що разговаря с нея? Защо не я попита?

— Попитах я — разнесе се дълга въздишка. — Но нали знаеш каква е? Даже да е на смъртно легло, пак ще ми каже, че е добре!

С шеговита загриженост Джейк огледа излъчващото здраве, все още запазило красотата си лице и погнатата фигура на шестдесетгодишната Мади.

— Изглежда прекрасно, братко — побърза да докладва наблюденията си. — Свежа и сексапилна е както винаги.

— Джейк Едуард Улф! — остро го смърри тя, като извърна глава, за да скрие усмивката си.

— Добре се забавляваш за чужда сметка, момчето ми — язвително отбеляза Кемърън.

— Правя каквото мога.

— Продължавай в същия дух, Джейк — в гласа, долитащ от слушалката, прозвучаха одобрителни нотки. — Нали знаеш, че Ерик, Ройс и аз се гордеем с теб?

— Да — разчувстван отвърна той. Похвалата, изречена от устата на Кемърън, беше по-ценна от злато. — Искаш ли отново да говориш с мама?

— Да... Хей, Джейк!

— Да?

— Внимавай и се пази.

— Ти също.

— Разбира се — непоклатимата увереност в гласа на най-големия брат разпръсна моментното безпокойство, обзело Джейк. Обърна се и подаде слушалката на майка си.

— Агентът на ФБР иска отново да те чуе.

Като поклати глава в израз на твърдото си убеждение, че най-малкият ѝ син е непоправим, Мад промърмори:

— Вчера направих любимите ти сладки. В буркана в кухнята са.

— Прекрасно! А има ли кафе?

— Не. Защо не направиш, докато разговарям брат ти?

Половин час по-късно Джейк, седнал срещу Мади на кухненската маса, доволно топеше ябълковите бисквити с овесени ядки, които обожаваше, в чашата си с кафе. Внезапно парченце от

бисквитата, която държеше, се отчупи и цопна в кафето. Мади възмутено вдигна очи към тавана и стана, за да му донесе лъжичка.

— Надявам се, че не правиш така на обществени места — попита с укор, когато отново седна.

— Мамо! — запротестира Джейк. — Колко пъти трябва да ти припомням, че вече съм представител на закона?

— Да бе, да... — отвърна майка му, умело подражавайки на младежкия жаргон.

— Като стана дума за това, имаш ли вести от останалите ми братя?

— Разбира се — в усмивката на възрастната жена засия майчина гордост. — Рой се обади вчера следобед, а Ерик позвъни тази сутрин — очите ѝ закачливо проблеснаха. — Синовете ми бдят над мен като орли. Баща ти щеше много да се гордее, ако можеше да ви види.

— Дори с най-малкия ли? — със съмнение попита Джейк.

— Смятам, че ти би го зарадвал най-много от всички!

— Навярно защото най-сетне отстъпих пред семейната традиция?

— Не — енергично поклати глава Мади. — Истината е, че напусна дома като вятърничав хлапак, а се върна възмъжал.

Гърлото на Джейк се сви под напора на изпълнимите го чувства. По дяволите, въпреки всички онези години, прекарани в отрицание на семейните ценности, те все пак не бяха изгубили огромното значение в живота му.

— Разбира се — продължи майка му, когато той направи опит да наруши мълчанието, — баща ти щеше да бъде двойно по-радостен, ако можеше да узнае, че си станал полицейски служител.

— Да — съгласи се той. — Аз също го зная — и след кратко колебание се усмихна. — Искаш ли да ги призная нещо? Тази професия наистина ми харесва.

— Никога не бих предположила — замислено отвърна тя. — Между другото, това ми припомни онази статия в сутрешния вестник, в която пишеше, че вчера офицер Улф е разследвал обир на кола.

— Точно така. При това доста скъпа. Крадците бяха задигнали всичко, което бяха успели да свалят от нея. Не забравяй да заключваш гаража добре.

— Ама че го каза! — строго го изгледа Мади. — Аз никога не пропускам да залостя добре всички врати!

— Добре, добре! — Джейк се засмя и вдигна ръце в знак, че се предава. — Просто исках да ти напомня, за всеки случай.

— Хмм... — майка му стана, за да почисти масата. — Между другото, днес смятах да направя пълнени чушки. Ще дойдеш ли за вечеря?

Джейк обожаваше този специалитет на Мади. И тя разбира се, го знаеше много добре. Освен това навярно се безпокоеше, че синът ѝ не се храни редовно.

— Може ли да ти се обадя допълнително? Довечера може би ще имам среща.

— Как така „може би“? — вдигна вежди Мади.

— Още не съм сигурен. Трябва да ѝ се обадя.

— Да ѝ се обадиш?! — веждите на майка му отскочиха още по-високо.

— Исках да кажа, на една жена, с която се запознах онзи ден — поясни Джейк. — Казва се Сара Къмингс и отскоро е асистентка по история в колежа в Спрусуд.

— О, значи е много начетена?

Въпросът го накара да се замисли. В ума му отново прозвуча нейното кратко, но твърде точно определение за ролята на героите в обществото.

— Да, така е.

— А хубава ли е?

Джейк усети как чертите на лицето му неволно се смекчават, разкривайки неговите мисли и чувства пред проникателната му майка.

— Да. Всъщност, не точно. Тя е направо красива!

В продължение на няколко мига Мади се взираше изпитателно в него. След това отсечено кимна с глава.

— А-ха. Положението е ясно.

— Кое е ясно?

— Струва ми се, че диагнозата ти е „любов от пръв поглед“ — сериозно заключи тя.

— Любов от пръв поглед ли?! — възкликна той. — Хайде стига, мамо! Ние сме само приятели, това е всичко! — и с презрително

пръхтене добави: — Смятам, че напоследък си гледала твърде много „сапунени опери“ по телевизията.

— Знаеш, че никога не гледам тези глупости — засегната отвърна майка му. — Ала и аз самата навремето преживях нещо подобно, затова мога безпогрешно да позная симптомите. А у теб, момчето ми, те са особено силни.

— Наличието на симптоми само по себе си не е доказателство за заболяване. И ти много добре го знаеш!

— Ще видим — строго сви устни тя. — Значи трябва да й се обадиш, така ли?

Джейк се намръщи на свой ред.

— Да, трябва да й се обадя — заяви с преувеличена досада, като същевременно усети, че стомахът му се свива от внезапно обзелото го нетърпеливо вълнение. — Но определено нямам намерение да го направя, докато ти висиш над главата ми със затаен дъх.

— Добре тогава, извини ме — пренебрежително подхвърли Мади. — Няма да те безпокоя. Отивам да гледам анимационните филми по кабелната телевизия — и се запъти към гостната, ала на прага спря и се обърна към него. В очите й проблеснаха онези дяволити пламъчета, които Джейк бе наследил от нея. — Желая ти успех, Джейк. Ще стискам палци!

Като благодареше на небесата, че са го дарили с такова прекрасно семейство, той прати въздушна целувка на майка си и се пресегна към телефона.

## ШЕСТА ГЛАВА

Телефонът извъня в десет и четиридесет и пет.

По гърба на Сара полазиха нервни тръпки. Пред очите ѝ изплува образът на Джейк — толкова реален, сякаш наистина можеше да го види, усети и докосне. В гърдите ѝ се надигна болезнен копнеж.

Няколко мига остана замръзнала на място, коленичила на кухненския под. Току-що измит, половината под пред нея блестеше, а останалата част бе суха и прашна. Телефонът беше монтиран на стената в почистената половина на кухнята.

Опряла на пода ръцете си в гумени ръкавици, Сара вдигна поглед към телефона и прехапа долната си устна. Пръстите ѝ силно стиснаха парцала за миене.

Разнесе се втори звън. Беше очаквала този звук цяла сутрин, бе копняла за него! Как да постъпи? Дали да вдигне слушалката, или да не обръща внимание на позвъняването? А може би да изтръгне настойчивия телефон от стената!

В нея се надигна негодувание срещу несправедливата съдба. Толкова ѝ се искаше да види Джейк, да бъде с него, да се разтвори в неговия смях, да се отпусне в обятията му, да се разтопи под докосването на жадните му устни!

Телефонът позвъни за трети път.

А може би не беше Джейк, а друг — майка ѝ, колега или рекламен агент, представител на компания за разпространение на списания, който да има удоволствието да ѝ съобщи, че е спечелила голяма награда в тяхната томбола. Защо пък не?

Разнесе се четвърти звън.

Сара бе изпохапала устните си до кръв. Каква глупачка съм, каза си укорително, без да усеща болката в ръцете, опрени на пода и поели тежестта на тялото и. Защо тази сутрин не изпълни първоначалното си намерение и не пропусна да прегледа вестниците, запита се отчаяно, като се изправи. Ако го бе оставила за по-късно, нямаше да види статията, която съсипа всичките ѝ планове! Телефонът извъня за пети



път. Изстена тихо. Звънът на телефона, който не вдигна, бе безкрайно неприятен. А сега усещането стана дори по-мъчително, защото бе сигурна, че се обажда Джейк. Направи една крачка, след което се поколеба. После кракът ѝ отново се повдигна съвсем бавно и нерешително. Ах, само да не беше прочела онази статия! Ала как би могла да не го направи, след като името на Джейк привлече погледа и още в мига, в който пое вестника!

Седмо позвъняване.

Сара потръпна. По дяволите! Защо, защо веднага бе усетила инстинктивна увереност в съществуването на безспорна връзка на Ендрю Холингс и приятелите му с онази история за ограбената кола? Подозрението ѝ нямаше никакво логично основание, и все пак... Кражбата сигурно имаше нещо общо със странното поведение на тримата студенти.

Осмото позвъняване прокънтя в ушите ѝ.

Вдигналото се в нея неудържимо желание да чуе Джейк за миг потисна страховете и съмненията ѝ. Може би само си внушаваш, каза си, като направи още две стъпки към телефона. Всъщност не знаеше нищо с положителност. Чисто и просто бе подведена от въображението си.

Деветият звън я разтърси като токов удар.

Изгаряше от желание да забрави всички опасения и да изтича към телефона. Струваше ѝ се, че ще умре, ако не чуе гласа на Джейк. Отчаяно желяеше да приеме неговата покана за вечеря, за кино... За всичко, което би ѝ предложил! За Бога, как копнееше да го види, да бъде с него... Да го докосва... Както миналата вечер. Усещаше тялото си като празен съд, който очаква да бъде изпълнен от силата и енергията на Джейк. Без значение беше, че го познава само от два дни — желяеше го с цялото си сърце. Решително измина последните три крачки до телефона и посегна към слушалката.

Ами ако инстинктивните ѝ подозрения се окажеха основателни? Ръката ѝ застина над слушалката. В статията се казваше, че според полицията обирът е извършен в ранните сутрешни часове на вчерашния ден. Само няколко часа по-късно беше видяла Ендрю Холингс и приятелите му и се беше удивила на изнервения им вид. Нещо повече — бе чула съскащия тенор на Ендрю да произнася онази привидно невинна фраза: „Мълчанието е злато, госпожице Къмингс!“

По гърба ѝ полазиха студени тръпки.

Телефонът позвъни за десети път.

Нима всичко беше само съвпадение? Страхотно ѝ се искаше да повярва в това. Ала не можеше. Бе убедена подсъзнателно, че тримата студенти са замесени в обира на колата. Ами ако догадката ѝ се окажеше вярна? В такъв случай не можеше да си позволи да я видят на обществено място в компанията на полицейски служител, който при това разследва тъкмо този случай!

Сара несъзнателно задържа дъха си, докато накрая се убеди, че телефонът е замлъкнал окончателно. В настъпилата внезапна тишина ѝ се стори, че сякаш всичко живо наоколо също е притаило дъх.

„Мълчанието е злато, госпожице Къмингс!“

Злато?! Тя мислено се изсмя на думата, отекваща в ума ѝ. Не, мълчанието приличаше по-скоро на студен тежък месинг, носещ горчивия метален привкус на страх и отчаяние.

— Джейк! — прошепна тихо и склони глава над слушалката.

Обзета от прилив на енергия и решителност, Сара прекара остатъка от сутринта в домакинска работа. Апартаментът навярно никога не беше подлаган на такова основно почистване. Накрая дори прозорците блеснаха на есенното слънце.

Ала през изминалите часове тя не преставаше да води мислен диалог със самата себе си, опитвайки се да анализира положението. От една страна, систематизира всички възможни аргументи против вероятността Ендрю Холингс и неговите приятели да са замесени в криминални деяния. Защо им трябваше да го правят? И тримата младежи бяха от заможни семейства и бяха обезпечени материално. Тогава какъв беше смисълът дори да помислят да извършват кражби? Абсолютно никакъв!

След като стигна до това заключение, Сара разгледа нещата от своята гледна точка. Беше подслушала откъслеци от техен разговор, които, макар да звучаха подозрителни сами по себе си, не представляваха неоспоримо доказателство за вината им. Освен разбира се, изреченото шепнешком предупреждение на Ендрю, отправено към нея.

Заплашителният му глас и злобно присвитите очи отново изплуваха в съзнанието ѝ. Нямаше съмнение, че те не предвещават нищо добро за нея.

Е, до какво заключение водеха всички тези факти, запита се, докато енергично работеше с прахосмукачката. Ала не успя да намери отговор на въпроса ом. Естествено, обзета от пристъп на трескава дейност, обмисляше и други варианти на поведение, освен мълчаливото изчакване на събитията. Можеше например да изложи подозренията си пред полицията или пред ректора на колежа. Би могла дори да потърси съвет от декана на историческия факултет. И след това да потъне в земята от срам под звуците на техния дружен смях, отекващ във въображението ѝ.

Доказателства! Ето от какво щеше да има нужда, ако се решеше да насочи обвинително пръст към тримата студенти. А тя не притежаваше такива.

Докато миеше прозорците на спалнята, Сара продължаваше да размишлява. Невероятно ѝ се искаше да бъде с Джейк, да прекарва колкото може повече време с него. Той не само ѝ харесваше; изпитваше към него нещо повече. И макар физическото привличане между двамата да я смущаваше, с него се чувстваше прекрасно, сякаш се намираше в компанията на стар приятел, а не на мъж, с когото се е запознала съвсем неотдавна. Това бе съвсем необичайно. Джейк беше забавен, възхитителен, вълнуващ.

Наистина ли се бяха срещнали само преди два дни? Невероятно! Ала беше тъкмо така. Оттогава обаче животът ѝ се обърка непоправимо. Джейк беше полицай, следователно представляваше потенциална заплаха за Ендрю и неговите другари.

Накрая се почувства изтощена от противоречивите мисли, които се блъскаха в ума ѝ, без да намерят логичен изход. След като привърши с почистването на спалнята, мрачно се отправи към гостната, за да се заеме с нейните два прозореца. Вероятно съм или твърде глупава, или ужасно страхлива, помисли Сара. Ала откъдето и да погледнеш положението, то ѝ се струваше безизходно. Бе невъзможно да продължи да се вижда с Джейк, по-точно да допусне да бъде видяна с него, защото щеше да изложи себе си на голям риск... както и него.

Той нямаше ни най-малка представа за нейните подозрения, затова заплашващата ги опасност щеше да го изненада неподготвен. Ръката на Сара застина върху стъклото на прозореца. Нима наистина биха се решили да причинят зло на Джейк? Тази мисъл я хвърли в панически ужас. Не, нямаше да посмеят. Поне не и двама от тях... Обаче Ендрю? Отново си припомни неговия заплашителен образ. Той нямаше да се поколебае да стигне до крайност, за да избегне възмездието на закона.

Тя отпусна ръце и бавно се извърна от наполовина измития прозорец. Когато Джейк позвънесе отново, ако изобщо го направеше, трябваше да му каже, че не е възможно да се видят... Нито тази вечер, нито която и да било...

Телефонът звънна точно в три и двадесет и шест. Тя много добре забеляза това, защото вече от час и половина поглеждаше към часовника през половин минута. Вдигна слушалката на второто позвъняване.

— Ало?

— Здравей — гласът на Джейк бе мек и изпълнен с чувственост.  
— Как си?

— Добре — излъга Сара, като наум добави: „Чувствам се ужасно!“ — А ти?

— Изгарям от нетърпение.

Знаеше, че той ще каже точно това, и все пак бе длъжна да зададе следващия въпрос:

— Какво нетърпение?

— Саара, скъпа... — името ѝ прозвуча като милувка. — Много добре знаеш, че съм нетърпелив да чуя отговора ти.

Тя пое дълбоко дъх, решена да му откаже.

— Ще излезеш ли с мен довечера? — проговори гой със същия тих глас.

— Да — ръката ѝ инстинктивно се притисна към предателските устни.

— Благодаря ти — в тона му прозвуча облекчение. — Обещавам ти, че няма да съжаляваш.

Тя потисна въздишката си. Всъщност вече бе късно за съжаление. Горещият му чувствен глас галеше слуха ѝ, проникваше в душата и я омайваше.

— Може би имаш предвид нещо специално? — тя мигновено се укори заради двусмислието във въпроса си. Джейк също го усети и леко се засмя, ала дори не се опита да подхвърли някой сексуален намек.

— Какво ще кажеш да прескочим до Филадельфия, за да вечеряме и да отидем на представление?

Неговото предложение я зарадва извънредно много. Ако излезеха извън града, шансовете някой от тримата студенти да ги види заедно бяха нищожни.

— Представление ли? Имаш предвид някое кино?

— Не. Истинска програма от Бродуей! — Джейк спомена името на пътуваща трупа, която в момента гастролираше в града със страхотна постановка, предизвикала фурор в Ню Йорк.

— О, много бих искала да отидем! — възкликна Сара с искрен ентузиазъм. — Чух, че представлението е великолепно. Но не е ли вече късно да намерим билети?

— Не се безпокой — гласът му беше изпълнен със задоволство. — Позвъних в театъра и запазах последните две места. Вярно, намират се в дъното на балкона, обаче касиерът ме увери, че сцената се вижда много добре. А ще взема и бинокъла — със смях добави той.

— А аз ще си сложа специалните очила за театър — ентузиазирано заяви тя. Чувстваше се като замаяна от обзелото я облекчение и вълнение.

— Значи всичко е наред!

— В колко часа ще дойдеш? — хвърли бърз поглед към часовника на стената.

— Зависи от това дали ще предпочетеш да вечеряме преди представлението, или след него. Зная няколко ресторанта близо до театъра. След като ми кажеш предпочитанията си, ще позвъня да запазя маса.

— О, за мен няма значение — увери го Сара. — Оставям на теб да избереш.

— В такъв случай — и двете!

— И двете ли? Не разбирам.

— Много е просто — засмя се Джейк. — Ще вечеряме преди представлението, а след това ще се отбием някъде за едно питие. Какво ще кажеш?

— Прекрасно! — отвърна тя, като се присъедини към смеха му.  
— Е, кога ще дойдеш, Джейк?

— Ами, завесата се вдига в осем, затова ще запазя масата за шест  
— и, без да дочака отговора, продължи: — Като вземем предвид натовареното движение в събота вечер, предлагам ти да тръгнем малко след пет часа. Така ще имаме време да паркираме и да отидем до ресторанта пеша. Съгласна ли си?

— Да. Ще бъде готова — тя дори не се опита да крие нетърпението в гласа си.

Щом остави слушалката, отново погледна часовника. Стрелките сочеха четири и половина! Мигновено се втурна към банята. Имаше само час и половина, за да се приготви. А трябваше да вземе душ, да си измие косата, да лакира ноктите си... Накрая отново се спря на рокля от пясъчна коприна в преливащи оттенъци на зелено и кафяво. Тоалетът се състоеше от две части — блуза с дълбоко изрязано деколте и широки ръкави и дълга пола, която съблазнително се развяваше около глезените ѝ.

С умели и опитни пръсти хвана косите си на тила в свободен кок, като нарочно остави няколко къдрици да паднат на тила и край слепоочията ѝ. Единственият ѝ накит бяха чифт златни халки на ушите.

Лицето ѝ бе поруменяло от вълнението. Сара подчерта тена му с фон дьо тен, малко руж в керемиден отненък, съвсем леки масленозелени сенки и матово червило. Тъкмо размахваше ръце във въздуха, за да изсуши по-бързо втория пласт бронзово златист лак на ноктите си, когато на входната врата се позвъни. Бе точно пет и десет.

Когато беше видяла Джейк, облечен в морскосин шлифер и риза на синьо-бели райета, бе помислила, че е страхотен. Ала сега, като отвори вратата, дъхът ѝ направо секна.

Той беше издокаран в тъмнокафяв костюм, бледожълта копринена риза и вратовръзка в кафяви, жълти и златисти тонове. Изглеждаше, сякаш току-що е привършил снимките за рекламен клип на нов, изключително секси мъжки одеколон. Светлината хвърляше златисти отблясъци по току-що измитата му коса с цвят на узряла пшеница. Загорялата кожа на мъжественото лице изглеждаше изключително свежа от скорошното бръснене. А в тъмносините очи припламваше очакване.

— Здравей — тихият му глас отново предизвика гореща тръпка по тялото на Сара. Мелодичният нежен звук замая главата ѝ като старо вино.

— Здравей — тя го огледа с неприкрито възхищение, като се мъчеше да си поеме дъх и да изглежда непринудено.

— Ти си невероятна! — промълви Джейк, като я обгърна с бавен възхитен поглед. Лазурът на очите му потъмня от надигналата се в тях гореща страст.

— Б... Благодаря ти — едва успя да отвърне Сара. Мислите ѝ застрашително се объркваха. Преди да се опомни, изрече гласно първата от тях, изникнала в съзнанието ѝ. — Ти също си прекрасен.

Звучният му весел смях изпълни тясното антре.

— Мъжете не могат да бъдат прекрасни — закачливо подхвърли той, когато най-сетне се успокои.

— Да, но ти си точно такъв — на свой ред измери с преценяващ поглед високото му стройно тяло. — Освен това си много красив.

Веселите искрици изчезнаха от неговите фантастични очи, изместени от истински пламък, толкова буен и горещ, че Сара се изплаши.

— Внимавай, скъпа — предупреди я той с дрезгав шепот. — Току-що открих, че не мога да устоя на твоите комплименти. Нещо повече, твърде е възможно, вместо да потеглим към Филадельфия, още тук да заситим глада си един с друг и двамата заедно да изнесем страхотно представление.

Изведнъж Сара се опомни, стресната от мисълта колко ѝ се иска Джейк да изпълни своята закана. Божичко! Защо още продължаваше да стои, вкопчена в рамката на вратата, сякаш животът ѝ зависи от това!

— Ах... Ами, в такъв случай... — побърза да каже, като с ужас осъзна, че заеква. — Смятам, че е по-добре да тръгваме.

— Страхливка! — закачливо се усмихна Джейк. Тя мълчаливо се съгласи с него, като преглътна. След това се обърна, за да вземе вълнената си наметка с цвят на карамел и бронзово златистата чантичка, която беше оставила на шкафчето край вратата.

— Готова съм — заяви, като се наметна с дрехата, преди той да успее да ѝ помогне и да развихри в нея същата буря от усещания както миналата вечер.

Джейк не каза нищо. Нямахме смисъл. Усмехнатите му очи ясно говореха за удоволствието, което изпита при вида на смущението и неловкостта ѝ.

Въздухът в колата беше зареден с чувствено напрежение. Сара почти усещаше как по изпънатите ѝ нерви сякаш тече електрически ток и кара плътта ѝ да потръпва в очакване. С треперещи пръсти опита да се справи със закопчалката на предпазния колан, като се ядосваше на неловкостта си. Ала изведнъж нещо сякаш изгори плътта ѝ. Ръката на Джейк отмести внимателно нейните, за да ѝ помогне.

— Зная какво изпитваш — промълви, взрян дълбоко в разширените ѝ зеници. Зави ѝ се свят от лекото докосване на дългите му пръсти до тръпнещите мускули на стомаха ѝ. — Аз също се чувствам така, сякаш всеки момент ще се взривя.

— Н... Наистина ли? — попита тя с немощен глас, загледана в него с безпомощно учудване.

— Разбира се — изкусителните му устни се извиха в кисела усмивка. — Както вече ти казах снощи, желая те извънредно силно. А тази вечер желанието ми е дори още по-силно отпреди — очите му болезнено се присвиха.

— Джейк!

Той потръпна и се наклони още по-близо към нея. След това бавно се отдръпна и поклати глава. За момент настъпи напрегната тишина.

— Какво ѝ става на тази кола? — проговори накрая Джейк, като погледна косо към Сара. — Започвам да подозирам, че последния път, когато минах през автомивката, някой от персонала я е освежил с дезодорант, произведен от „Афродизиак Къмпани“!

Шегата му мигновено постигна целта си. Сара избухна в смях и напрежението изведнъж се разсея.

— Няма ли да тръгваме? — попита тя, когато най-сетне овладя изблика си на веселие. — Нямах време да обядвам и съм ужасно гладна! — и като присви предупредително очи, добави: — И да не си посмял да тълкуваш думите ми двусмислено!

— Как бих могъл? — промърмори той сякаш на себе си. — Всъщност не е напълно изключено — призна след кратък размисъл и запали двигателя. — Хубаво е все пак, че ме предупреди. Ще се старая да се държа колкото може по-благопристойно.



— Бих казала, че доброто ти възпитание вече започва да се изпарява — отбеляза тя, като се отпусна на седалката с въздишка.

Докато пътуваха към града, разговаряха на безопасни общи теми. Когато оставиха колата на паркинга, бяха в прекрасно настроение, също като двама тийнейджъри, тръгнали на излет.

Ресторантът, избран от Джейк, приличаше на кръчма в ирландски стил, излъчваща атмосфера на уют и спокойствие. Собственичката, хубава и приятелски настроена, непрекъснато бърбеше с тях, сякаш бяха стари и чакани приятели. Веднага ги поведе към уединено ъглово сепаре, където нямаше да бъдат смущавани от другите посетители. Кехлибареножълтите полилеи, разположени близо до тавана, излъчваха дискретна светлина. Атмосферата се допълваше от газените лампи, поставени по масите.

Менюто, връчено им от собственичката, се превърна в нов повод за веселие за Джейк, защото Сара беше принудена да търси дълго очилата си в чантичката, за да го прочете.

— Какво толкова смешно има? — попита тя, като се намръщи и зачете имената на ястията, напечатани с дребен шрифт.

— Нищо — отвърна той и продължи да се усмихва. — Просто когато те видях за първи път, седнала в бистрото на Дейв, си помислих, че с тези големи кръгли очила приличаш на сова — след това побърза да вдигне ръце, за да прекъсне нейния възмутен протест. — Искях да кажа, твърде интересна и привлекателна сова.

Сара му отправи гневен поглед, ала не успя да сдържи смеха, напирателен в гърлото ѝ.

Вкусната вечеря беше придружена от техните весели шегички, закачки и изблици на смях. Виното също беше прекрасно, макар Джейк да си позволи само една чаша.

— Не забравяй, че ще карам. Ти обаче можеш да пиеш колкото искаш.

Ала тя също пи малко, тъй като добре помнеше колко лесно я замая шампанското миналата вечер. Увлечени в приятен разговор, те скоро изгубиха представа за времето. Навярно щяха да пропуснат представлението, ако собственичката не им напомни любезно, че е време да тръгват.

Мюзикълът беше наистина прекрасен. Когато излязоха от театъра, все още си тананикаха мелодиите от ярките музикални

номера. После отново се отбиха в приятната кръчма, за да се подкрепят. Когато седнаха, Сара се почувства изтощена. Енергичното почистване, отнело целия ѝ ден, беше оказало своя ефект. Дори кафето не успя да прогони съня, който все повече натежаваше на клепачите ѝ.

— Изморена ли си? — попита Джейк след третата ѝ потисната прозявка.

— Да — призна тя с тъжна усмивка. Не ѝ се искаше вечерта да свърши толкова скоро. — Съжалявам, ала днес станах рано и почистих целия апартамент. Едва държа очите си отворени.

— Няма защо да съжаляваш — той повика келнера, за да плати сметката. — Обаче нещо ми дойде на ум.

— Какво е то?

— Нали каза, че си станала рано?

— Да — на Сара толкова ѝ се спеше, че не схвана веднага накъде се насочва разговорът. — Е, и какво?

— Ами, сутринта ти позвъних — сви рамене Джейк. — Помислих, че може да си излязла на пазар или по работа.

— О! — почувства се като глупачка. — Да... Искам да кажа... Не, не съм излизала. Сигурно съм почиствала банята и шумът на течащата вода ми е попречил да чуя телефона.

— Вероятно е било така — той прие безрезервно лъжата ѝ, с което я накара да изпита ужасни угризения.

— Наистина съжалявам.

— Няма значение. Нали сега сме заедно? — неговата усмивка я накара да забрави за всичко друго, ала не успя да я изтръгне от властта на съня. Тя потисна още една прозявка. — Хайде, сънливке — подкани я Джейк, като допи втората си чаша кафе на една глътка. — Време е да тръгваме.

Отпуснала глава на облегалката в колата, Сара се унесе в дрямка още преди да излязат от града. Съзнанието ѝ сякаш се рееше някъде, обгърнато от прекрасен благоуханен облак. Чувстваше се в пълна сигурност с Джейк, седнал зад волана до нея. В съня си виждаше образите на техните сплетени фигури, танцуващи под звуците на баладата от мюзикъла.

Когато пристигнаха пред дома на Сара, той ѝ помогна да слезе и я придружи по стъпалата до вратата.

— О, Джейк! — прошепна тя, докато тършуваше в чантичката си за ключа. — Беше прекрасно! Благодаря ти.

— Аз също ти благодаря. За мен това беше невероятна вечер.

Вратата се отвори. Сара обаче продължаваше да стои неподвижна пред нея, сякаш омагьосана от израза в неговите сини очи. Когато той направи крачка към нея, усети силна чувствена тръпка. Изведнъж сънливостта ѝ изчезна напълно. Всички нейни сетива се изостриха и съзнанието ѝ застана нащрек.

— Защо не направим вечерта още по-хубава с една целувка за „лека нощ“, скъпа? — гласът му прозвуча тихо и изкусително.

В този миг тя осъзна с поразяваща яснота, че ако му позволи да я целуне, няма да може да спре дотук. И все пак не се поколеба дори за миг. Копнееше да прекара цялата нощ с него... В своето легло.

— Да — отвърна, като се отдръпна от него и влезе в антрето. — Но не тук — и като се пресегна, хвана Джейк за ръката и леко го дръпна към себе си. — Влез, скъпи!

## СЕДМА ГЛАВА

Макар че в очите му да проблесна изненада, Джейк прекрачи прага и заключи вратата, без да промълви дума. След това изключително нежно и внимателно привлече Сара към себе си.

— Сигурна ли си, че го искаш, любима? — попита с дрезгав накъсан шепот. Очите му се впиха в нейните като два кристалносини лазера.

— Да, Джейк — тя прокара език по устните си, пресъхнали от вълнение, и потръпна, когато горящият му поглед се спря на тях. — Напълно.

Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ и се скриха под наметката. Меката вълнена дреха незабелязано се свлече на пода. След миг неговото сако я последва.

Сара не можеше да помръдне. Застинала неподвижно, го наблюдаваше как влудяващо бавно скланя глава към нея. Разтвори устни, тръпнеща в очакване. Неговата уста докосна нейната ласкаво и нежно като летен вятър.

— Сара! — простена той. Звукът на нейното име отекна в омаяното ѝ съзнание.

— Целуни ме! — тя долови нотката на страстна молба в гласа си. Ала в момента това нямаше значение. Единственото нещо, което съществуваше, бяха неговите устни.

Той не закъсня да изпълни молбата ѝ. Като сведе глава още пониско, сля устните си с нейните. В един безкрайно дълъг миг двамата останаха неподвижни, взаимно вкусуващи сладостта си.

Нежната му целувка предизвика в Сара вълна от необузdana страст. Като изстена дълбоко, тя вдигна ръце и ги обви около врата му, сякаш го подтикваше да вземе колкото може повече от нея. В гърдите на Джейк се надигна тих стон на задоволство. Езикът му най-сетне изпълни влажната дълбина на устата ѝ и сякаш предизвика порой от изгарящи искри, които преминаха по нейното тяло. Тя се притисна силно към него и зарови пръсти в гъстите кичури на косата му.

Сякаш най-сетне беше открила нещо, което цял живот несъзнателно беше търсила. Тази мисъл изпълни съзнанието на Сара и я накара да се отпусне в мощните обятия на Джейк, да усети със закръглената мекота на тялото си мъжествената твърдост на неговото.

От цялото му същество се излъчваше сила — от търсещите устни, широките рамене и гърди, до стегнатите мускули на бедрата, както и от всеки сантиметър гореща плът между тях. Ръцете му, заключени около нея, я притискаха все по-силно, докато накрая почувства, че цялата се прелива в него — устни в устни, гръд в гръд, бедра в бедра, мъжественост в женственост.

Като поглъщаше с език сладостта на устата ѝ, той се наведе над нея и изви тялото ѝ назад, за да я прилепи още по-плътено към себе си. Съзнанието на Сара, в което бяха останали да съществуват единствено техните сплетени тела, сякаш избухна в ослепителни, спираци дъха, опияняващи, животворни пламъци. Също както приказният феникс се възраждаше от пепелта, духът ѝ полетя на крилете на всепоглъщащата страст. Никога преди не беше изпитвала подобно усещане. Цялата изгаряше от желание да бъде изпълнена от Джейк, да му принадлежи изцяло. В безмълвен израз на подлудяващия си копнеж обхвана с длани лицето му и изкустително раздвижи бедрата си, притиснати към възбудената му плът. Той изръмжа гърлено и откъсна устните си от нейните, за да ги плъзне надолу по стройната ѝ шия. По пътя, очертан от тях, оставаше огнена следа от безброй леки целувки и възбуждащи ухапвания. Съвсем скоро езикът му намери неравния ускорен пулс и основата на шията ѝ.

Кипналата кръв забуча в ушите на Сара. Като мълвеше името му, плъзна устни по извивката на неговото ухо и пъкна връхчето на езика си в малкия отвор. Тялото му мигновено се разтърси от тръпки, предизвикани от лекото ѝ докосване. Усетила неговото огромно желание, тя изпита ликуваща радост. Прокара длани надолу от раменете по извития му гръб. Когато достигна бедрата, притисна още по-плътено невероятната му твърдост към своята копнееща мекота.

— Сара, Сара! — като шепнеше името ѝ, Джейк обгърна с ръце нейната талия. След това, сякаш краката отказваха да го държат, се отпусна на колене пред нея и зарови лице в копринената материя, изпълнила нежната вдлъбнатина между гърдите ѝ. Тя усети внезапна отмала и се вкопчи в раменете му, за да се задържи исправена.

Тръпнеше от страст под напора на усещанията, изпълващи тялото ѝ, породени от влажната ненаситна ласка на устните му, обхванали едното от зърната ѝ.

Беше божествено и греховно. Бе прекрасно, непоносимо, и все пак — недостатъчно. Желаше още и още. Неистовият копнеж заличи от ума ѝ всички останали мисли.

— Джейк! — гласът ѝ се бе превърнал в едва доловим шепот, в гореща въздишка, побрала в себе си огромна страст, нужда и нетърпение.

Джейк безпогрешно долови неизречената ѝ молба и отдръпна устни от твърдото зърно, изпъкнало под мократа коприна. После вдигна глава и се взря изпитателно в очите ѝ. След няколко безкрайни мига я прегърна още по-силно и бавно я дръпна надолу към себе си.

Сара усети как килимът одраска коленете ѝ. След миг се озова отпусната на пода. Джейк я последва, като притисна нейната гръд със своята и отново обсеби устата ѝ с жадните си устни.

„Добре е поне, че килимът е чист!“, хрумна ѝ внезапно.

Нелепата мисъл, изникнала в ума на Сара, я накара да избухне в задъхан кикот.

Джейк се отдръпна от нея и я изгледа озадачено. После смръщи вежди.

— Какво толкова смешно има?

Тя прехапа устни и поклати глава. При допира на косата ѝ в килима припламнаха искри от натрупаното статично електричество.

— Аз... Просто ми хрумна една глупава мисъл.

Той я изгледа скептично.

— И каква е тя?

Отслабналото чувствено напрежение отстъпи място на нов изблик от смях.

— Ами... Помислих... — млъкна, за да си поеме дъх. — Помислих си, че килимът е чист!

Джейк ѝ отправи безкрайно озадачен поглед. След това крайчетата на стиснатите му устни се извиха нагоре и раменете му се разтърсиха от смях.

— Ти определено знаеш как да накараш мъжа да слезе на земята — успя да произнесе с престорен обвиняващ глас.

— О, Джейк, извинявай! — Сара нежно помилва с пръсти гладката му буза. Ръката ѝ се спря на силната челюст. — Не исках да унищожа момента.

В неговите очи отново проблесна желание.

— Да го унищожиш ли? — той сведе глава, положи страстна целувка на виновно начупените ѝ устни и доволно се усмихна, когато тя потръпна под докосването му. — Нищо подобно, скъпа! — и за да потвърди думите си, чувствено притисна бедрата си към нея.

Задъхана от емоциите, предизвикани от лекото му движение, Сара инстинктивно изви тялото си назад и здраво хвана раменете на Джейк. Сетивата ѝ отново се понесоха в бурния водовъртеж на желанието. Като вдигна глава, потърси усмихнатата му уста със своите горящи устни.

— Значи искаш още? — промълви той, като дразнеше копнеещата ѝ плът с бързи, леки като перце целувки.

— Да... Да! — умоляващо промълви тя и заби нокти в копринената материя, покриваща раменете му. — Все ми е едно дали килимът е чист, или не!

— Да, обаче на мен не ми е безразлично — Джейк се отдръпна и коленичи край нея. — Притеснявам се за теб — с едната си ръка обгърна раменете ѝ, а другата пъкна под коленете. Осъзнала намерението му, Сара сдържа дъха си и здраво обви ръце около шията му. — За момент сякаш изгубих разсъдъка си! — и като пое дълбоко дъх, я повдигна, притисна я към гърдите си и се изправи на крака. За момент остана неподвижен, като дишаше тежко от усилието.

Съзнанието на Сара постепенно се проясни. Тя най-сетне изпусна така дълго сдържания си дъх и се взря в него сред омагьосващата тишина.

— Направо ще се пръсна от напирещото желание да те любя, скъпа! Ала не искам да те обладая тук, на твърдия под — сините му очи потъмняха и добиха сапфирен оттенък, когато сведе глава, за да докосне разтворените ѝ устни. — Искам да вкуся всяка частица от удоволствието да измина заедно с теб пътя към екстаза!

— О, Джейк! — тя въздъхна и притисна уста към шията му. — И аз желая същото!

Нейното признание сякаш го изтръгна от вцепенението. Той прекоси гостната и се озова в спалнята. Притисната към него, Сара

затвори очи и се отдаде на неизказаното удоволствие да се отпусне в обятията на своя възлюбен. Бездиханна и изгаряща от копнеж, сякаш изведнъж се превъплъти в оживяла героиня на романтичен филм.

И именно Джейк е моят герой, каза си замечтано, когато краката ѝ докоснаха пода край леглото. Нейният герой... С едва забележима усмивка вдигна глава към него и разтвори устни, тръпнеща в очакване на целувката му.

Той не я накара да чака. Като мълвеше името ѝ, притисна устата си към нейната и за пореден път я потопи в чувственото царство на опияняващите усещания.

Сара отвърна без колебание на целувката му. И последните остатъци от нерешителността и сдържаността ѝ бяха изчезнали. Никога в живота ѝ страстта не я бе обземала с такава опияняваща сила, както в моментите, когато Джейк я докосваше и целуваше. Ръцете му милваха раменете ѝ, ръцете, гърба, караха плътта ѝ да потръпва, пробудена от горещите му ласки. На свой ред тя плъзна длани от тила към мощните рамене и надолу по гърдите му.

Нейните пръсти разкопчаваха ризата му. Неговите ръце освобождаваха блузата ѝ от колана на талията. В движенията им нямаше никаква припряност. Между разгорещените, все по-дълбоки целувки, двамата постепенно премахваха материалните прегради на условността, които разделяха техните същества, копнеещи да се слепят в едно.

Когато накрая се освободиха от всички дрехи, се отпуснаха върху леглото едновременно. С ненаситни ръце взаимно проникваха в тайните на своите тела, жадните им пръсти изследваха тръпнещата плът.

Джейк плъзна длан по извивката на нейната гърд.

— Толкова си нежна и красива!

— Имаш невероятен вкус! — промълви Сара, като проследи с връхчето на езика си очертанието на неговото рамо. Той потръпна от удоволствие и предизвика отведен трепет у нея, като нежно пое с устни зърното на гърдата ѝ. Задъхана, тя изви тяло и внимателно впи зъби в кожата му.

— Да. Още! — гласът на Джейк се беше превърнал в дрезгав, накъсан шепот. — Сара, докосвай ме, моля те!



Тя се поколеба за момент. След това, стенеща от насладата, предизвикана от жадните му устни, плъзна ръце надолу по плоския корем, а след това още по-надолу, към основата на бедрата му.

Той шумно пое дъх и замръзна неподвижно, сякаш омагьосан от невероятното усещане, предизвикано от плъзгането на дланите ѝ по неговата кожа. Тялото му тръпнеше в очакване на най-интимната ласка.

Задъхана, замаяна от изгаряща страст, Сара най-сетне го достигна и го обхвана с треперещи пръсти. От гърлото на Джейк се изтръгна въздишка, която облъхна гърдите ѝ с влажна топлина и предизвика в нея нова вълна от усещания, подтиквайки я към още по-голяма смелост. Като се наслаждаваше на гладката му твърдост, леко го помилва.

— Сара! — името ѝ прозвуча като стенение. — О, Сара, толкова е хубаво! — ръцете му се отдръпнаха от гърдите ѝ и се насочиха към талията, към бедрата, към...

— Джейк! — тя не позна собствения си глас. Зави ѝ се свят, чувствата се изплъзваха от контрола ѝ. Изви тялото си силно нагоре, за да бъде още по-близо до умелите му пръсти, даряващи невероятна наслада. Огненото желание, извиращо от сърцевината на нейната женственост, ставаше все по-непоносимо. И все пак копнееше за още и още!

— Джейк, моля те! — изхлипа задъхано и стисна зъби, за да запази последната останала ѝ частица разум. Силните му ръце обхванаха бедрата ѝ, вдигнаха я нагоре и я притиснаха между неговите крака. Той сведе поглед към дланите ѝ, които милваха тръпнещата му плът. След това нежно ги хвана и бавно ги отдръпна встрани.

— Да, Джейк! Сега!

— Почакай само секунда — той посегна към малкото квадратно пакетче, което беше оставил на нощното шкафче. С треперещи пръсти, едва овладяващ страстта си, бързо надяна малкото предпазно средство.

— Сега! — леко докосна преддверието на нейната женственост и остана неподвижен за миг, който се стори безкраен на Сара. След това се отпусна върху нея и изпълни болезнената празнина, жадуваща за него.

Тя помисли, че ще полудее. Чувствата ѝ се понесоха в шеметна спирала. Струваше ѝ се, че ако се озове извън обятията на Джейк само

за миг, ще се разлети на милиони късчета. Като го притисна здраво, се раздвижи и влезе в ритъма на неговото тяло, който ставаше все по-бърз, мощен и проникваше все по-навътре в дълбините на съкровената ѝ същност. Неговите устни поглъщаха нейните, езикът, изпълнил устата ѝ, сякаш отразяваше копнежа на тялото му да я обладва докрай.

— Джейк!

Приглушеният ѝ вик го подтикна да полети с нея отвъд пределите на разума. Тръпки разтърсиха цялото му тяло. Той откъсна устни от нея и извика името ѝ с дрезгав, екзалтиран стон, приветстващ обзелото го невероятно облекчение.

Джейк се пробуди с мисълта, че в стаята е много студено. Все още, без да се е отърсил напълно от съня, замаян се запита от какво ли е породено изпълващото го чувство на дълбоко задоволство. Постепенно осъзна, че лявата му страна, на която лежеше, е топла, обаче дясната, изложена на мразовития въздух, е съвсем измръзнала. Навярно беше изритал завивките в съня си, каза си той, като се прозя широко. Ала изведнъж се разсъни напълно. Край него нещо се беше раздвижило. Какво ли можеше да бъде?

Бавно отвори очи. Гледката, разкрила се пред погледа му, накара спомена за предишната вечер да се завърне. Причината за изпълващото го задоволство бе сгушената до него жена, която топлеше част от тялото му.

Сара... Устните му се извиха в нежна усмивка. Още усещаше нейния вкус. От гърдите му се изтръгна блажена въздишка. Никога през целия си буен живот с никоя жена не бе изпитвал нещо, което дори смътно да наподобява невероятната радост, изживяна със Сара.

Тя промълви нещо в съня си, потрепери и се притисна по-близо към него, като прекъсна размислите му. Очевидно на нея също ѝ беше студено. Той се укори, задето е заспал толкова бързо, след като получи насладата, разкрила му тайните на рая. Пресегна се, намери края на кувертюрата, с която беше застлано леглото, придърпа я и покри измръзналите им тела.

След като се стопли, опита да промени положението си, за да отпусне схванатите си мускули. Главата на Сара беше положена върху лявото му рамо, което бе изтръпнало болезнено. Бавно и внимателно,

за да не смути съня ѝ, издърпа ръката си и сложи под главата ѝ една от възглавниците. Сара не се събуди. Окуражен, той изтегна дългите си крака надолу, като праметна единия върху нейните бедра. Тя продължаваше да спи. Вече съвсем смело обви дясната си ръка около талията ѝ и леко я притисна към голото си тяло, което се сгорещяваше все повече. По устните му се разля победоносна усмивка, когато усети гладката ѝ като коприна кожа да се допира до мускулестите му гърди и бедра.

Обзе го силно желание да я събуди.

Сара въздъхна доволно и леко се размърда в съня си. Звукът от въздишката ѝ отекна в дълбините на неговата душа. Как беше възможно, помисли Джейк, като се опитваше да потисне все по-силно обземащото го желание, тази жена да притежава такава изключителната власт над него?

Докато размишляваше над този въпрос, с наслада и възхищение разглеждаше отблизо чертите на лицето ѝ. Тя наистина беше много хубава. Имаше копринена кожа, буйна кестенява коса и меки кафяви очи. С положителност обаче силното му влечение към нея не беше породено само от красивото ѝ лице. Разбира се, притежаваше също и страхотно тяло, което можеше да възбуди до полуда не само него, но и много други мъже. Ала той беше имал и други хубави жени, дори по-красиви от нея.

Необходимо беше да потърси причината за изумителните си чувства много по-дълбоко. При много случаи Сара беше демонстрирала блестяща интелигентност. А той ценеше умните жени. Освен това, в добавка към другите си качества, притежаваше остро, на моменти хапливо чувство за хумор. Може би тази нейна черта му въздействаше най-силно.

С други думи, освен красива външност, тази жена притежаваше цял куп дарби, с помощта, на които беше в състояние не само да накара кръвта му да закипи, но и да предизвика у него чувства като нежност, желание да се грижи за нея, да я закриля...

Нима това беше любовта от пръв поглед?!

Джейк рязко прекъсна размислите си, дочул в съзнанието му да отекват думите на неговата майка. Възможно ли е това, запита се, докато с изумление се взираше в нежните, омекотени от съня черти на Сара. Наистина ли съществуваше подобна любов?

Паметта му го върна към онзи забележителен ден, в който я беше срещнал. Трябваше да признае, че почувства внезапен интерес и влечение към нея, както и непривична възбуда още в онзи невероятен миг, в който я бе видял за първи път, седнала в бистрото на Дейв. Ала любов ли беше това?

Любовта беше твърде сериозно и отговорно нещо, което освен страстта включваше още вярност и всеотдайност. Това беше необходимата основа, върху която се изграждаше семейството. Дали неговото влечение, интерес и желание бяха толкова дълбоки?

— Джейк... — Сара прошепна името му насън. Леко разтворените ѝ устни се извиха в сладка усмивка.

Той усети, че стомахът му се свива. Наистина ли чувствата му към нея бяха толкова силни? После на свой ред се усмихна нежно, осъзнал, че най-сетне е открил отговора.

## ОСМА ГЛАВА

Сара се пробуди от нежното ласкаво докосване на легналия край нея сексапилен мъж. Леко повдигна клепачи. Погледът ѝ срещна потъмнелите от страст очи на Джейк.

— Извинявай — промълви той, като ѝ отправи спираща дъха усмивка. — Опитай отново да заспиш, скъпа. Не исках да те будя.

— Може би не си — тихо отвърна, — обаче една твърде настояща част от тялото ти го направи вместо теб.

Джейк успя да запази сериозния си вид само десет секунди, след което избухна в смях.

— Знаех си! Именно твоето чувство за хумор ме привлича най-силно от всичко! — успя да изрече накрая.

Сара се почувства едновременно смутена и поласкана.

— Наистина ли? — попита го, като отвори широко очи и затрепка с мигли. — Аз пък си мислех, че най-много ти допада една определена част от моето тяло!

— О, разбира се! — очите му проблеснаха като на вълк, съзрял плячката си. Изкусително раздвижи бедра, изтръгвайки от гърлото ѝ тих стон.

— Ти си непоправим! — упрекна го тя, като безуспешно опита да скрие усмивката си.

— А също и ненаситен! — провлечено отвърна Джейк, като бавно повдигна нагоре крака си, който преди минута беше проврял между бедрата ѝ. Сара потръпна при възбуждащото усещане на мускулестото му тяло, притиснато към нейното. Усети, че се разтапя от обзелото я желание. Притвори очи и инстинктивно раздвижи ханша си.

Той шумно пое дъх и сведе глава, за да покрие разтворените ѝ устни с горещата си жадна уста. Езикът му се плъзна между нейните зъби и потъна в меденосладките дълбини.

Сара беше изцяло запленена от чувствената магия, струяща от целувките и докосванията на Джейк. Притисна с ръце ханша му и

бавно се обърна по гръб. Като се подчини на мълчаливото ѝ желание, той я последва и се озова между нейните разтворени бедра.

— Караш ме целия да пламтя, скъпа! — промълви задъхано, почти без да отделя устни от нейните. — Никога в живота си не съм се възбуждал толкова бързо и силно!

Тя издаде тих гърлен стон и леко впи зъби в долната му устна.

— Аз също — прошепна, след което спря, за да помилва с език мястото, където го беше ухапала. — Никога преди не съм изпитвала нещо подобно!

— Дори с твоя професор? — Джейк се отдръпна назад и внимателно я изгледа с разширени от изненада очи.

Сара премигна и поклати отрицателно глава.

— Дори с него — промълви, като прехапа устни. — Аз... разбираш ли, харесвах ми неговите ласки, ала... — прокара език по пресъхналите си уста, след което със заекване продължи: — Никога не съм имала... Не съм достигала... — думите ѝ заглъхнаха.

— Шегуваш се! — в погледа му проблесна съмнение. — Значи снощи за първи път си изпитала...

— Да — прекъсна го Сара, усетила, че страните ѝ пламват. — Изживях го за първи път... С теб!

— По дяволите! — възкликна Джейк и сведе глава, за да я възнагради със силна гореща целувка. — И какво? — попита ентусиазирано, като отново се отдръпна, за да види лицето ѝ.

— Не те разбирам — намръщи се тя.

— Какво усети, какво си помисли? Хареса ли ти?

— О, „хареса“ е твърде слабо казано! — Сара въздъхна със задоволство, припомнила си изминалата нощ. — Беше... — поколеба се, като търсеше точния израз. — Беше по-хубаво от всичко на света! — усмихна се замечтано. — Съвсем както са ми го описвали. До този момент обаче не вярвах, че наистина е възможно да го изпитам.

— О, Сара! — очите му излъчваха безгранична обич. Целуна я с изключителна нежност. Ала тялото му, изпълнено от подновена възбуда, развали вълшебството на момента. Когато вдигна глава, в погледа му проблесна дяволито пламъче. — Искаш ли отново да изпиташ онова нещо, по-хубаво от всичко на света?

— А ти как мислиш?

— Е, добре, щом настояваш! — като изръмжа гърлено от задоволство, Джейк отново обсеби устните и покорното ѝ, жадуващо за него тяло. Този път любовта им беше вихрено разгорещена, необуздано еротична, безкрайно изтощителна и преливаща от наслада.

След това, сплетени в най-интимна прегръдка, със сладостно отпуснати тела, Сара и Джейк дълго се милваха и обсипваха с ласки, докато накрая се унесоха в сън.

Джейк се събуди от ярката слънчева светлина. Обзе го смътното усещане, че приближава пладнe.

Трябваше да тръгва на работа!

Тази тревожна мисъл прогони последните остатъци от съня и го накара да осъзнае къде се намира. Усети, че е потънал във влажната топлина на Сара.

Тялото му неволно се раздвижи и започна да изпълва сладостните дълбини на нейната женственост. Нима отново я желаше? Той леко се засмя, изненадан от сексуалната мощ, която досега не бе предполагал, че притежава. Изгаряше от болезнено желание отново да изпробва това неподозирано свое качество, ала по всяка вероятност трябваше да го отложи за някой друг път, освен ако...

С надежда отпрати поглед към малкия часовник на нощното шкафче и разочаровано въздъхна. Невъзможно беше да остава повече в леглото... И в Сара. Като се отдръпна съвсем бавно от нея, за да не я събуди, в гърдите му се надигна нова въздишка. Тя изглеждаше толкова нежна и красива в съня си! Освен това... В очите му проблесна неподправена мъжка гордост. Отпуснатата поза и изразът на лицето ѝ ясно говореха за нейното пълно задоволство.

Божичко, как не му се искаше да я напуска! Ала трябваше да го направи. Внимателно стана от леглото и се отпрати към банята. След като се изкъпа, тихо се върна в спалнята, за да събере дрехите си от пода и да се облече.

Сара се събуди. Отметна кувертюрата, прозя се и се протегна сладко, без да съзнава, че поставя волята на Джейк на невероятно изпитание. Изведнъж го видя, замръзнал неподвижно наред стаята, както пъхаше ръката си в ръкава на сакото. С озадачен израз се изправи в леглото и прокара пръсти през разрешената си коса.

— Къде ще ходиш?

„Право в лудницата, ако не покриеш невероятното си тяло!“, отчаяно помисли той.

— Трябва да вървя на работа — отговори на глас, след като най-сетне успя да облече сакото.

— Но днес е неделя! — Сара се намръщи разтревожено. — Или може би не е?

— Неделя е — гласът на Джейк потрепери от усилието, което полагаше, за да отклони поглед от прекрасното ѝ голо тяло и влажните полуотворени устни. — Аз обаче съм дежурен.

— О! — ъгълчетата на устата ѝ съкрушено се отпуснаха надолу. — Значи имаш само един почивен ден?

Накрая той се предаде и позволи на очите си да се насладят на изкусителната гледка.

— Зная — усмихна се, усетил странно задоволство от разочарованието, което Сара дори не се опитваше да прикрие. — Просто такава е работното ни време. Следващата седмица ще почивам в неделя и понеделник.

Тя хвърли поглед към часовника.

— В колко часа започваш?

— В три — Джейк най-сетне откъсна очи от нея и видя, че стрелките показват един без десет. — Свършвам в полунощ — отново я погледна и вдигна вежди. — Ще ти липсвам ли?

— Защо, съмняваш ли се?

— Това не е отговор. Бъди по-конкретна.

Прекарните ѝ очи придобиха теменужно кадифена мекота.

— Да, Джейк — гласът ѝ беше съвсем тих. — От друга страна обаче, имам много работа, която да отвлича мислите ми от теб. Трябва да прегледам и да сложа оценки на цял куп есета върху периода на управлението на династията Зоу — устните ѝ отново се нацупиха. — И все пак ще ми липсваш ужасно.

Сърцето му болезнено се сви, а гърлото се стегна. Понечи да направи крачка към нея, ала размисли и отстъпи назад. По дяволите, как не му се искаше да тръгва!

— Хм... — прочисти гърлото си. — В колко часа е обедната ти почивка утре?

Сара разсеяно го погледна.



— Толкова ли е трудно да ми отговориш? — Джейк сви ръцете си в юмруци, изтощен от усилието да се удържи и да не отиде при нея.

— Ах, да. В понеделник имам пауза между часовете в един.

— Тогава да обядваме заедно в бистрото на Дейв, а? — с очи, вперени в лицето ѝ, той заотстъпва към вратата.

— Няма ли да ме целунеш за „Довиждане“?

— Страхувам се да го направя.

— Страхуваш се?! Но защо?

Той тъжно се усмихна.

— Боя се, че ако те целуна, никога няма да си тръгна оттук.

Лицето ѝ засия от удоволствие. Устните ѝ се извиха в палава усмивка.

— Е, добре тогава — гледката на гърдите ѝ, които се издигнаха в дълбока въздишка, едва не го подлуди. — Съжалявам, но щом няма целувка, няма да има и обяд.

— Сара! — простена Джейк, като се мъчеше да се овладее. — Ти си твърде жестока!

— И други са ми го казвали. А сега се размърдай, ела тук и ме целуни.

— О, Божичко! — процеди той през стиснати зъби. — Какво още трябва да изтърпя, и то само заради някакъв жалък обяд?! — ала блясъкът в очите му издаваше колко е щастлив, че има извинение да направи онова, което желаше най-силно от всичко. Бързо прекоси стаята и застана край леглото. След това нежно прихвана Сара под мишниците и я повдигна, докато гърдите ѝ се изравниха с неговите.

— Да — промълви тя, като повдигна лице към него, — но не забравяй какво трябваше да изтърпя аз, и то само заради една нищо и никаква вечеря!

— Сама си го търсеше, скъпа — предупредително каза Джейк, като отново не успя да сдържи усмивката си.

Тя си придаде безкрайно учуден вид.

— Така ли? Колко... мило от твоя страна!

В този миг, със замаяна от щастие глава, той покри устата ѝ със своята в огнено чувствена, възпламеняваща душата целувка.

Тялото му отново се разбунтува при сладостно нежното докосване на езика ѝ. В слабините му се надигна пронизваща болка.

*Трябваше да изчезва оттук!*

Подчинявайки се на предупредителния вътрешен глас, остави Сара и се втурна към вратата.

— Утре... На обяд... Ще бъда там! — извика задъхано.

— Или? — не устоя на изкушението да го подразни тя.

— Или ще те открия, където и да си! — заплаши я Джейк, като отвори вратата и прекрачи прага. Ала възбуждащият звук от гърления смях на Сара го накара да спре. Почти без да съзнава какво прави, отново се върна в спалнята.

Очите ѝ радостно заблестяха.

— Джейк! Знаеш ли, изглеждаш някак необичайно разстроен. Да не би... Нещо да не е наред?

— Не, скъпа — той поклати глава и пое дълбоко дъх. — Просто... Помислих си, че трябва да знаеш... — за момент млъкна, после смело продължи: — Обичам те! Обичам те до полуда!

— О, Джейк! — възкликна тя и понечи да скочи от леглото. — И аз те обичам!

*Бягай незабавно, иначе никога няма да се измъкнеш оттук!*

— До утре, любов моя! — като се подчини на вътрешния си глас, Джейк се обърна и буквално побягна към входната врата.

Отчаяният глас на Сара, която зовеше името му, го преследваше по стълбището и продължаваше да отеква в главата му, след като се качи в колата. Отпуснат на седалката, без да помръдва, зачака напрежението в него да се уталожил. Ала вместо това в душата му се надигна ново, радостно вълнение при спомена за искреното признание на Сара.

Как изобщо бе могъл да я остави, питаше се той, като се взираше с невиждащ поглед през предното стъкло. Как беше успял да си наложи да тръгне, след като бе чул страстните ѝ думи? Болезнено копнееше да я прегърне, да я приласкае, да се смее с нея, да я обича, да се люби с нея цял ден, цяла нощ, завинаги!

Ръката му сграбчи дръжката на вратата. Беше необходимо огромно усилие на волята, за да я отдръпне. Много добре знаеше, че няма друг избор. Чакаха го службата и отговорностите, които не можеше да пренебрегне.

Макар Сара страхотно да му липсваше и изкушението да избяга от работа поне за един ден да беше твърде силно, Джейк решително

поклати глава. След това запали двигателя и включи радиото, настроено на честотата на полицейските предавания.

Щеше да ѝ позвъни по време на вечерната почивка, каза си утешително. Тази мисъл му помогна да се реши и да потегли. Колата се понесе по безлюдната улица.

Мислите му бяха изпълнени със спомените от изминалата нощ, прекарана със Сара. Затова в началото не обърна внимание на пращането, което внезапно се разнесе по радиото. Едва когато прозвуча гласът на офицера от дневния патрул, наостри уши.

Офицер Джордж Луис докладваше за резултатите от първоначалния оглед на още една обрана кола.

Какво ли означаваше това? Джейк намръщено изглежда радиото, докато Джордж описваше подробностите около извършването на престъплението. От думите му ставаше ясно, че това е вторият подобен случай, който разследва от петък насам. Запита се кога ли е станало това. Та нали имаше само един свободен ден! Очевидно обаче някой ловък престъпник не си беше губил времето.

Стилът на кражбата бе абсолютно същият, както в случая, който самият той разследва преди два дни. И двете коли, луксозни седани последен модел, бяха лишени от почти всичките си части.

Това по всяка вероятност е дело на аматьори, отново си каза Джейк. Стомахът му се сви от лошо предчувствие. Цялата история навеждаше на мисълта, че в района има организирана престъпна мрежа.

Въздъхна и натисна спирачките, тъй като приближаваше светещия червено светофар на кръстовището. Само това липсва, помисли си тревожно, като барабанеше с пръсти по кормилото. Да се разправя с някаква банда начинаещи крадци, изпълнени с амбиция да станат професионалисти!

Светофарът светна зелено. В този момент, подтикван от някакъв вътрешен импулс, Джейк реши, вместо да завие надясно към апартамента си, да продължи направо по шосето, водещо извън града. Насочи се към старото гробище за коли, намиращо се в неговия патрулен район.

Може би огледът щеше да се окаже безрезултатен. От друга страна обаче си струваше да намине към това място, славещо се със съмнителните сделки, които се извършваха там. Не само Джейк, а и

всички други полицейски служители в Спрусуд таяха подозрения към гробището за коли. А също и към сприхавото старче, което го държеше. Носеха се слухове, че мястото служи като временно укритие на крадени коли и части по пътя им към някой от по-големите градове като Нористаун, Уилмингтън или Филадельфия. Водени от интуицията, всички те, включително и шефът на щатската полиция, бяха посещавали гробището. Ала след всички проверки си тръгнаха с празни ръце.

И все пак, мислеше Джейк, може би си струваше да поогледа наоколо. Отби на следващото отклонение на магистралата и пое по стар, рядко използван път, който водеше право към съмнителното място.

Когато наближи, намали скоростта и внимателно заоглежда района, задръстен с разнебитени ръждясали коли и резервни части. Не забеляза нищо необичайно. Наоколо бе тихо като в черква — по-точно като в изоставена черква. В това нямаше нищо чудно — нали беше неделя!

Когато накрая достигна входа на гробището за коли, неговият автомобил едва пълзеше. Реши се да хвърли по-продължителен поглед през отворената врата. Вътре видя трима младежи, които оглеждаха разпадащите се брамки, паркирани наоколо. На предните им стъкла, повечето от които изпотрошени, бяха залепени надписи „Продава се“.

Джейк реши, че това са хлапета, по всяка вероятност от колежа, които търсят някоя таратайка, с която да кръстосват улиците и да омайват момичетата. Краищата на устните му се извиха в усмивка. Все пак те не бяха чак толкова малки. Изглеждаха около двадесетгодишни и сигурно бяха в горните курсове. Ала това нямаше значение. За него всички ученици — от предучилищната забавачка до последната година в университета, бяха хлапета.

Като пожела мислено на трите момчета успех както в избора на кола, така и с момичетата, той настъпи газта и набра скорост. Обърна на паркинга на старата изоставена бензиностанция недалеч от гробището и подкара към града.

Макар и да бързаше, за да не закъснее за работа, все пак на минаване покрай входа отново хвърли поглед към двора. Внезапно кракът му отпусна газта. Странно — тримата младежи, които бе забелязал, се бяха качили в чисто нов, страхотно скъп сребристочерен

микробус, снабден с всевъзможни екстри като миниатюрни щори и завески на прозорците.

Озадачен и любопитен едновременно, Джейк внимателно огледа младия мъж, който тъкмо се качваше на шофьорската седалка. Благодарение на професионалния тренинг мигновено запечата в паметта си всички негови отличителни черти. Младежът беше среден на ръст, строен, с добре развити мускули, дълъг нос, силна челюст, тъмна коса и избледнял слънчев загар. Не видя никакви особени белези.

„Прекрасно! А сега по-добре тръгвай!“, нареди си строго, като погледна към часовника на таблото. Минаваше един и половина, а трябваше да се изкъпе, да се обръсне, да облече униформата и... Стомахът му тихо се обади. Налагаше се да хапне нещо.

По обратния път към града Джейк се унесе в мисли за Сара. В ума му просто нямаше място за друго — беше изпълнен единствено с нейния образ. Пред очите му отново изплува денят, в който я видя за първи път в бистрото на Дейв. Беше така вгълбена в книгите си и изглеждаше толкова сладка с онези огромни очила! Оттогава бяха изминали четири дни. Той с почуда поклати глава. Кой би могъл да предположи? Леко се засмя, докато свиваше в пресечката към дома си. Наистина, случилото се между тях беше изумително!

Без да престава да се удивява на странностите на съдбата, заизкачва стълбището към своя апартамент, като взимаше по две стъпала наведнъж. Нима беше възможно безгрижен и авантюристичен мъж като него да измине изведнъж гигантското разстояние от пълната свобода до безграничната любов?!

Божичко, как страстно обичаше тази жена, продължаваше да размишлява Джейк, докато забързано се събличаше, прекосявайки разстоянието от входната врата до спалнята. Значи това е любовта от пръв поглед? Е, може би не е точно така, поправи се той, като се запъти към банята. По всяка вероятност пламенното му чувство към нея се зароди, докато вечеряха заедно в неговия апартамент. В ума му изплува яркият спомен на онези разгорещени моменти, които бяха изживели на дивана след вечерята в петъчната вечер. Тогава тя така страстно се беше отдала на ласките му, преди да се опомни и да избяга в кухнята!

Да, навярно всичко беше започнало в петък. Във всеки случай, когато майка му научеше за случилото се, щеше да остане много доволна, задето се е оказала права. Джейк направи гримаса, докато изплакваше косата си от шампоана. А братята му... Гласно простена при мисълта за тях. Те направо щяха да го довършат със загрижеността към своето малко братче, попаднало в безмилостния капан на любовта!

Е, добре... Примирено сви рамене. Така или иначе, щяха да запяят друга песен веднага, щом се запознаят със Сара.

Мислите му се пренесоха към изминалата нощ и сутринта, прекарана с нея. Тя беше толкова... Толкова щедра в своята любов, бе му отдала и последната частица от тялото и душата си.

Горещата вода, бликаща от душа, се спускаше по неговото тяло. Силните струи извикваха рой спомени, образи и усещания и възбуждаха плътта му. Сякаш отново чувстваше копринената мекота на краката ѝ, плъзгащи се по неговите бедра, като караха мускулите му да потръпват и малките косъмчета по кожата му да настръхват.

Унесен във видения на невероятните моменти, прекарани в нежните прегръдки на Сара, той затвори очи, като се опитваше повторно да изживее миналата нощ. Сърцето му лудо заби, пулсът се ускори, тялото му сякаш отново се сля с нейното.

Нима я обичаше толкова много? Внезапно Джейк потръпна и пое дълбоко дъх. Не, това не беше точната дума. Той я обожаваше!

Усети болка в слабините, предизвикана от сладостните спомени. Искаше я — сега, незабавно! Жадуваше да се слее в едно цяло с нея. Обладан от неутолима страст, отметна глава и изви тялото си назад. Обливащите го водни струи, влезли в устата му, сякаш удавиха болезненото желание.

— Какъв проклет глупак съм! — Като кашляше силно и се смееше на себе си, Джейк спря водата и стъпи на рогозката в другия край на банята. По дяволите, май се налага да отида на психиатър, каза си кисело, докато се подсушаваше с голяма кърпа. Направо си беше изгубил ума!

Като сви рамене, хвърли кърпата на закачалката и се запъти към спалнята. Всъщност това нямаше значение. Всичко на този свят, освен Сара изглеждаше твърде маловажно.

Изведнъж една поразяваща мисъл го накара да застине неподвижно, с ръка, пъхната в чекмеджето за бельо. Припомни си

думите ѝ, изречени сутринта. Тогава беше казала, че се усеща съвършено освободена. Навярно имаше право. Човек трябваше да е готов да отдаде доброволно свободата си другиму, за да се усети напълно, истински свободен.

При тази мисъл той се намръщи и бавно огледа стаята, сякаш търсеше нещо, което да му подсказже дали това е истина. Внезапно погледът му попадна върху часовника, който показваше два и петнадесет.

Божичко! Нямахме никакво време да се впуска във философски размишления. Трябваше да тръгва на работа незабавно!

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Сара долавяше в себе си безпогрешните признаци на любовта.

Беше прекарала по-голямата част от следобеда сякаш обгърната от еуфорична мъгла, размишлявайки над чудото, станало с нея. Как беше възможно? В ума ѝ кръжаха куп въпроси, ала тя съзнателно избягваше да търси техните отговори. Макар никога да не бе вярвала в съществуването на любов от пръв поглед, все пак с нея се бе случило точно това. Значи тя не беше просто мит!

В момента се усещаше твърде щастлива, обичана и задоволена, за да подлага чувствата и емоциите си на подробен анализ. Джейк Улф олицетворяваше всичко, което в момента имаше значение за нея. Освен безумната си привлекателност той притежаваше още нежност, сила, честност. Безкрайно приятно беше да бъдат заедно, да разговарят и да се смеят. И, не на последно място, той бе страхотен любовник.

Последната мисъл ѝ подежда възбуждащо и предизвика сладостна тръпка, която я разтърси от главата до петите. Нима отново го желаше?! Като се засмя на себе си и на отмалата, която я обземаше само при мисълта за него, тя разтреби кухнята след лекия обяд от препечени филийки и пържени яйца. След това си каза, че е време да се залавя за работа.

Досега дори не беше погледнала купчината есета, които търпеливо очакваха да им обърне внимание.

След като Джейк си отиде, прекара почти час в сладостна леност, отпусната във ваната, пълна до ръба с гореща вода и благоуханна сапунена пяна. Нейната топлина успокои болезненото напрежение в мускулите на бедрата ѝ.

Той наистина е много добър в леглото, размишляваше Сара, докато, притворила очи, лежеше отпусната във ваната, отдадена на чувствени спомени. Под водата зърната на гърдите ѝ се бяха втвърдили под въздействието на сладостните еротични видения, които кръжаха в ума ѝ.



Възбудената ѝ плът пазеше спомена от докосването на ръцете му, които бяха изследвали всеки сантиметър от нейното тръпнещо тяло, и устата, която ненаситно изучаваше и най-съкровенията ѝ тайни.

Уханието на сапунената вода се носеше в банята и изпълваше ноздрите ѝ. Тя въздъхна и се раздвижи бавно и изкусително, като несъзнателно се наслаждаваше на нежните ласки на водата, плискаща се около нея. Бедрата ѝ се разтвориха. Задиша учестено, съзирайки въображаемия образ на Джейк, който я милваше, любеше, обладаваше с горещите си целувки, напористия език, твърдото и мощно тяло.

От разтворените ѝ горящи устни се изтръгна тих, изпълнен с копнеж стон. Едва доловимият звук изведнъж разпръсна виденията и я накара да се опомни.

Споменът постепенно се стопи и изчезна. Усещането на горещата влага, появила се в дълбините на женствеността ѝ, накара страните на Сара смутено да пламнат. Та тя вече беше готова за него, желаше го така силно, че сама се изумяваше от себе си! Рязко събра краката си и се изправи във ваната. Водата се разплиска на всички страни.

Стига толкова фантазии, строго си каза Сара, като енергично се избърса и попи водата от пода.

След ваната прекара половин час в измиване, сресване и изсушаване на косата си. А после, ободрена и излъчваща здраве и чистота, отиде в кухнята, за да си направи чаша кафе. Докато чакаше ароматичната напитка да напълни чашата, се взираше с невиждащ поглед в стената. На устните ѝ трептеше лека усмивка, извикана от спомените за Джейк.

Първата чаша кафе събуди енергичността ѝ. Сара отиде до входната врата, за да вземе неделния вестник от пощенската кутия. Ала, макар да го постави край себе си на масичката до прозореца, дори не погледна заглавията. Усещаше се щастлива и в безопасност, обгърната от своята вълнуваща любов. Събитията в останалата част от света не я интересуваха ни най-малко.

Погълната от щастието си, бродеше из апартамента, като разсеяно докосваше вещите, оправяше възглавничките по мебелите, съзерцаваше слънчевия есенен следобед през прозореца. Накрая обаче гладът я принуди да се върне в кухнята.

След като привърши с обяда, сложи съдовете в мивката и напълни отново чашата си с кафе. Като мина покрай масичката, взе вестника и се настани на дивана във всекидневната. Ала още при първото заглавие сапуненият мехур на еуфоричното ѝ щастие се пръсна на парченца.

Във вестника се съобщаваше за поредната ограбена кола. Престъплението беше станало в събота през нощта — значи снощи, докато тя и Джейк бяха заедно. Ендрю!

Името и образът на младия студент смразиха душата ѝ. Нима той и неговите двама приятели.

Не, в това просто нямаше логика! Нито Ендрю Холингс, нито другите момчета имаха причина да крадат каквато и да било, а най-малко части на коли!

И все пак, все пак... Потръпна при спомена за заплашителните думи и зловещия израз, разкривил чертите на неговото лице. Изпитваше необяснима, инстинктивна увереност, че съществува връзка между обирите и заговорническия вид на тримата студенти.

Ами Джейк? Тя захвърли вестника, скочи на крака и закрачи из стаята, като несъзнателно зарови пръсти в току-що сресаната си коса. Беше се съгласила да се срещнат утре на обяд, обаче... Прехапа устни. Бистрот на Дейв беше прекалено близо до колежа. Ами ако Ендрю ги видеше заедно? Той навярно знаеше, че Джейк е полицаят, който патрулира в този район.

Застина неподвижно. В ума ѝ сякаш проблесна предупредителен сигнал. Трябваше да се свърже с Джейк и да му каже, че е невъзможно да се срещнат. Не можеше да поеме риска да го изложи на опасност!

Ала, от друга страна, той беше полицаи. За него рискът бе всекидневие. Вътрешният глас на разума бързо разпръсна паническия страх, обхванал съзнанието ѝ. Изопнатите нерви постепенно се успокоиха. Като пое дълбоко дъх, се постара да погледне на нещата трезво.

Джейк беше служител на закона — професионалист, подготвен да се справя с криминални типове от всички разновидности. Тя самата беше забелязала и оценила неговите качества. В нейните очи той беше почти герой. Опасното занятие, на което се бяха посветили четиримата братя, щеше да бъде постоянен източник на тревоги за жените, които биха ги обикнали. Ала това беше техен проблем... Неин проблем...

Джейк е напълно способен сам да се грижи за себе си, строго си каза Сара. Затова, вместо да страни от него и да го отбягва, трябваше да му разкрие подозренията си, дори с риск да се изложи на присмеха му.

Наистина, укори себе си тя, като въздъхна с облекчение, какво толкова би могъл да им направи Ендрю?

Най-после взела решение, остави вестника на дивана, отиде да вземе кюфарчето си и отново седна на масичката край прозореца. Чакаше я доста работа, а денят напредваше.

Малко след седем беше прочела и поставила оценки на повечето от есетата. Остана твърде доволна от резултатите от работата на повечето студенти. Изведнъж телефонът иззвъня.

Нима беше Джейк? Обзета от радостно вълнение, Сара скочи от стола и се втурна към телефона на стената.

— Ало? — произнесе задъхана и изпълнена с надежда.

— Здравей — гласът му беше тих и сексапилен, изпълнен със спомена за тяхната интимност. — Не можах да издържа до утре — думите му я оставиха без дъх. — Исках поне да чуя гласа ти.

— Аз... Страшно се радвам — искрено призна тя.

— Как си?

— Липсваш ми.

Джейк шумно пое въздух.

— Целият горя — призна след малко с трогателна самоирония. — Това е наистина ужасно състояние за мъж, който се опитва да изпълнява служебните си задължения!

Внезапно Сара си представи образа на Джейк от тази сутрин, гол и невероятно възбуден. Прекрасно знаеше какво има предвид.

— Ах... Откъде се обаждаш? — попита го с надеждата да промени чувствения поток на мислите си.

— От една закусвалня край магистралата. В момента съм във вечерна почивка — тонът му вече не беше толкова възбуден. — А ти докъде стигна с твоята работа?

— Вече преполових есетата — с облекчена въздишка отвърна тя. — В по-голямата си част са доста добре написани и наистина са чудесни.

— Значи, студентите имат добра учителка! — комплиментът му явно беше двусмислен.

Не толкова добра, колкото нейният собствен учител, помисли Сара, усетила нов прилив на възбуда, като същевременно успя да промълви:

— Благодаря ти. Старая се...

— Ако не ме лъже паметта — провлечено произнесе Джейк, — старанията ти наистина заслужават най-висока оценка.

Тя почувства как я обливат горещи вълни. Пръстите ѝ се впиха в мекия износен плат на джинсите. Унесенният поглед на овлажнелите ѝ очи се зарея из кухнята, докато изведнъж падна на купчината вестници на дивана, които се виждаха през вратата към всекидневната. Това изведнъж я накара да се върне към реалността.

— Джейк, престани! — най-сетне успя да откъсне поглед от вестниците.

— С какво да престана? — с престорена наивност попита той.

— Много добре знаеш!

Тихият му смях беше изпълнен със съблазънта на забранените удоволствия.

— Добре. Тогава за какво искаш да си говорим?

— Ами... — Сара се поколеба. Един вътрешен глас ѝ нашепна: „Кажми му! Веднага!“ — Хм... Прочетох във вестника за два случая на ограбени коли. Ти ли се занимаваш с разследването им?

— Не и в момента — гласът му прозвуча сухо като августовско пладне. Явно беше убеден, че тя просто се опитва да отклони темата. — Защо?

— Виждаш ли, помислих си, че два обира за толкова кратко време... — моментът на признанието все повече приближаваше.

— Три — поправи я Джейк.

— Какво?!

— Тази сутрин е станала още една кражба — обясни той. — Докато сутринта карах към къщи, чух по радиостанцията доклада на полицая, който беше дневна смяна.

В ума на Сара проблесна лъч надежда. Може би интуицията я лъжеше. Навярно... Внезапната тревога за безопасността на Джейк я накара да потръпне. И все пак, трябваше да узнае всичко.

— Мислиш ли, че това е дело на професионалисти?

— Възможно е — думите му прозвучаха почти нехайно. — Аз обаче силно се съмнявам в това.

— Защо? — попита го, разкъсвана между облекчението и подновеното безпокойство.

Джейк се засмя на настойчивостта ѝ.

— Защото и при трите кражби има прекалено много общи неща, които издават почерка на аматьори.

— И кои са те?

— Скъпа, та те са свили само частите на колите! — търпеливо обясни той. — Истинските професионалисти просто биха задигнали целия автомобил.

— Наистина ли? А защо?

— Ами, много просто! На професионалния крадец са нужни броени секунди, за да задигне една кола, независимо дали е заключена, или не. А ако се заловиш да разглобяваш частите ѝ, това би отнело минути — повече или по-малко, в зависимост от опитността на крадеца или бандата.

— О! — успя само да промълви Сара. В ума ѝ упорито беше заседнала думата „аматьори“. Интуицията не я бе подвела — сега беше сигурна в това. Пое дълбоко дъх, решена най-после да стовари тревогите си на широките плещи на Джейк. Ала от устата ѝ не излезе нито звук.

— О, скъпа, трябва да затварям — каза той. — Келнерката току-що сервира вечерята ми на бара.

— Ами... Добре — произнесе тя. Усещаше се напълно съкрушена. Джейк обаче изтълкува нейната потиснатост като знак за разочарованието ѝ от прекратяването на разговора.

— Ще се видим утре в бистрото на Дейв.

— Да — в гласа ѝ прозвуча облекчение. Тогава щеше да му разкаже всичко.

— Е, лека нощ, скъпа.

— Лека нощ. По-добре тръгвай, иначе вечерята ти ще изстине.

— Но не толкова, колкото изстинал се чувствам аз в момента — тонът му отново стана тих и интимно нежен. — Имам нужда да ме прегръщаш, да се любиш с мен, да ме стоплиш, да ме възпламениш!

— О, Джейк!

— По дяволите! — сърцераздирателно простена той. — Лека нощ, любов моя!

Сара чу тихото щракване, последвано от монотонен сигнал. Затвори очи, опипом постави слушалката на мястото ѝ и унесено въздъхна.

— Лека нощ, любов моя!

Само след два часа обаче нейната решителност се беше изпарила като дим, а страховете я бяха обзели с нова сила. Току-що беше прочела есето на Ендрю. Като стил и форма то беше не просто добро, а направо блестящо. Написано с разбиране и интелигентност, то заслужаваше най-високата оценка. Всъщност онова, което така бе ужасило Сара, беше неговата тема.

Ендрю Холингс беше избрал да разсъждава върху властта — и то личната власт. С умениято на майстор разказвач беше вплел този мотив в цялото си произведение. Крайният резултат би могъл да се оприличи на картина, изрисувана от думи, великолепно изобразяваща начина на живот и интригите на феодалните благородници. Те, използвайки личната си власт, така отслабили мощта на династията Зоу, че Китай се превърнал в разпокъсана мозайка от отделни държавици.

Ако есето беше написано от който и да било друг студент, Сара с радост би го похвалила. Ала, като четеше между редовете, пред нея постепенно се оформяше истинският облик на Ендрю. А той беше твърде страховит.

От страниците на писмената работа пред нея сякаш се изправяше образът на умен, самоуверен и изключително студен млад мъж. Той явно беше влюбен в игрите на интелекта и му доставяше удоволствие да изпробва мощта на ума си, като мери сили със самия живот.

След прочита на есето и последната частица надежда и съмнение на Сара сякаш бяха пометени. Сега с абсолютна увереност знаеше кой е подбудителят на тримата студенти, коя е движещата сила, направляваща и контролираща тяхната престъпна дейност.

Досега се беше допитвала до интуицията си само защото ѝ се струваше, че липсва конкретна причина младежите да са замесени в криминални деяния. Ала сега изведнъж беше проумяла всичко. Ендрю не се нуждаеше от пари. По свой странен начин обаче бе решил да играе опасна игра със съдбата, уверен в способността си да надхитри закона.

Собственото ѝ предположение безкрайно я изплаши. Тя вече не мислеше за потенциалната опасност, която я грозеше. Тревожеше се за

Джейк.

В никакъв случай не можеше да му каже!

Постави есето на Ендрю обратно в куфарчето с треперещи пръсти, сякаш се боеше, че то изведнъж може да я нападне. След това седна на канапето. Неподвижна, със зареян поглед, отново прехвърли в ума си телефонния разговор с Джейк.

Той беше нарекъл крадците „аматьори“. Ала не толкова думите, колкото тонът му я бяха впечатлили. В него звучеше безгрижие, граничещо с пренебрежение, което ясно показваше отношението му към тях.

Сара обаче изпитваше ужасяваща увереност, че никой не бива да се отнася пренебрежително към Ендрю. Като пое дъх с усилие, си представи най-страшния възможен сценарий. Ами ако разкажеше на Джейк за своите подозрения и за прикритата заплаха на студента, а той, вместо да се надсмее над страховете ѝ, повярва на всичко? Или реши просто да ѝ покаже, че нейните опасения са смешни? Тя прекрасно знаеше отговора на тези въпроси. Той щеше да предприеме разследване. Ала още в самото начало пренебрежителното му отношение към престъпниците, породено от факта, че бяха само младежи, щеше да го постави в много неизгодна позиция. Щеше да си въобразява, че е по следите на палава домашна котка, докато всъщност щеше да се сблъска с опасен тигър. Можеше да бъде ранен, дори...

Не! Сара рязко поклати глава. Това никога нямаше да се случи. Тя щеше да се погрижи за това!

Щеше да се подчини на заповедта на Ендрю и да запази мълчание. В ума ѝ вече се беше зародил план. Макар в нейните очи Джейк да изглеждаше почти герой, нямаше никакво намерение да го подлага на изпитание. Точно обратното! Щеше да направи всичко възможно, за да го предпази от опасност.

Тази нощ Сара спа неспокойно, като на няколко пъти се събуждаше, измъчвана от кошмари. Непрекъснато ѝ се присъняваше една и съща сцена, в която виждаше Джейк проснат на пода в някакво мрачно помещение, ранен и облян в кръв. Ала, макар да правеше отчаяни усилия да се доближи до него, нещо сякаш я задържаше и не можеше да помръдне.

Около пет часа се събуди за трети път, изстинала и обляна от пот, с ускорен пулс и отекващ в ушите ѝ ужасен глас, който крещеше името

на Джейк. Отметна встрани разхвърляните завивки и надигна изтощеното си тяло от леглото.

Изпи цяла кана с кафе, докато привърши с четенето и оценяването на останалите есета. След онова на Ендрю всички те ѝ се струаха прекрасни. Пропусна закуската, защото беше сигурна, че ако хапне нещо, ще се задави. Изкъпа се, облече се и тръгна към колежа. В устата ѝ горчеше от огромното количество изпито кафе, а очите я боляха от недоспиване.

През цялата сутрин тя полагаше героични усилия да не забрави предмета на лекцията, която изнасяше пред студентите, като хвърляше все по-нервни погледи към часовника си. Усещаше се отчаяна, разкъсвана от тревожни мисли. Копнееше да види Джейк, да бъде с него. Същевременно се боеше да го срещне. Страхуваше се да не би случайно от устата ѝ да се изплъзне нещо, което да разкрие безпокойствата ѝ.

Когато обедната почивка най-сетне настъпи, Сара беше на ръба на пълното изтощение. Когато наближи бистрото на Дейв, изведнъж видя микробуса на Ендрю, спрял пред светофара на пресечката. Вместо да пресече улицата, както първоначално възнамеряваше, спря като вкопана. На отсрещния тротоар стоеше Джейк в униформата си, облегат на полицейската кола, и радостно ѝ махаше. Сцената ѝ подежда като удар от електрически ток.

Обзета от нерешителност, обхваната от желание да се обърне и да избяга, тя се поколеба, застанала на ръба на тротоара.

— Хайде, скъпа — повика я Джейк, като я подкани с нетърпелив жест. — Побързай, преди да е станало червено!

Неохотно, сякаш привлечана против желанието си от непреодолима сила, Сара бавно тръгна по улицата. С крайчеца на очите си забеляза, че светлините на светофара се смениха и микробусът бавно потегли. Стомахът ѝ се сви. Почти пробяга разстоянието, оставащо до отсрещния тротоар.

— Здравей! — усмивката на Джейк сякаш разтопи душата ѝ. Сара отвори уста, за да му отговори, ала той мигновено я грабна в обятията си и силно целуна разтворените ѝ от изненада устни. В същия момент микробусът бавно премина покрай тях.

Целувката подежда опустошително на разстроените ѝ нерви. А също и фактът, че Ендрю бе станал свидетел на тяхната интимност.



Ала в момента не беше в състояние да прави догадки какво би помислил той и дали би се опитал да им навреди. Когато Джейк леко я побутна към малкия ресторант, автоматично се подчини.

— Да не би да съм засегнал гордостта ти? — попита той шеговито, като се насочиха към сепарето в ъгъла.

Благодарна на предложеното оправдание за странното ѝ поведение, тя преглътна и кимна.

— Аз... Хм... Не съм свикнала... Ах, нали се сещаш...

— Да демонстрираш чувствата си на обществено място? — подхвърли Джейк, като се засмя на смущението ѝ.

— Д-да — Сара пое дълбоко дъх и си наложи да се успокои.

— Съжалявам — топлата му ласкава ръка покри нейната. — На мен обаче ми се струваше, че са изминали векове, откакто се разделихме. Трябваше да те целуна, защото иначе щях да експлодирам!

— О, Джейк! — искаше ѝ се да го упрекне, ала вместо това устните ѝ се извиха в усмивка. — Ти също ми липсваше.

Смехът, излъчващ се от лицето и очите му, мигновено се изпари, изместен от загрижен любящ израз. Очите на Сара се изпълниха с горещи сълзи. В душата ѝ се надигна отчаян протест срещу жестоката съдба.

„По дяволите Ендрю и глупавите му игри на надмощие! По дяволите заплахите му! Проклет да е!“

— Хей, младежи, какво ще поръчате днес? — веселият поздрав на Дейв прекъсна гневните ѝ мисли. Тя погледна към него, а след това към Джейк, седнал срещу нея на масата. Той се усмихна и посочи към листа с ястията. Бръчки прорязаха челото ѝ, докато се опитваше да прочете без очила менюто, което се състоеше предимно от сандвичи. Само при мисълта за храна усети, че ѝ се повдига. И все пак знаеше, че трябва да направи усилие и да хапне нещо, поне за да си спести въпросите на Джейк. Затова потърси нещо по-леко.

— Сара?

— Ах... — Сара преглътна горчивия вкус в устата си. — Днес наистина не съм особено гладна — успя слабо да се усмихне. — Имате ли супа?

— Да — енергично кимна Дейв. — Грах с шунка. Направих я сутринта.

— Добре, тогава за мен донесете супа.

— Само това ли? — намръщи се Джейк. — Не можеш да изкараш останалата част от деня на една супа!

— Напротив! — без да поглежда към него, Сара се усмихна на бармана. — Искам само супа. О, и малка чаша мляко — добави, като се надяваше то да неутрализира горчивия вкус на кафето, което сякаш изгаряше стомаха ѝ.

— Да, мадам — барманът ѝ се усмихна, след което насочи вниманието си към Джейк. — А за теб?

— Както обикновено.

— Значи два хотдога и шоколадов шейк?

— Точно така.

Сара леко потръпна и потисна желанието си да го упрекне за ужасно нехранителната порция.

— Е, прегледа ли есетата? — попита той, когато Дейв се отдалечи.

Есетата. Ендрю!

— Да — в този миг в нея се оформи твърдо решение, породено от гнева и отчаянието. Трябваше да се справи с този младеж. И то сама, без да търси помощта на Джейк!

— Е, и какво?

— Моля? — тя се намръщи и разсеяно взе да мачка салфетката между пръстите си. Взетото решение засили нервната ѝ възбуда.

— Ами... Сполучливи ли бяха? — Джейк се намръщи, като местеше поглед от ръцете към очите ѝ.

Сара отклони поглед встрани, за да не издаде мислите си.

— Дори много. Не съм поставяла оценка, по-ниска от петица.

— Какво има, скъпа?

Тя усети как миглите ѝ потрепват и събра цялото си самообладание, като се постара гласът ѝ да прозвучи безгрижно.

— Нищо, какво да има? Всъщност, защо питаш?

— Държиш се странно. Много си нервна. Изглеждаш почти като че се чувстваш неудобно в мое присъствие.

— Та това е смешно! — тя се засмя изкуствено и сви рамене. — Просто не спях добре, това е всичко. С изключение на това обаче... Чувствам се чудесно.

Макар изразът му да издаваше, че съвсем не е убеден в това, за нейно огромно облекчение Джейк изостави тази тема. Ала през цялото

време на обеду между тях цареше напрежение. Сара си наложи да изгълта супата и млякото до последната капка. Дори успя да изяде един от сухарите, които Дейв беше сервирал заедно с порцията ѝ. Междувременно не преставаше да хвърля нетърпеливи погледи към часовника си. Накрая почти с радост забеляза, че е време да се връща в колежа.

— Аз... Хм, трябва да тръгна — произнесе, като избягваше погледа на Джейк, и започна да събира нещата си. — Имам лекция след по-малко от половин час.

— Какво ще кажеш да се видим утре по същото време и на същото място? — попита той, като остави щедър бакшиш на Дейв.

— Ами... Не съм сигурна — поколеба се тя, отчаяно търсейки някакво извинение. — Ах, спомних си, че деканът на факултета спомена за някакво събрание — добави през рамо, докато решително крачеше към вратата. — Искаш ли да ти звънна утре, преди да изляза на работа?

— Разбира се — тонът и изразът му бяха изпълнени с напрежение. — Скъпа, почакай за минутка — пресегна се и хвана ръката ѝ тъкмо в момента, в който Сара излизаше през вратата и оглеждаше улицата.

— Трябва да вървя, Джейк — в гласа ѝ прозвуча отчаяние. — Ще ти се обадя — и като се освободи от ръката му, стъпи на уличното платно. Ала едва беше направила четири крачки, когато чу силно свистене на гуми. Извърна глава и видя микробуса, който изскочи от съседната пресечка.

Ендрю се беше насочил право към нея!

— Сара!

## ДЕСЕТА ГЛАВА

Джейк нададе отчаян вик и се втурна след нея с лудо разтуптяно сърце и свито от страх гърло.

Всичко стана за секунди, макар да му се струваше, че е изминала цяла вечност. Погледът му се замъгли, ала подсъзнанието му запечатваше ясно всяка подробност. Видя по улицата да проблясва сребристочерна светкавица. Огромният микробус се беше насочил право към Сара. Нямаше време за мислене. Реагира мигновено под напора на обзелия го неподправен ужас. За пръв път в живота си изпитваше подобно чувство. Светкавично се втурна пред нея, изблъска я назад, извън обсега на опасността, и веднага след това сам скочи на тротоара. Чудовищната машина профуча покрай тях, като едва не го помете.

Стори му се, че това продължи безкрайно дълго. Сара лежеше просната на земята близо до рамото му в потръпваща купчинка. Сам разтърсен от преживяното, той застана на колене и с несигурни ръце се пресегна към нея. След това с усилие се изправи на крака, като същевременно я вдигна от тротоара.

— Божичко!

— Джейк, добре ли си?! — извика тя, като трескаво прокара ръце по раменете и гърдите му.

— Да, добре съм — увери я той, като взе лицето ѝ в дланите си и се взря в очите ѝ. — Ранена ли си?

— Само малка драскотина... Коляното ми... — успя да промълви, като се задъхваше. — О, Джейк, толкова се изплаших! Как се хвърли на улицата пред мен... Помислих, че той те е ударил!

Джейк опита да се усмихне.

— Успях да се изплъзна невредим. Този шофьор или беше пиян, или си беше изгубил ума! — спря да си поеме дъх. — Случайно да забеляза номера на микробуса?

— Не — с треперещ глас промълви Сара. — А ти?

— Също не я видях. Дори не успях да различа марката на автомобила. Всичко стана твърде бързо.

— Д-да... — тя беше пребледняла като платно. Очите ѝ бяха толкова широко отворени, че повече от всякога наподобяваше сова, дори без големите кръгли очила.

Джейк плъзна ръце надолу по раменете ѝ.

— Хайде отново да влезем в бистротото, скъпа. Имаш нужда да се съвземеш.

— Не! — тя поклати отрицателно глава и рязко се отдръпна. — Вече съм съвсем добре — понечи да се обърне към улицата.

— Сара, почакай! — той я задържа тъкмо когато се канеше отново да стъпи на платното.

— Не мога — лицето ѝ доби упорито изражение. — След малко имам лекция. Ще ти се обадя — припряно освободи ръката си, огледа се наляво и надясно и забърза към колежа.

Изглеждаше, сякаш бяга от нещо... Може би от него, помисли Джейк, загледан след нея. От друга страна обаче, и друг път се беше случвало да го отбягва, припомни си той, докато я наблюдаваше как бърза по улицата.

В какво, по дяволите, беше проблемът?

Разтърсен от преживяното произшествие и объркан от нейното странно поведение, продължаваше да стои неподвижен на тротоара дълго след като тя беше изчезнала от погледа му.

В периферията на подсъзнанието му непрестанно се въртеше някаква неуловима мисъл, която сякаш напираше да привлече вниманието му. Ала в този момент съзнанието му беше изцяло погълнато от Сара. Какво ли се беше случило с нея през последните двадесет и четири часа, та беше така разстроена? Наистина, сякаш не беше на себе си! Най-озадачаващото от всичко обаче беше, че изглежда тъкмо той бе причината за състоянието ѝ.

Тръсна глава с надежда да проясни ума си. Нищо в цялата история нямаше смисъл. Поне не след нощта, в която се бяха смели и любили така страстно. А снощи, докато разговаряха по телефона, гласът на Сара звучеше съвсем като на щастлива влюбена жена.

Преди малко обаче беше споменала, че не е спала добре, припомни си той с внезапно безпокойство. Да не би да страдаше от угризения заради споделените им чувства и тяхната интимност?

В един безкрайно дълъг миг Джейк почувства, че му прилошава. Ала скоро умът му се проясни. До този момент тя никога не беше се държала като жена, която таи резерви към любимия си.

Щом обаче причината не се криеше в тяхната връзка, в какво би могла да бъде? Неясната подсъзнателна мисъл, скрита в ума му, го глождеше все по-настойчиво. Джейк се намръщи и реши да не обръща внимание на собственото си безпокойство. В момента нямаше време да изследва дълбините на мозъка си. Цялото му внимание беше насочено към Сара.

Като въздъхна с досада, вдигна ръка и разтри изопнатите от напрежение мускули на тила си. Погледът му се зарея наоколо, след това изведнъж се спря на черния плат на ръкава.

Униформата! Мислите му отново се върнаха към онази сутрин, в която за пръв път я беше видял, седнала в дъното на същото това бистро, пред което стоеше в момента. Припомни си поведението ѝ, когато Дейв ги беше представил един на друг. Тя сякаш се беше притеснила от него, и то по съвсем същия начин. Тогава за миг през главата му беше минала мисълта, че е възможно това да се дължи на полицейската униформа.

Разбира се, той още веднага беше отхвърлил това предположение като нелепо. Ала сега не беше чак толкова уверен в това. Защо обаче видът на един полицай трябваше така да разстройва някого — освен ако този някой нямаше неприятности със закона?

Ала, за Бога, по каква причина тъкмо Сара би трябвало да се страхува от полицията... Тоест, от него?

Макар да се бяха срещнали съвсем неотдавна, Джейк беше уверен, че вече я познава твърде добре. Тя просто нямаше причина да се бои от него! Тогава защо беше толкова неспокойна в негово присъствие, когато беше с униформата?

Всичко е така дяволски странно, размишляваше той, като хвърли поглед към часовника си. Имаше още малко време, преди да започне смяната му. Беше се облякъл за работа по-рано с надеждата да прекара повече време със Сара. Дори беше взел патрулния автомобил. Имаше достатъчно време, за да се опита да разнищи загадката.

Обзет от безпомощно отчаяние, приближи до колата. Подсъзнателната мисъл продължаваше да човърка мозъка му. Седна неподвижно зад волана и се загледа втренчено пред себе си.

Всичко беше безкрайно нелогично. А той не можеше да понася липсата на логика. Затова при всяка привидно необяснима ситуация започваше мислено да различава, преобръща и пренарежда фактите, с които разполагаше, докато накрая открие връзката между тях.

Може би затова му харесваше да бъде полицай, размишляваше Джейк, без да забелязва движението на хората и колите около него. Макар понякога това да беше твърде изморително, самият процес на систематично подреждане на отделните брънки в стройна система му доставяше голямо удоволствие.

Много добре, господин Служител на закона, каза си той, в такъв случай заеми се с любимата си дейност. Анализирай и отсявай ненужното, а след това отново сглоби цялата картина. При това може би най-добре ще е да започнеш от самото начало!

И така, потънал в размисъл, Джейк започна да систематизира разпокъсаните факти.

В четвъртък сутринта Сара изглеждаше неспокойна и очевидно не гореше от желание да се запознае с него. Същата вечер обаче, когато той се беше самопоканил в дома ѝ, се бе държала съвсем непринудено и приятелски. В петък сутринта се беше поколебала доста дълго, преди да приеме предложението му да вечерят заедно. Ала след неговата покана да прекарат вечерта в неговия апартамент видимо се беше успокоила. В събота сутринта като че отново не ѝ се искаше да излезе с него. Когато обаче се бяха видели, се бе държала съвсем като страстно влюбена жена. А тази сутрин пак беше нервна и неспокойна в негово присъствие.

По дяволите! И все пак, във всичко това нямаше никаква ло...

Точно в този миг неуловимата мисъл, кръжаща в подсъзнанието на Джейк, най-после изникна в ума му. В момента на произшествието в паметта му несъзнателно се беше запечатал образът на голям микробус, профучал край него като сребристочерна светкавица, и в ушите му беше отекнал викът на Сара.

„Помислих, че той те е ударил!“

Защо именно „той“? Тогава изобщо не беше обърнал внимание на израза ѝ. Беше естествено всеки на нейно място да нарече шофьора с това местоимение. Ако обаче за момент допуснеше, че тя е имала предвид някой определен човек, когото познава и от когото по всяка вероятност се страхува...

А може би отиваше твърде далеч? Да, това беше възможно. От друга страна обаче, ако... Джейк премигна, осъзнал, че напрегнато се взира в кръстовището. Изведнъж подсъзнанието му възпроизведе като на филмова лента цялата сцена в най-големи подробности. Сякаш отново чу свистенето на гумите, когато микробусът профуча покрай тях, видя сребристочерния проблясък, усети обзелия го ужас. По гърба му полази тръпка, която накара косъмчетата по тила му да настръхнат.

Онзи шофьор не беше нито пиан, нито обезумял. Напротив — съвсем преднамерено се беше опитал да прегази Сара!

Но защо точно микробус? Джейк се намръщи. Кога, къде?

Черно и сребристо!

В ума му изплува нов спомен. Пред погледа му се мярна сребристочерната машина, която беше забелязал вчера сутринта, както и младежите, които се качваха в нея. Още тогава беше предположил, че учат в колежа.

А Сара преподаваше там!

Съвпадение ли беше това? Той изпръхтя. Как ли пък не! Фактите постепенно започваха да се подреждат. Ала трябваше да се задълбочи още повече.

Когато за пръв път беше видял тримата млади мъже в гробището за коли, беше помислил, че им трябва някоя браква на старо. Затова, когато отново беше хвърлил поглед към тях на връщане, му се бе сторило странно, че ги вижда в скъпия микробус. Защо, беше помислил тогава, след като притежаваха подобно любовно гнезденце на колела, им бяха притрябвали някакви ръждясали развалини?

Джейк направи гримаса. Ето още един факт, който... Изведнъж обаче рязко се изправи на седалката. Разбира се! Та това беше същото гробище, за което всички полицаи отдавна подозираха, че подслонява крадени коли и части! Възможно ли беше именно тези хлапета от колежа да са извършителите на поредицата от кражби?!

Той потръпна също като хрътка, подушила дивеч. Инстинктът му подсказваше, че е попаднал на следа. Ала все пак си наложи да сдържи емоциите си.

Дори тримата младежи да бяха крадците, какво общо имаше Сара с тях? Никой, за нищо на света не би могъл да го убеди, че тя е в състояние да извърши престъпление.



Отново беше стигнал до задънена улица. Дълбоко въздъхна. След това изведнъж застина на място. В съзнанието му проблесна нова догадка. Ами ако Сара неволно беше видяла или чула нещо... Някакъв факт, уличаващ престъпниците?

Разбира се, всичко това бяха само предположения, и все пак... Джейк се намръщи при мисълта, че е възможно неволно да е допуснал грешка в разсъжденията си. Сара беше неспокойна и развълнувана в четвъртък сутринта. А съобщението за първата от кражбите беше пристигнало в петък. В такъв случай неговата теория беше напълно погрешна, освен... Освен ако преди това не бяха извършени други обири в райони извън юрисдикцията на Спрусуд.

Трябваше да говори със Сара!

Като проклинаше времето, оставащо до вечерната почивка, Джейк включи двигателя, огледа улицата и потегли. Нямаше да е лесно да чака дотогава. Междувременно обаче имаше да върши много работа.

Реши още преди да е разговарял с нея, да провери за евентуални случаи на кражба на части от коли в съседните на града райони.

Беше късно. Здравчаваше се. Последната лекция на Сара беше свършила преди няколко часа, ала тя все още седеше в малкия си кабинет и цялата трепереше. Нервното ѝ напрежение обаче не се дължеше на преживяния ужасяващ инцидент, макар докосването до смъртта да я бе разтърсило неимоверно.

С напредването на деня в нея се беше зародила все по-укрепваща решителност, която беше изместила страха ѝ, превръщайки го в бушуващ гняв.

С настъпването на вечерта я обземаше все по-силна ярост и омраза към Ендрю Холингс — интелигентния студент, който беше надминал себе си с опита да извърши убийство. Вече не хранеше никакви илюзии по отношение на неговите мотиви. Той съвсем хладнокръвно и преднамерено се беше опитал да я прегازی.

Опитът му да посегне на живота ѝ беше сам по себе си отвратителен. Ала още по-потресаващ за нея беше фактът, че той за малко не беше убил Джейк, макар и непредумишлено.

На криминалните деяния на този млад мъж трябваше да бъде сложен край. Сара беше стигнала до заключението, че тъй като само тя знае целите и мотивацията му, е единствената, която би могла да направи това.

Ала преди всичко имаше нужда от доказателство, конкретен факт, който да предостави на властите и на Джейк. Точно поради тази причина беше прекарала неподвижно толкова часове в притъмнелия кабинет след края на лекциите.

След като обмисли и отхвърли няколко идеи, накрая се спря на един план, който ѝ се стори най-приемлив. Всъщност, той беше вдъхновен от думите на Джейк, че един от братята му работи като таен агент в полицията във Филадельфия.

Посегна към телефона на бюрото си и набра номера на административния офис на колежа. След минута остави слушалката и записа в тефтерчето си адреса на Ендрю. Устните ѝ се извиха в мрачна усмивка. После бутна стола си назад и излезе от кабинета. Трябваше да побърза към дома си и да изкара колата от гаража. Щеше да се наложи да разузнае някои неща.

На Джейк страхотно му провървя. С бодри стъпки излезе от полицейския участък и отново се качи в колата си. Най-напред беше направил проверка на криминалните деяния в съседните райони. Показа се, че наскоро са били извършени още два грабежа на коли. Първият беше станал преди десетина дни в близкото градче Вели Вю, а вторият — не тридесет мили западно от Спрусуд.

След това шефът на охранителната служба на колежа му беше дал информация за марката, модела и годината на производство на сребристочерния микробус. А също и името и адреса на неговия притежател.

Ендрю Холингс. Джейк прехвърляше името в ума си, докато паркираше пред закусвалнята. Налагаше се на всяка цена да направи проверка на този господин Холингс. Най-напред обаче трябваше да се свърже със Сара.

Наоколо беше тъмно, студено и някак злокобно. Атмосферата донякъде напомняше на Сара приближаващия празник на Все светии — още повече, беше облечена тъкмо като за него. Носеше стари джинси, ботуши и шушляково яке. На главата ѝ имаше плетена шапка, под която бяха напъхани косите ѝ. Трябваше само да се отбие в някое карнавално магазинче и да си избере възможно най-страховитата маска, за да бъде пълно превъплъщението ѝ в таен агент.

Като се засмя тихо на нелепата мисъл, тя загърна по-плътно палтото около треперещото си тяло. След това хвърли поглед през предното стъкло към огромната викторианска къща, превърната в студентско общежитие. Ендрю живееше в един от апартаментите ѝ заедно с двамата си приятели. Сребристочерният микробус беше паркиран на тротоара пред входа.

Може би вършеше голяма глупост, помисли си Сара, като се опита да не обръща внимание на тихите звуци, които издаваше стомахът ѝ. Настани се по-удобно на седалката в малката си кола. Ами ако се наложеше да прекара тук цяла нощ, без никой от тримата да се покаже навън? Какво щеше да прави тогава?

Вероятно да умре от глад, помисли си кисело, като постави длан на празния си стомах.

Къде, по дяволите, се губи тя, питаше се Джейк, кипящ от гняв, докато в ухото му за дванадесети път отекна позвъняването на телефона. Накрая се отказа, ядосано излезе от закусвалнята и се запъти към автомобила си. Минаваше седем, а Сара не беше споменала за никакви планове за вечерта. Къде ли би могла да отиде?

Навярно при някоя приятелка. Или на среща. А може би беше на пазар? „Стегни се, Джейк Улф“, каза си той, като потисна обземащата го паника. В края на краищата, тя беше пълнолетна жена, напълно способна да се грижи за себе си. Това, че той я обичаше, не означаваше непременно, че е длъжна да споделя всичките си планове с него. За Бога, та те съвсем не бяха сиамски близнаци! Просто трябваше да почака до утре сутринта, когато беше обещала да му се обади.

Като правило Джейк беше способен да чака колкото се наложи, за каквото и да било. Ала, по дяволите, тази вечер просто не можеше да понесе мисълта да не чуе гласа ѝ! Обзе го неприятно, напрегнато

чувство. Като изруга тихо, насочи колата в посоката на адреса, даден му от охраната на колежа.

Нощта беше спокойна и радиостанцията мълчеше — поне за момента. Освен това беше във вечерна почивка. Може би си струваше да използва оставащото свободно време и да хвърли поглед на мястото, където живееше Ендрю Холингс.

Сара беше обзета от силно изкушение да запали двигателя и да включи парното поне за малко, колкото да стопли измръзналите пръсти на ръцете и краката си. Без да отделя поглед от входната врата, опипом затърси ключа на таблото. Ала мигновено замръзна на място. Тъкмо в този миг Ендрю и приятелите му излязоха от сградата и тръгнаха към микробуса.

Задъхана от вълнение, тя ги проследи с поглед как се качват в него. Светлините на голямата машина се включиха и моторът изрева.

За момент Сара се поколеба. След това с трепереци пръсти включи двигателя на своята кола и, като внимаваше да спазва безопасно разстояние, последва микробуса.

Почти веднага след като Джейк спря автомобила на пресечката близо до сградата, където живееха тримата младежи, ги видя да излизат, да се качват в луксозната си машина и да потеглят нанякъде.

Я виж ти, помисли си, докато наблюдаваше микробуса, който профуча покрай него. Като реши да си опита късмета, се пресегна към ключа на таблото. Изведнъж обаче се спря, забелязал малката кола, която последва микробуса.

Ставаше все по-интересно. Той запали мотора и бавно зави зад ъгъла, като се присъедини към странната процесия.

Младежите се насочиха извън града и поеха по някакво междуселско шосе. След като преминаха покрай поле с изсъхнала царевица, свиха по тесен черен път и спряха пред овехтял, разнебитен хамбар. Джейк с известно задоволство забеляза, че малката кола ги подмина и продължи нататък.

Това място, както и околността, му бяха познати. Всъщност, от хамбара беше останала само половината, тъй като другата част бе изгоряла преди две години.

Каква ли работа имаха студентите в изоставената, опожарена сграда? Той обаче инстинктивно усети, че знае отговора на този въпрос. По дяволите, мястото беше направо идеално за временно укриване на крадени части от автомобили!

Като въздъхна при мисълта за тяхната дързост, Джейк спря край прашния път и предаде кратко съобщение до полицейския участък. След това излезе от колата. Като се движеше бързо и безшумно, доближи до изправената гладка стена на хамбара. Ръката му посегна да разкопчее кобура на полицейския револвер — просто за всеки случай.

Сара изви глава след микробуса, за да запомни мястото, където беше отбил от шосето, ала продължи още триста метра напред. След това направи обратен завой и се върна назад, като спря край черния път. С разтуптяно сърце, почти останала без дъх, слезе от колата, пресече шосето на бегом и предпазливо пое по пътя. Малко преди да достигне хамбара спря, за да вдигне от земята дебел клон — в случай, че се наложи да се защитава, помисли си почти истерично. След това бавно продължи напред.

Джейк долови шепота на мъжки гласове от другата страна на стената. През пролуките в разкривените дъски се процеждаха златистожълтите лъчи на фенерче. Застанал в непрогледната тъмнина близо до обгорелия край на хамбара, извади револвера от кобура и заобиколи полуразрушената стена.

— Полиция! — извика със заповеден тон, като бързо хвърли поглед наоколо, за да фиксира разположението на младежите. Междувременно успя да забележи струпаните на купчини части от коли. Усети леко безпокойство, когато установи, че вижда само двама от студентите. Ала това не пролича ни най-малко в суровия му, твърд глас. — Не мърдайте! И дори не помисляйте за бягство!

Нима това беше Джейк?! Сара забави крачка, чула звука на неговия глас. Но как... Откъде? Тя се втурна напред, за да достигне другия край на оцелялата стена на хамбара. Като надникна иззад обгорелите дъски, го видя, застанал на отсрещния край, насочил револвер към двамата приятели на Ендрю.

Но къде беше самият Ендрю Холингс?

Едва този въпрос беше изникнал в ума ѝ, когато го видя да се прокрадва в сянката на отсрещната стена, стиснал крик във вдигнатата си ръка... Вървеше право към Джейк!

Като потисна ужасения си вик, без да забравя за собствената си безопасност, Сара вдигна клон над главата си и се втурна в хамбара, устремена към Ендрю.

— Хей! — възкликна единият младеж.

— Какво, по... — успя да извика вторият. Ендрю изкрещя, когато дебелият клон изсвистя във въздуха и изби крика от ръката му.

— Сара! — в гласа на Джейк прозвуча неподправен ужас. — Бягай оттук! Скрый се зад мен! — Като не изпускаше мъжете от поглед, той я сграбчи за китката и я изтласка зад гърба си.

— Джейк... Аз... — проговори тя, ала острият му глас я прекъсна.

— На теб говоря, Холингс, престани с номерата си и веднага отивай при твоите приятелчета! — той се усмихна. Тримата пребледняха. — Само посмейте да ме предизвикате! — в тона му нямаше и капка милост. — Ако някой от вас помръдне или се опита да проговори, ще ви просна всички на земята. Чак след това ще ви прочета правата.

Студентите сякаш се бяха вкаменили. Като потисна нервния си кикот, Сара се наведе над рамото на Джейк и прошепна в ухото му.

— Ти си моят герой!

— О, престани, скъпа! — тихо промълви той.

Тя се показа иззад него и хвърли гневен поглед към Ендрю. След това попита:

— Ще можеш ли да се справиш сам с тримата?

В очите му проблеснаха дяволити пламъчета.

В този миг воят на полицейски сирени процепи тишината на есенната нощ.

— Божичко, колко съм гладен! — простена Джейк, като обгърна с ръка раменете на Сара, докато я съпровождаше към колата ѝ.

Всичко беше свършило. Тя се чувстваше раздърпана и мръсна, сякаш беше минала през вършачка. А се налагаше да обясни всичко на Джейк и на властите. И все пак, изпитваше голяма радост... Както и глад.

— Аз също не съм вечеряла — отвърна, като го прегърна още по-силно през кръста. — Наистина се радвам, че всичко свърши добре.

Предполагам, че по това време бистрото на Дейв не работи?

— Да, той затваря в шест — Джейк спря пред колата й. — Закусвалнята обаче е отворена.

— Ще имаш ли време за вечеря?

— О, да! — засмя се той. — В края на краищата, по право ми се полага почивка.

— Добре. Ще се срещнем там — Сара отвори вратата и седна зад волана. — Който тръгне последен, ще плати сметката! — подхвърли шеговито, като запали мотора.

— Ще си платиш за това! — извика Джейк след нея. — При това обещавам, че цената ще ти хареса твърде много!

— Наистина много ми хареса! — Сара се протегна преднамерено бавно и чувствено и се усмихна със задоволство.

Бяха изминали четиридесет и осем часа от онази ужасна нощ... Както и от обещанието на Джейк да си отмъсти за измамата.

Той наистина го беше направил, и то по най-възхитителния начин, който някой би могъл да си представи. Сара се чувстваше съвсем омаломощена от усилията му.

Беше неговият почивен ден. Двамата го бяха прекарвали в леглото му. Вече приближаваше полунощ.

Все още потънал дълбоко в нея, Джейк повдигна глава от сатенено меките й гърди и се засмя. Изразът му беше едновременно сънен и лукав.

— На мен също ми хареса ентузиазма, с който понесе наказанието си — и като сведе лице надолу, докосна устните й със своите. След това със стон покри устата й в изгаряща целувка.

Сара с изумление усети как той отново се възбужда дълбоко в нея, предизвиквайки незабавна ответна реакция на нейното тяло.

— Нима искаш да продължим? — тя учудена се взря в него.

— Струва ти се невероятно, нали? — неговото лице също излъчваше изненада. — Изглежда обаче просто не мога да ти се наситя! — Джейк раздвижи бедрата си, като напрегнато очакваше нейната реакция. Когато Сара леко се изви под него, устните му се разтегнаха в доволна усмивка.

— Аз... като че ли също не мога да се наситя на любовта ти! — призна тя, като обхвана стегнатия му ханш и го притисна към себе си.

С мускули, потръпващи от нарастващото желание, той проникна до самата сърцевина на нейната женственост.

— Мислиш ли, че изобщо някога ще се наситим един на друг? — гласът му прозвуча дрезгаво и задъхано. — Или смяташ, че съществува друга причина за нашата неутолима страст?

— Каква друга причина? — невинно попита Сара. При все че прекрасно знаеше отговора, копнееше да го чуе от неговите уста.

— Може би е любовта? — Джейк замръзна неподвижно и се взря в блесналите ѝ от страст очи. — Наистина те обичам, Сара! Не само тялото ти и удоволствията, които ми доставяш, но и твоето сърце, ум, всичко, което те прави такава, каквата си!

Очите ѝ се замъглиха от сълзи. Образът на нейния любим затрептя пред погледа ѝ.

— Аз също те обичам, Джейк Улф — повече от всичко на света! Искам да бъда с теб завинаги!

Като едва сдържаше страстта си, той положи на устните ѝ лека целувка, събрала в себе си милион обещания. Когато вдигна глава, очите му закачливо блестяха, на устата му грееше усмивка.

— Завинаги е твърде дълго време. А междувременно ще се наслаждаваме на нашата любов, която ни откри пътя към земния рай!



**Издание:**

Джоан Хол. Предчувствие за обич  
ИК „Арлекин България“ ЕООД, София, 1994

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-11-0203-4

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.